Ivan Ostrinov

Minunatele călătorii năsoocite ale unei fetițe

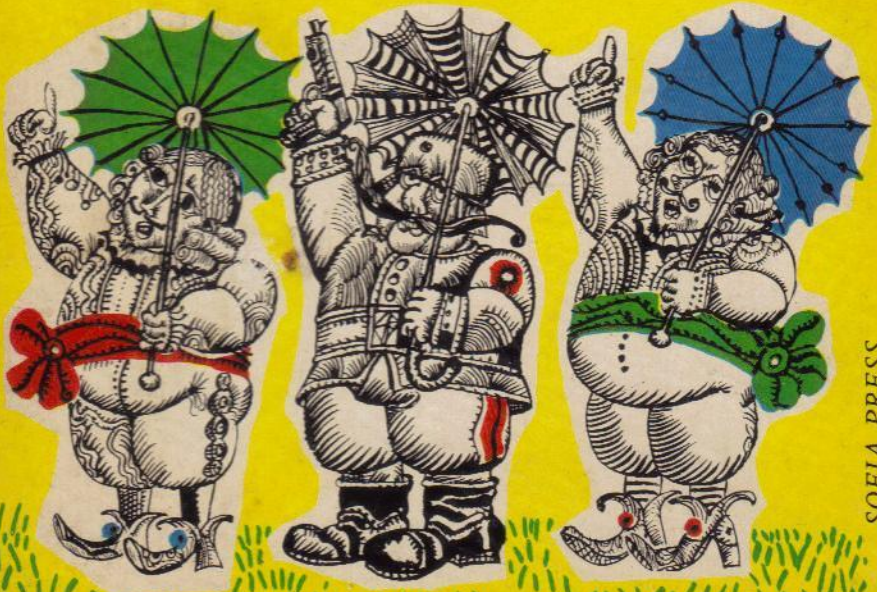

SOFIA PRESS

In românește de
DIMITRIE MANU SI
ALEXANDRA RUNTOVA

ИВАН ОСТРИКОВ
ИЗУМИТЕЛНИТЕ ИЗМИСЛЕНИ ПЪТЕШЕСТВИЯ
НА ЕДНО МОМИЧЕ
НАРОДНА МЛАДЕЖ
СОФИЯ 1969

ДБ – 3

IVAN OSTRIKOV

Minunatele călătorii născocite ale unei fetițe

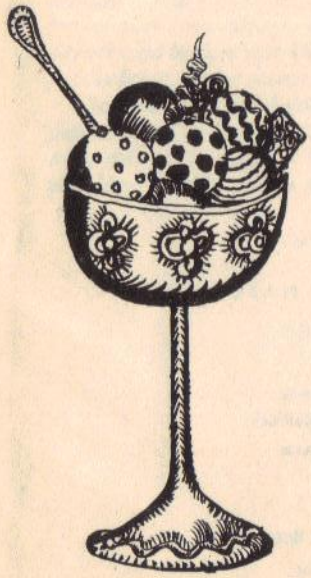

Ilustrații:
PETAR CIUCLEV

SOFIA PRESS 1974

IVAN OSTRIKOV

MINUNATELE CĂLĂTORII NĂSCOCITE

ALE UNEI FETIȚE

Redactor: Gheorghi Grigorov
Redactor artistic: Dimităr Kartalev
Redactor tehnik: T. Ianceva
Lector: N. Runtova
Corector: D. Dronzin

Format 59/84/16. Coli de tipar 10,50

Baza de producție a Agenției
Sofia Press

A fost odată o fetiță... Adică nu! Nu a fost. Există o fetiță. O cheamă Cristina, dar toți îi spun Ami. Ami este o fetiță obișnuită, absolut obișnuită. A terminat clasa întîi numai cu medii de zece. Zece are și la purtare.

Un mușunache de cauciuc, pe nume Pesko, este cel mai bun prieten al fetiței.

Și închipuiți-vă, atunci cînd Ami începe să-i povestească vreo istorioară, vreo călătorie năstrușnică de-a ei, mușunache se preface în băiat și o ajută foarte mult. În momentele grele, ce mai! Peșko este extraordinar. Găsește totdeauna ieșire din orice încurcătură.

Iar minunatele ei istorioare sînt pline de peripeții.

Ami are și o mătușă.

Mătușa Sonia susține că istorioarele pe care Ami i le povestește lui Peșko sînt cam bizare, dar fetița pretinde că-s doar născocite. Atunci cînd le ticluiește bine, ele sînt atît de interesante, de parcă ar fi adevărate. Poate tocmai de aceea i se par mătușii Sonia bizare.

Iar voi, copii, dacă doriți să aflați minunatele ei călătorii închipuite, n-aveți decît să citiți această carte. Sau, dacă o cunoașteți pe Ami, mergeți la ea că vi le povestește singură, bineînțeles după ce și-a făcut lecțiile pentru a doua zi. Altfel nu se poate.

Prima călătorie

ÎN CUMPLITA ÎMPĂRĂȚIE ALBĂ A FRIGIDERELOR

I

DOUĂ STICLE CU LAPTE ȘI ORA EXACTĂ LA TELEFON. CINCIZECI DE ANI ÎN FRIGIDER, ȘI IAT-O PE AMI BUNICĂ.

În fiecare dimineață Ami merge să cumpere lapte. Două sticle. Este o muncă importantă, pe care nu oricine poate s-o facă. Trebuie să fie atent, foarte atent, la traversarea străzii largi, deoarece pe ea circulă multe autovehicule și tramvaie. Desigur, ca să cumperi lapte nu-i nevoie să te abați pe la cabina telefonică, să afli ora exactă. Dar e atît de plăcut să introduci moneda în automatul telefonic și să formezi un anumit număr, după care în receptor o tanti amabilă începe imediat să repete:

- Este ora șapte și douăzeci și trei de minute, ora șapte și douăzeci și trei de minute...

Ami mulțumește frumos:

- Mersi.

Iar tanti continuă să repete:

- Ora șapte și douăzeci și patru de minute, ora șapte și douăzeci și patru de minute...

Așa ar putea discuta pînă la infinit, numai că în fața cabinei telefonice se adună oameni nerăbdători. Ei încep să ciocănească în geam cu monedele și să-i arate ceasurile lor de mînă.

Ami însă preferă să afle ora exactă de la acea tanti; puțin îi pasă ei de ceasurile străine.

Pentru că Ami a trecut cu note excepționale în clasa a doua, va primi la începutul noului an școlar un ceas adevărat și atunci o va chema la telefon pe acea tanti, numai pentru a-și verifica propriul ceas.

Ami are și prietene mari. Vînzătoarea de la lăptărie o cunoaște de mult și totdeauna îi spune:

- Poftim două sticle cu lapte, drăguța mea prietenă. Și fii atentă cînd urci pe trotuar.

Remarca e cu totul inutilă. Într-adevăr, Ami a lovit de două ori sticlele de bordură, dar nu cînd a urcat, ci cînd a coborît de pe trotuar. Și apoi, ce vină are ea că trotuarele sînt atît de înalte, de-ar trebui să urci pe ele și să cobori cu scara? Și nici să sări nu poți, că atunci cine știe ce se mai întîmplă – în orice caz, ceva și mai neplăcut. Adică, ce poate fi mai neplăcut decît ceea ce s-a întîmplat: sticlele lovite de piatră s-au spart, laptele s-a risipit, iar în plasa de nailon au rămas doar cioburi și două capace lucitoare.

Ciudat și laptele ăsta! Ca să nu se strice, trebuie ori să-l fierbi, ori să-l pui la frigider. Deci lucruri cu totul diferite: ori foarte cald, ori foarte rece.

Astăzi, după ce a adus acasă în bună stare cele două sticle cu lapte, Ami a simțit nevoia să-i povestească paiației de cauciuc Peșko ce i-a mai trecut prin minte, dar mătușa Sonia a intrat în bucătărie și a întrebat-o:

- Ami, de ce n-ai pus laptele în frigider?

Fetița a zîmbit.

- Peșko spune că sticlelor le e frig acolo.

De fapt paiața de cauciuc nu spusese nimic; ar fi

fost însă interesant dacă ar fi spus. Iar mătușa Sonia, cine știe de ce, s-a enervat:

- Spune pe naiba! Peșko spune! Ce să spună?! De ce nu scoate o vorbă în fața mea?

- Îi e rușine, nu vorbește în fața oamenilor bătrîni.

Atunci mătușa Sonia s-a privit în oglinda agățată deasupra chiuvetei și a suspinat adînc.

- Sînt bătrînă, nu? Ai dreptate. Anii trec, am îmbătrînit... Dar nu se știe, aud că s-au inventat niște frigidere uriașe în care oamenii pot fi congelați, încă în viață fiind. Ei bine, stau acolo cît stau, să zicem cincizeci de ani, și ies din nou tineri...

Ami se miră cum poate să-i placă mătușii Sonia așa ceva.

- Dar bine, mătușă, dacă faci asta, ai să fii atunci mai tînără decît mine!

- Ehei, dacă aș fi iar fetiță ca tine, suspină din nou mătușa, aș fi cea mai cuminte fată din lume.

- Ți-ai mînca totdeauna supa, nu-i așa?

- Întotdeauna!

- Și niciodată nu te-ai întoarce acasă cu pantofii plini de noroi și cu cu picioarele ude?

- Niciodată! Dar ce știi tu! Ești încă mică, Ami, tu nu poți să înțelegi.

Mătușa Sonia ieși din bucătărie. Iar Ami încercă în zadar să-și închipuie ce nu pot fetițele să înțeleagă. Îl întrebă și pe Peșko, dar nici el nu știa. Atunci îi trecu prin minte un gînd năstrușnic: ce se întîmplă cu o paiață de cauciuc dacă stă cincizeci de ani în frigider? Îl așeză pe mutunache lîngă sticlele cu lapte și se puse pe așteptat... Numai că cincizeci de ani, oricum, e vreme lungă. Ea știe cît durează un minut. Vă amintiți de tanti de la telefon: „Ora șapte și trei minute". Dar în cincizeci de ani sînt așa de multe minute, încît cu greu le-ar putea număra cineva. Făcînd ocolul odăi, Ami spunea la fiecare pas:

- Un an, doi ani, trei ani, cinci ani, zece ani...

Putea să numere succesiv pînă la cincizeci, dar se grăbea să scurteze timpul.

- Douăzeci de ani, treizeci de ani, patruzeci de ani, cincizeci de ani. Gata! Iată-mă și pe mine bătrînă.

Fetița se cocoșă puțin și, cu vocea prefăcută, începu să vorbească:

- Hai, Peșko, vino, vino, paiață, să te joci cu nepotica mea. Și pe ea tot Ami o cheamă, tot așa îi spun cum îmi spuneau și mie cînd eram mică, deși numele ei adevărat este Cristina.

Deschise frigiderul și... rămase cu gura căscată. Înăuntru erau numai două sticle cu lapte. Paiața de cauciuc, Peșko, dispăruse!

II

FATA CONGELATĂ. CUM SE FACE GIMNASTICA ANUALĂ. NĂTĂRĂII ÎN ACȚIUNE. DESCOPERIȚII

Ami dădu sticlele la o parte și privi cu atenție. Atunci pricepu. În fundul frigiderului văzu o ușiță mică, de unde venea frigul. De fapt, ușița nu era chiar atît de mică încît să nu se poată strecura prin ea. Coborî apoi cîteva trepte înalte, tare, înalte, aproape cît bordura trotuarului din fața lăptăriei, și porni pe un coridor îngust și nesfîrșit de lung. Pardoseala, pereții, tavanul, totul sclipea de alb, de parcă acest coridor ar fi fost tăiat într-un munte de gheață. Și era frig, chiar ger, un ger de crăpau pietrele! Ami se gîndi dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă și să îmbrace flanela și pantalonii cu care merge la schi. Dar n-avea timp de pierdut. Trebuia să-l găsească pe Peșko. Aici într-adevăr ar fi putut să înghețe. Începu să strige:

- Peșko! Peșko!

Nesfîrșitul coridor îi repeta strigătele. În clipa cînd ultimul ecou se pierdu, i se păru că aude undeva de departe vocea lui Peșko:

- Amiiii!.

Fetița porni să alerge pe coridorul alb. Ecoul pașilor ei se rostogolea printre pereții de gheață. Dar iată că, pe neașteptate, coridorul se lărgi și în fața ei se deschise o sală spațioasă, cu tavan înalt, boltit. Coloane albe, strălucitoare, susțineau bolta. Rezemat de una din coloane, Peșko dîrdîia de frig. Paiața de cauciuc se prefăcuse în băiat, ca întotdeauna cînd pornea în lume cu Ami, sau cînd ea îi povestea vreo istorioară interesantă.

- Peșko! Ce bine îmi pare că te-am găsit!

Mutunache clănțăni din dinți.

- Hm... îți pare bine!.. Dar m-ai lăsat să zac cincizeci de ani în frigider.

- Am glumit, Peșko! Hai repede, să plecăm!

- Să plecăm? Dar nu vezi unde am nimerit?

Ami își roti privirea. Da, era păcat să se întoarcă după ce nimerise într-un loc alb atît de minunat, deși era frig, mult mai frig decît în frigider.

- Hai să mergem mai departe!

Ea îl luă pe Peșko de mînă și... deodată se petrecu ceva neașteptat: frigul dispăruse!

- Ia te uită! se miră fetița. Ce-i asta? Nu mai e frig!

Peșko se desprinse de Ami și-și întinse mîinile, așa cum facem cînd vrem să vedem dacă adie sau nu vîntul. Din nou îi cuprinse de peste tot un ger cumplit. Fetița începu să tremure.

- Brrrrr... iar s-a făcut frig!

- N-are importanță. Să mergem!

Peșko o prinse pe Ami de mînă și... deodată, iarăși, frigul dispăru. Paiața ridică din umeri.

- Ce-o fi asta? Cînd e cald, cînd frig.

- Am ghicit! Uite aici!

Ami își eliberă mîna. Din nou îi era frig. Dar cum atinse fetița cu vîrful degetelor sale mîna lui Peșko, se făcu dintr-odată cald.

- Ai înțeles? Cînd ne ținem de mînă ne este cald, iar dacă ne desprindem, e frig.

Peşko începu să rîdă.

- Zău? Ia să văd!

Cînd lua mîna lui Ami, cînd îi dădea drumul, iar gerul cumplit în acest timp cînd era alungat de căldura plăcută, cînd se înstăpînea în împărăţia albă.

Ţinîndu-se de mînă, porniră înainte, dar nu merseră prea mult. Deodată se opriră miraţi. În a patra încăpere boltită, pe un bloc de piatră, stătea culcată o fată în veşmînt alb. Plete blonde îi încununau capul, avea ochii închişi, faţa cu totul palidă.

- Ce frumoasă e! Ami atinse mîna fetei. Era rece ca gheaţa. Dar e îngheţată!

- N-o fi vreuna din bătrînele congelate despre care vorbea mătuşa ta? întrebă Peşko.

- Dar nu-i de loc bătrînă!

- Depinde. Dacă a fost congelată acum cincizeci de ani?

Fata era atît de frumoasă, încît Ami nu mai rezistă. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Atunci pieptul frumoasei cu părul bălai se ridică uşor şi fata scoase un suspin.

- Peşko! Ai auzit?

- Da, pare-mi-se că a suspinat. Să încerc şi eu!

Peşko o sărută la rîndul lui pe faţă. Pe obrajii ei palizi se strecură o uşoară rumeneală. Fata clipi şi încet-încet deschise ochii. Erau mari, foarte mari, şi albaştri ca apa lacurilor de munte. Cînd îi observă pe cei doi aplecaţi deasupra-i, zîmbi. Se ridică, parcă trezită dintr-un somn adînc.

- Cine sînteţi? Glasul îi era gingaş şi melodios.

Peşko se grăbi să facă prezentările.

- Ea este Ami, iar eu sînt prietenul ei credincios.

- Dar tu cine eşti? întrebă Ami.

Zîmbetul dispăru de pe faţa fetei. Îşi frecă fruntea cu mîna.

- Eu?... Cine sînt eu?... Vai, ce frig îmi e!...Mi-e frig...

Ami și Peșko îi luară mîinile și începură să i le încălzească, suflînd peste ele. Chipul fetei în veșmînt alb se însenină treptat.

- Da. . .da. . . acum nu-mi mai este așa de frig. Vă mulțumesc, prieteni! Prieteni? Ce cuvînt cald! Îl uitasem. . . Da! Încep să-mi aduc aminte! Numele meu. . . Îmi spuneau Zăpădița! Și deodată întrebă alarmată: Dar voi cum ați nimerit aici?

- Ei, să mori de rîs! îi explică Peșko. Am trecut printr-un frigider și iată-ne aici, dar habar n-avem unde ne aflăm.

Fata se neliniști și mai mult.

- Nu știți unde vă aflați? Sînteți în Împărăția Frigiderelor!

- Poate că aici se produc frigidere, de aceea e așa de frig? întrebă Ami.

- Nu, nu, mi-am amintit totul. Zăpădița își frecă din nou fruntea. În țara noastră există un Mare Stăpîn. Tartorul Frigiderelor i se spune. Asta fiindcă a născocit niște frigidere foarte puternice și vrea să congeleze întreaga omenire.

- Întreaga omenire?! Dar de ce?

- Nu știu.

- Desigur, ești năucită. Încearcă să-ți revii.

Pe fața fetei se citea efortul pe care-l făcea ca să-și amintească totul. Probabil că de mult timp era congelată.

- Nu, nu, nu știu! Iar voi, voi mai bine ați face să plecați. Cît mai repede, ca să nu vă congeleze și pe voi.

Ami și Peșko își aruncară o privire.

- Să plecăm? Dar cum să te lăsăm? Vrei să îngheți din nou? Nu, asta nu! În vocea fetiței răsună hotărîrea. Acest Tartor al Frigiderelor nu-mi place. Trebuie să stăm de vorbă cu el.

- Neapărat! o sprijini Peșko. Ce-i bătaia asta de joc?! Auzi, să congeleze oamenii!

- Plecați! insistă Zăpădița. Mai am șapte surori și el pe toate ne-a congelat! Plecați, pînă nu e prea tîrziu!

- Încă șapte surori?! se indignă Ami. Nu, rămînem și noi!

- Rămînem! întări Peșko.

Pe neașteptate, printre pereții albi răsună o voce aspră din difuzoare nevăzute:

- Atențiune! Atențiune! Peste un minut începe gimnastica anuală! Fiți gata!

Fata își acoperi fața cu mîinile.

- S-a terminat! Ați întîrziat!

- Ce gimnastică este asta? întrebă Ami.

Privind în jur neliniștită, Zăpădița explică:

- O dată pe an trebuie să facem gimnastică, să ne dezmorțim. Dar nu mai puteți pleca. Dintr-o clipă în alta vor sosi Nătărăii!

- Despre ce nătărăi e vorba? se miră Peșko.

Paznicii Tartorului Frigiderelor. Avînd creierii congelați, Nătărăii execută orice poruncă fără să gîndească.

Din difuzoarele nevăzute răsună din nou vocea severă:

- Atențiune! Atențiune! Fiți toți gata pentru gimnastica anuală!

Ami prinse zdravăn mîna Zăpădiței.

- Vino cu noi! Să fugim înainte de a sosi nătărăii ăștia!

Fata clătină din cap cu tristețe.

- Nu-mi pot părăsi surioarele! Iata-le și pe ele!

De-a lungul pereților, în încăperea boltită, se mai aflau șapte blocuri de piatră și pe ele - văzură acum - se aflau într-adevăr culcate șapte fete în veșminte albe și cu plete lungi, bălaie. Toate semănau așa de bine cu Zăpădița, încît păreau gemene. Aveau ochii închiși și fețele palide. Peșko se trase de ureche, semn că ticluise un plan.

- Zăpădița, repede,prefă-te că ești înghețată! spuse el. Iar după aceea le dezgheț̦ăm și pe surioarele tale. Important e să nu ne observe Nătărăii.

Zăpădița se întinse pe culcușul ei de piatră și închise ochii. Obrajii îmbujorați ar fi putut-o trăda că nu este congelată ca surioarele ei, dar Nătărăii, lipsiți de judecată,n-o să fie în stare, desigur, să observe acest amănunt. Ami și Peșko se pitiră repede după niște coloane. Din difuzoare începu să bubuie muzica unui marș. Pași grei se auziră tot mai aproape. În sală intră un detașament de Nătărăi. Purtau haine negre, iar pe cap căciuli mari,cu acoperitoare de urechi și ochelari ca de cai.Pentru un Nătărău e de ajuns să audă ce i se poruncește și să vadă numai ceea ce i se arată. De curelele lor late, albe, atîrnau termometre, toate arătînd temperatura mult scăzută. Cu cizmele lor grele, potcovite, Nătărăii mărșăluiau lent și foarte caraghios, pentru că ridicau sus piciorul, de parcă fiecare din ei s-ar fi străduit să-l lovească pe cel din față. Dar, bineînțeles, ei nu se loveau, pentru că nu primiseră poruncă să se lovească. Iar fețele lor... fețele lor aveau o expresie atît de rea și prostească, încît oricine ar fi putut înțelege, de la prima privire, cît sînt de nătărăi. Cu ochii abia întredeschiși, păreau că moțăie, iar gura o țineau căscată, într-o expresie bleagă, de te-ai fi așteptat în orice clipă să sforăie sau să înghită vreo muscă. Numai că, spre norocul lor, nu erau muște pe acolo.

Prin difuzor se dădu o comandă severă:

- Toți la locurile lor, fuga marș!

Nătărăii, împrăștiindu-se, se aliniară doi cîte doi lîngă blocurile de piatră pe care zăceau fetele congelate. Acolo continuară să bată pașii pe loc, pînă cînd răsună comanda:

- Stai! Începeți!

Nătărăii dădură jos surorile înțepenite și le așezară în picioare.Fetele,cu ochii închiși și mîinile lipite de corp, semănau mai mult a păpuși decît a oameni vii.

Din nou răsună vocea poruncitoare:

- Mîinile la umăr pentru primul exercițiu!

Nătărăii ridicară mîinile fetelor la umeri. Și din nou se auzi comanda:

- Începem! Unu! Doi! Trei! Patru!

Nătărăii mișcau în ritm mîinile fetelor – înainte, sus, în jos și-n lături. Una după alta, surorile Zăpădiței deschiseră ochii și începură să-și miște singure mîinile-înainte, sus, în jos, și-n lături. Începură să facă și pași - doi înainte, doi înapoi. Zăpădița, foarte atentă, făcea și ea aceleași mișcări, ca să nu observe Nătărăii că-i dezghețată. Treptat - treptat, fetele se înviorau. Mișcările lor erau tot mai line și mai mlădioase.

Apoi prin difuzor răsună o comandă foarte severă:

- Atențiune! În tact! Frig și ger! Zăpadă! Gheață! Frig și ger! Zăpadă! Gheață! Continuați!

Deodată zbîrnîiră niște ventilatoare ascunse care aduceau cine știe de unde aer rece ca gheața. Fetele începură să tremure. Mișcările lor erau tot mai încete și stîngace. Numai lui Ami și lui Peșko, pitiți în spatele coloanelor, nu le era frig, pentru că se țineau de mînă. Pe neașteptate vocea stridentă țipă cu mînie:

- Atențiune! Întrerupeți imediat gimnastica! Alarmă!

Nătărăii se năpustiră asupra fetelor, le strînseră brațele lîngă corp, le închiseră ochii și le așezară una cîte una pe blocurile de piatră. Vocea continua să țipe:

- Alarmă! Au pătruns dușmani care strică frigul! Termometrele de control indică temperatura în creștere! Către toți Nătărăii! Către toți Nătărăii! Marele Stăpîn vă ordonă! Infractorii să fie prinși și aduși în fața mea! Executarea! Către toți Nătărăii!...

Ami și Peșko se priviră îngrijorați. Fuseseră descoperiți!

III

ÎN FAȚA MARELUI STĂPÎN, TARTORUL FRIGIDERELOR. DORINȚA OMULUI DE ZĂPADĂ. O MĂSUȚĂ ROTUNDĂ ȘI DOUĂ FOTOLII RĂSAR DIN PĂMÎNT

Nătărăii scoaseră termometrele, pe care le țineau ca pe niște săbii, și începură să cerceteze toate colțurile încăperii mari, albe. Se ciocneau unii de alții, umblînd alandala, iar cînd doi se întîlneau față în față nici unuia nu-i dădea în minte să se ferească în lături. Atunci se loveau cap în cap, ca berbecii, pînă cînd unul din ei cădea, iar celălalt trecea peste el. Primiseră doar ordin să nu dea îndărăt. Peșko o trase pe Ami de mînă.

- Hai repede! Să fugim! N-o să ne ajungă!

Fata însă urzise alte planuri.

- De ce să fugim? Tocmai bine, ne vor duce la Tartorul Frigiderelor.

- Dar dacă ne congelează?

- N-o să poată! Ne ținem de mînă și ne va fi cald.

Prinzîndu-se de mîini, amîndoi ieșiră de după coloane.

- Nu ne mai căutați! Sîntem aici!

Nătărăii îi înconjurară, cu vîrfurile termometrelor îndreptate spre ei, dar ținîndu-se la distanță. Pe fețele lor nătînge se citea spaima.

- Vezi, Ami! spuse Peșko. Se tem să se apropie, ca nu cumva să-i dezghețăm.

Vocea din difuzor bubui din nou:

- Infractorii să fie aduși în fața mea! Orice discuții cu ei sînt interzise!

Nărărăii îi conduseră pe Ami și Peșko. Cînd se îndepărtară, Zăpădița se ridică din patul ei de piatră.

Păzitorii ordinei din Împărăția Frigiderelor mărșăluiau prin coridoarele nesfîrșite și albe. Pașii lor răsunau greu în atmosfera de gheață.

Ajunseră în fața unei porți mari cu inscripție de aur:„Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite". Cînd se apropiară, poartă se deschise singură. Intrară într-o încăpere spațioasă, plină cu aparatură de tot felul. Tablouri de comandă, ecrane, butoane, mînere acopereau pereții, iar pe plafon șerpuiau țevi groase, învelite cu gheață. În spatele unui birou semirotund, cu multe telefoane și microfoane, termometre și becuri de control, trona Marele Stăpîn, scund și gras, un bondoc cu ochelari groși. Lîngă el veghea, uriaș, un om de zăpadă, aidoma celor pe care îi fac copii iarna, cu mătură mare sub braț și cratiță găurită pe cap, numai că acesta era viu. Un om de zăpadă cu adevărat viu. Nătărăii îi conduseră pe Ami și pe Peșko înăuntru, izbiră cu piciorul drept în podeaua de gheață și luară poziția de drepți lîngă ușă. Bondocul sclipi din ochelari:

- Paza să iasă afară!

Nătărăii izbiră de data aceasta cu piciorul stîng, făcură stînga împrejur și ieșiră din cabinet. Ușa se închise singură în urma lor.

- Bună ziua! salută Ami.

Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite se ridică alene din fotoliu și răspunse apăsat:

- Rece ziua!

- De ce spuneți „rece ziua" și nu „bună ziua"? se miră fata.

Tartorul se încruntă.

- Fiindcă agreez lucrurile reci.

Ami zîmbi:

- De ce spuneți „agreez"? Ca să nu spuneți „îmi plac"? Da, da, am înțeles.

- Ce-ai înțeles? se încruntă și mai mult bondocul.

Omul de zăpadă bombăni cu voce rostogolită, ca de tunet:

- Eu nu înțeleg nimic!

- Cine-i ăsta de lîngă dumneavoastră? întrebă Peșko.

- E paznicul meu personal. Omul de Zăpadă. Nu vă uitați că-i făcut în întregime din zăpadă. Să-l vedeți ce strașnic e cînd se înfurie!

Tunetul bubui din nou:

- Eu sînt Omul de Zăpadă!

- Dumneavoastră zîmbiți vreodată? întrebă Ami.

Tartorul se înfurie de-a binelea.

- Nu! Dar pînă cînd ai să mă tot descoși?!

Fetița se scuză.

- Iertați-ne! Nu vrem să vă supărăm. Dar n-am mai văzut un om așa, ca dumneavoastră.

- Vrei să spui un om atît de rece? Da, așa sînt, un om rece! Și mă mîndresc cu asta.

Ami și Peșko își aruncară priviri unul altuia. Era într-adevăr ceva neașteptat.

- Vă mîndriți cu asta? Ciudat! Dar prieteni aveți?

Tartorul se umflă în pene.

- N-am. Nu admit asemenea relații cu oamenii!

Păzitorul alb mormăi:

- Ați auzit? N-are... de ăștia! Eu sînt Omul de Zăpadă!

- Observi, Ami? șopti Peșko. Se feresc să pronunțe cuvîntul „prieten". Și în general se tem de cuvintele calde.

Fetița nu se putu stăpîni să mai pună o întrebare:

- Deci n-aveți prieteni și nici n-admiteți prietenia. Mă rog! Dar nu vă e urît singur?

Tartorul se sumeți mai tare:

- Nu. Eu sînt om de știință și oamenilor de știință le prieste singurătatea. Am o invenție nemaipomenită!

Ami clătină din cap.

- Am auzit de invenția dumneavoastră. Dar pentru ce? Cu ce scop congelați oamenii? Asta-i cruzime!

Surprins, Tartorul bătu din palme:

- Cruzime? Ce știți voi? Eu sînt un om mare! Și un om mare cînd face o astfel de invenție...

Peşko îl întrerupse;

- Ce rost are invenţia dacă n-aveţi prieteni?

Omul de Zăpadă bătu furios cu coada măturii în podeaua de gheaţă. Vocea lui răsună:

- Totul să fie rece, îngheţat, congelat!

Şi Tartorul se iritä.

- Vă interzic să folosiţi cuvinte nereci!Priviţi aici! De cîte ori pronunţaţi un asemenea cuvînt, acest bec semnalizează. Vreţi să-mi stricaţi aparatura?!

Într-adevăr, la fiecare cuvînt „nerece" rostit, becul galben de pe tabloul de control clipea alarmant. În sufletul lui Peşko se trezi dorinţa de a verifica. El pronunţă răspicat:

- Îmi iubesc mult prietenii dragi!

Becul de control răspîndi o lumină vie, mai să explodeze.

- Stop! se răsti Tartorul.

Omul de Zăpadă ciocăni furios cu mătura.

- Stop! Totul să fie rece, îngheţat, congelat!

Ami observă ceva.

- Priviţi, şi gemuleţul acela s-a luminat! Ce-i acolo?

Sus, pe perete, sclipea o mică ferestruică, pe geamul căreia era scrisă litera „P".

Tartorul se intimidă.

- Secret! mormăi el şi apăsă pe un buton verde de pe birou.

Ferestruica se întunecă, dar nu mai înainte de a o fi obsrvat şi Omul de Zăpadă. Acesta începu să se lingă pe buze şi să scîncească:

- Vreau plăcintă caldă! Vreau plăcintă caldă!

Privind becul galben semnalizator, Tartorul porunci sever:

- Omul de Zăpadă să-şi ţină gura!

Paznicul alb luă poziţia de drepţi şi repetă resemnat:

- Omul de Zăpadă îşi ţine gura...

- Nu vă luăm un interogatoriu, dar sîntem curioşi, spuse Ami. Vă rugăm să ne spuneţi, totuşi: de ce congelaţi oamenii? Ori e şi asta secret?

Tartorul se ridică, ieşi de după birou şi începu să se plimbe mîndru, cu paşi apăsaţi, ca la defilare.

- Am să vă explic. Congelaţi, oamenii rămîn veşnic tineri şi frumoşi.

- Frumuseţe rece! se indignă fetiţa.

- De gheaţă! completă Peşko.

- Dar nu se strică! Ba, ceva mai mult... Bondocul se proţăpi în faţa fetiţei. Ai fost pedepsită vreodată?

- O, da! Am fost destul de des.

- Pentru ce?

- Păi, cînd spun ce nu trebuie, cînd fac vreo poznă, cînd greşesc ceva...

Tartorul îşi continuă plimbarea.

- Dacă te congelez, nu mai vorbeşti prostii, nu faci pozne, nu mai greşeşti. Stai liniştită.

Fetiţa dădu din cap.

- Dar atunci nici nu rîd, nici nu mă joc, nu mai am prieteni. Nu! Mai bine să fiu pedepsită.

Pe neaşteptate, Peşko strigă:

- Ferestruica secretă luminează din nou.

Omul de Zăpadă întoarse capul spre geamul cu litera „P" luminoasă şi începu să-şi lingă buzele. Tartorul, nervos, apăsă iarăşi pe butonul verde de pe birou. Ferestruica se întunecă. Paznicul alb începu din nou să scîncească:

- Vreau plăcintă caldă! Vreau plăcintă caldă!

- Taci, neghiobule! izbucni bondocul, mînios.

Omul de Zăpadă îşi linse încă o dată buzele:

- Vreau plăcintă cal... dar nu îndrăzni să termine.

Deşi îi ajungea doar pînă la umăr, Tartorul îi vorbi destul de grosolan:

- Înţelege o dată pentru totdeauna, nătăfleaţă, dacă mănînci plăcintă nerece te topeşti şi nu mai rămîne din

tine decît o găleată cu apă! Omul de Zăpadă n-are voie să mănînce plăcintă nerece! Ai înțeles? Drepți! Repetă!

Paznicul alb luă poziția de drepți și repetă:

- Omul de Zăpadă n-are voie să mănînce plăcintă nerece...

Tartorul Frigiderelor își schimbă deodată comportarea. El se adresă aproape politicos celor doi:

- Dar de ce stați în picioare? Luați loc!

Ami și Peșko se priviră nedumeriți. În încăperea spațioasă, în afară de fotoliul înalt din spatele biroului, n-aveai unde să te așezi.

- O, dar cum de am uitat! Bondocul apăsă pe un buton albastru.

Deodată din dușumea apărură două fotolii comode și o măsuță rotundă. Tartorul se înclină ușor:

- Poftiți!

Ami și Peșko se așezară. Fotoliile erau însă prea îndepărtate unul de celălalt, așa că ei trebuiau să întindă mîinile pentru a se putea ține. Prefăcîndu-se că nu observă acest lucru, bondocul adăugă:

- Iar acum să vă tratez cu ceva. Doar sînteți oaspeții mei!

Oare ce avea de gînd? De ce era atît de amabil ?

Prietenii se înțeleseră din ochi. De la Tartorul Frigiderelor te puteai aștepta la orice.

IV

PEȘKO MĂNÎNCĂ ÎNGHEȚATĂ SPECIALĂ. AMI PRONUNȚĂ MULTE CUVINTE NERECI. FAȚA TARTORULUI ÎNCEPE SĂ SEMENE A MĂR COPT

Tartorul Frigiderelor se înclină din nou.

- Vă rog să mă scuzați. Ne-am luat cu vorba și am uitat să vă tratez.

Apăsă pe un buton de pe birou și deasupra lui, pe perete,se lumină o ferestruică cu inscripția „Înghețată".

Aproape în același timp, ușa cabinetului se deschise și intră un Nătărău îmbrăcat în halat alb. Purta pe o tavă sclipitoare de argint două cupe de cristal, pline cu înghețată. Dar ce înghețată!... Mingiuțe de toate culorile: galben, roz, vioriu, totul garnisit cu ciocolată și frișcă din belșug. Ami simți că-i lasă gura apă. Peșko, nerăbdător, se ridică din fotoliu.Nătărăul puse cupele ispititoare pe măsuța rotundă, se înclină și dispăru.

- Poftiți! îi îndemnă Tartorul.

Ami întinse mîna spre linguriță, dar observă că în clipa aceea ochii bondocului străluciră șireți sub ochelarii groși, și își trase mîna.

- Mulțumesc, nu vreau înghețată...

Peșko însă nu-și putea smulge privirea de la cupa de înghețată din fața lui.

- Grozavă trebuie să fie!

Tartorul îi îndemnă din nou:

- Gustați! Și-o să vă convingeți că într-adevăr e grozavă. Se topește în gură, gîdilă ușor limba,iar pe gît lunecă o dulceață plăcută. Încercați! Are gust de zmeură, de fragi, de violete.

Băiețelul paiață nu putu rezista. Se desprinse de mîna fetiței și, luînd linguriția, se năpusti asupra înghețatei.

- Am să încerc!

- Peșko, dă-mi mîna! Mi - e frig! șopti Ami.

- Numai un pic! Să gust! Și luă prima înghițitură. A, ce bună e!

- Peșko, nu mă lăsa! strigă neliniștită Ami, și-l prinse de mînă.

El însă o împinse brutal.

- Lasă-mă!

Luă a doua linguriță, a treia, a patra, se linse pe buze.

- Delicioasă!

Apoi rămase țeapăn. Fața lui căpătă o expresie rigidă, încruntată. Parcă nu mai era același. Începu să bolborosească cu voce schimbată:

- Frig și ger, zăpadă, gheață, înghețata-i deliciosă!

Și continuă să mănînce din înghețată cu mișcări rigide, ca o marionetă. Ami sări de pe fotoliu.

- Peșko, ce-i cu tine?! Peșko!

Încerca să-l oprească, dar el o lovi peste mîini.

- Lasă-mă! Frig și ger, zăpadă, gheață, înghețata-i delicioasă! Și grăbit goli cupa.

Fetița se adresă Tartorului.

- Ce-ați făcut cu el?

Bondocul, pitit în fotoliul lui, bătea darabana pe birou. Părea foarte satisfăcut.

- Nimic periculos. E congelat.

- Congelat?!Cum ați îndrăznit?!

Ami îl îmbrățișă pe Peșko și vru să-l sărute, dar el o respinse brutal, lovind-o, cum n-a mai făcut niciodată. Ochii Tartorului licăriră.

- Degeaba, nici sărutările n-ajută. E o congelare internă, adîncă, perfecționată, cu ajutorul înghețatei speciale. Gustă și tu!

- Nu gust!

- Frig și ger, zăpadă, gheață, înghețata-i delicioasă! Peșko luă și ultima picătură de pe fundul cupei și se lăsă în fotoliu. Încruntat, își strîngea tot mai mult sprîncenele.

Ami începu să plîngă. Tartorul se apropie de ea.

- Ai văzut? În locul prieteniei tale, a preferat înghețată. Dacă-i bună!..

- O să-i pară rău că nu m-a ascultat! suspină fetița. A greșit...

- De-acum nu mai greșește niciodată! răspunse triumfător Tartotul. Hai, gustă și tu! Dacă mă asculți, n-o să-ți pară rău!

Ami își șterse ochii și se ridică.

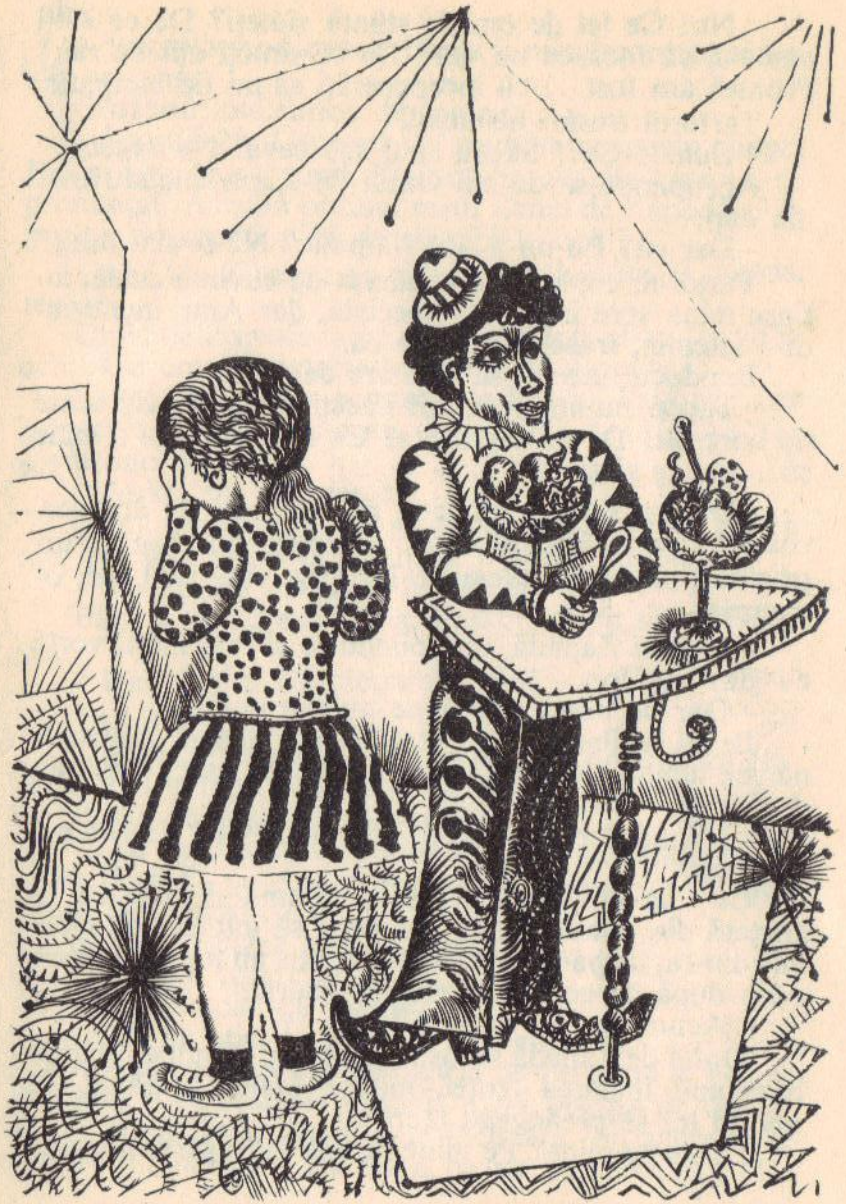

- Nu! Ce fel de om de știință sînteți? De ce siliți oamenii să facă ce nu vor? De ce sînteți atît de rău? Proastă am fost... că începuserăți să-mi fiți simpatic.

Tartorul tresări neliniștit.

- Cum?! Ce?! Să nu spui așa ceva! Nu repeta!

Apropiindu-se de ea, Omul de Zăpadă dădu trist din cap:

- Dar eu? Eu nu-ți sînt simpatic? Nu-ți sînt drag?

Tartorul, copleșit de avalanșa de cuvinte calde, întinse mîna spre înghețata specială, dar Ami, înțelegîndu-i intenția, trase cupa spre ea.

Bondocul începu să tremure de frică.

- Tăceți, nu-mai repetați! Tăceți odată! Priviți becul de control!! Dă-mi înghețata! Ce rost are... Pe mine să...De ce să-ți fiu?...

- Da, îmi sînteți simpatic și mi-e milă de dumneavoastră! Cum să nu-mi fie? Sînteți singur, n-aveți un prieten și să trăiți totdeauna în frig, asta nu-i nici o bucurie!...

Omul de Zăpadă, apropiindu-se și mai mult, vorbi cu glas rugător:

- Dar de mine? De mine nu ți-e milă?

Becul galben de control, semnalizînd cuvintele nereci, lumina orbitor. Tartorul tremura parcă zgribulit de friguri.

- Nu mai repeta! Tăceți! Nu știi ce faci! Vrei să mă dezgheți?

Cu un ultim erfort, izbuti să smulgă cupa cu înghețată din mîinile fetiței și începu să înfulece cu lăcomie din ea, de parcă ar fi avut de stins un foc în stomac. Abia după ce goli cupa respiră ușurat.

- Acum poți să vorbești!

Omul de Zăpadă se lăsă moleșit pe dușumea și,îngenunchind înaintea fetiței, întinse mîinile rugător. Pe obrajii lui se prelingeau lacrimi.

- Dar pe mine? Pe mine nu mă îndrăgește nimeni?

- Vai, plînge, săracul! Fetița îl mîngîie pe paznicul alb pe umăr.

Tartorul lovi furios din picior.

- Prostii! Nu-l atinge! Un neghiob nu poate plînge! Pur și simplu s-a topit. Prea multe cuvinte nereci s-au pronunțat. Ascultă ordinul meu! Omul de Zăpadă să ia poziția de drepți și să se șteargă la ochi!

Omul de Zăpadă se ridică cu un oftat și, supus, repetă:

-Omul de Zăpadă ia poziția de drepți și se șterge la ochi! Cu cotul își șterse lacrimile de pe obraji.

În tot acest timp, nemișcat în fotoliu, Pești privea încruntat. Ochii îi sclipeau, ca de sticlă. Ami se apropie șovăielnic de el.

- Pești, hai să mergem...

El nu răspunse și nu se întoarse spre ea, de parcă nici n-ar fi observat-o. Tartorul îi spuse fetiței:

- Nu-i purta de grijă. El rămîne aici.

Fără a se adresa cuiva, Pești începu să vorbească:

- Da, rămîn. Ce răcoare e aici!

Tartorul continuă:

- Se va odihni puțin, apoi îl voi face comandatul Nătărăilor. De mult caut unul ca el.

Pești se grăbi să răspundă:

- Da, mă odihnesc puțin, apoi iau comanda Nătărăilor.O să fiu un comandant minunat de rece. De mult caută șeful unul ca mine.

Ami își frîngea mîinile, disperată.

- Nu știe ce vorbește!

Tartorul rosti cu mîndrie:

- Da, nu știe. În schimb, știu eu!

Apăsă pe unul din butoanele de pe birou și ușa se deschise. Doi Nătărăi intrară, luară poziția de drepți, loviră cu piciorul drept și se înclinară. Strecurîndu-se printre ei, Ami o zbughi afară, pe ușa larg deschisă. Nă-

tărăii abia se mișcau. Fața Tartorului, schimonosită de mînie, părea un măr copt cu ochelari.

- Nătărăilor! Unde vă e capul? Dar, în fond, ce pretenții pot să am de la niște neghiobi ca voi! Voi nu trebuie să faceți nimic fără să vi se poruncească. Se aplecă spre microfon și urlă: Atențiune! Toate ieșirile să fie bine păzite! Puneți în funcțiune ventilatoarele cu aerul cel mai înghețat! Ascultați ordinul meu! se adresă apoi din nou Nătărăilor. Duceți-l pe acesta în răcitorul de odihnă! Să doarmă acolo puțin, ca să se congeleze de tot!

Cei doi păzitori ai ordinei îl apucară pe Peșko, iar el, ascultător, îi urmă.

Ami alerga cît o țineau picioarele, dar coridoarele albe nu mai aveau capăt. Undeva vuiau înspăimîntător niște ventilatoare nevăzute și din toate părțile năvălea un aer înghețat. Nici țipenie de om. Fetița rămase fără suflare. Nu mai putea alerga. N-o mai ținau picioarele. Se prăbuși. Gerul se întețea. Ami se ghemui, dar nu putea alunga amorțeala care o cuprinsese. Deodată simți că o fură somnul. Pleoapele i se închideau. Știa foarte bine că nu trebuie să adoarmă, căci va îngheța, dar era sleită de puteri...

V

MARELE SECRET AL TARTORULUI. MÎINILE ȘI PICIOARELE DE FIER. OMUL DE ZĂPADĂ STĂ DE VEGHE

După ce Nătărăii îl scoaseră pe Peșko din cabinet, Tartorul apăsă pe un buton de pe birou și cheia ușii se răsuci singură în broască. Nimeni nu mai putea să intre.

- În sfîrșit! Puțină liniște!

Ferestruica pe care se afla scrisă litera „P" se lumină din nou. Omulețul o deschise și scoase de acolo

o farfurie cu plăcintă caldă. Iată secretul cel mare al Marelui Stăpîn, Tartorul Frigiderelor,Suveranul Gerului Cumplit: îi plăcea să mănînce plăcintă caldă. Puse farfuria pe birou, se aplecă asupra ei, închise ochii de plăcere și savură aroma dulce. Omul de Zăpadă, care moțăia într-un colț, sprijinit în mătura sa, simțind mirosul plăcut, se apropie și începu să dea tîrcoale.

- Vreau și eu plăcintă caldă! Vreau plăcintă caldă!

Tartorul făcu un gest de parcă ar fi alungat o muscă.

- Încetează, nătăfleață! Înțelege o dată că nu-i pentru tine! Tu ești un om de zăpadă. Te topești și rămîne din tine doar o găleată cu apă. Cu mine-i altceva. Eu pot să mănînc plăcintă nerece, că-s Marele Stăpîn și plăcinta rece nu-i gustoasă. Iar dacă sînt stăpînul tău, tu trebuie să m-asculți. S-aude? Gura!

Dar Omul de Zăpadă nu se lăsă convins. Cu mătura în mînă se apropie amenințător.

- Vreau plăcintă caldă!

Tartorul se încrunta.

- Ajunge, am spus! Tu te congelezi greu, nu vrei să-nțelegi?! Dar las' că-ți vin eu de hac! Te-nvăț eu minte! Și apăsă pe un buton negru de pe birou.

Îndată dinspre perete se întinseră pumni de fier înveliți cu mănuși de box. Pumnii începură să-l lovească pe Omul de Zăpadă în cap, în piept, pe unde nimereau, și-l tot loviră pînă îl doborîră la pămînt. Atunci din perete se desprinseră picioare de fier încălțate în cizme grele, potcovite. Picioarele începură să-l izbească fără milă pe păzitorul alb. În acest timp, bondocul cu ochelari înfuleca din plăcintă cu lăcomie, de parcă nici n-ar fi observat ce se întîmplă. În cele din urmă, cu gura plină, glăsui:

- Sper că deocamdată ți-ajunge! Și apăsă pe butonul alb de lîngă cel negru.

Pumnii și picioarele de fier se retraseră din nou în perete. Omul de Zăpadă zăcea nemișcat pe podea, numai buzele i se mișcau fără zgomot, de parcă ar fi continuat să spună:

„Vreau plăcintă caldă..."

Tartorul ciuguli cu degetele lui scurte ultimele firimituri din farfurie, se tolăni comod pe scaun, își mîngîie burta și răsuflă satisfăcut:

- Așa! Ce tot trăncănea fetița aia?... Trebuie să mai iau o înghețată! Altfel și eu mă dezgheț... Ah, ce deliciu!... Ne-am potolit foamea. Am mîncat și pe ziua de azi.

Paznicul alb se ridică încet și murmură cu tristețe:

- Omul de Zăpadă a mîncat numai bătaie. Nimic n-a pus în gură...

- M-am plictisit să-ți tot explic! Tu n-ai voie! Mai bine strînge masa!

Bondocul cu burta plină se lăfăia:

- Omul de Zăpadă să facă ordine. Nu s-aude?

Neîndemînatic, uriașul alb vru să ia farfuria, dar o scăpă și ea se sparse. Ochelarii Marelui Stăpîn al Gerurilor Cumplite luciră mînios.

- Fii atent, neghiobule! Sau vrei să pun iar în funcțiune pumnii și picioarele de fier!

Paznicul se cutremură.

- Nu! Omul de Zăpadă o să fie atent!...

Adună cu mătura cioburile și le aruncă într-un coș de gunoi care se ivi singur în colțul cabinetului, pentru ca imediat după aceea să dispară.

Tartorul căscă:

- Mi s-a făcut somn. E vremea să mă culc.

Apăsă pe un buton roz de pe birou. O parte din perete se dădu în lături scîrțîind și de acolo alunecă pe rotițe un pat plin cu plăpumi și pleduri, urmat de un șifonier. Ușile șifonierului se deschiseră singure: era plin cu haine călduroase - pulovere, jachete, fulare, cojoace.

- Ajută-mă să mă îmbrac! porunci bondocul.

Omul de Zăpadă luă din șifonier un braț de veșminte. Tartorul îmbrăcă mai întîi un pulover de lînă pufos, deasupra o jachetă maro, tot de lînă, după aceea, cu mare efort, se vîrî într-o șubă lungă pînă la călcîie, cu guler din blană de vulpe. În jurul gîtului își încolăci un fular lung cît o șosea, pe cap își trase o căciulă cu urechi, și așa înfofolit se rostogoli în pat.

- Acum învelește-mă! se auzi o nouă poruncă, de undeva dinspre fular și blana de vulpe.

Omul de Zăpadă îl înveli mai întîi cu trei pleduri de culoare roz, brodate cu floricele, apoi cu încă două în dungi bleumarin și vernil, iar deasupra aruncă șapte pleduri galbene, astfel încît întreg patul părea un morman de lînă. De sub plăpumi, Tartorul mormăi satisfăcut:

- Totuși lucrurile nereci nu-s neplăcute. Ție ți-o spun, pentru că tot nu înțelegi nimic.

Paznicul alb clătină din cap:

- Omul de Zăpadă nu înțlege nimic.

- Așa și trebuie. Tu ai auzit ce a spus fetița ceea?

- Omul de Zăpadă a auzit totul.

Tartorul mormăi și mai satisfăcut:

- Mi-a spus că-i sînt... că nu mă urăște. Adică nu chiar așa. Ea a spus vorbe mai nereci. Ți-amintești exact ce-a spus?

Paznicul cu mătura clătină din cap:

- Omul de Zăpadă nu-și amintește nimic.

Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite respiră astfel, încît întreg patul săltă cu el.

- Nătîng mai ești! Și așa și trebuie să fii! Dar știi ceva? Dacă îți amintești vorbele ei nereci, îți dau voie să le repeți. Da, da, îți dau voie! Și mie mi-ar plăcea să-mi spună cineva cîteodată asemenea vorbe. Da, da, chiar și tu. Hai, încearcă!

Omul de Zăpadă începu să bolborosească repede-repede:

- Frig și ger, zăpadă, gheață! Frig și ger, zăpadă, gheață! Frig și ger, zăpadă, gheață!

- Brrrr!... Ajunge!

Tartorul își trase nasul ascuțit sub pleduri, dar, cum nu mai putea să respire, se grăbi să și-l arate din nou.

- Ia spune-mi o poveste! Știi vreuna? Vreau să aud o poveste înainte de a adormi. Hai, începe!

Omul de Zăpadă se propti în mătură și lăsîndu-și greutatea cînd pe un picior, cînd pe celălalt, ca un elev care nu și-a învățat lecția, începu:

- Omul de Zăpadă va spune o poveste. A fost odată un om de Zăpadă. El era tare supărat, pentru că n-avea pe nimeni. Era singur. Nimeni nu venea la el să-i spună cuvinte nereci, nimeni nu-i dădea plăcintă nerece. Și omul de zăpadă era tare, tare trist...

Paznicul alb începu să sughită.

- Termină! zbieră Tartorul. Nici o poveste nu ești în stare să spui! Ieși afară și ai grijă să nu intre nimeni!

Uriașul ridică molatic mătura pe umeri și porni legănîndu-se. După ce ieși pe culoar afară, citi pe ușa abia închisă: „Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite. Pe ușa de alături scria: „Comandantul Nătărăilor". Postîndu-se în fața acestor două uși, neclintit ca o stană de piatră, Omul de Zăpadă, rămase de veghe.

VI

ZĂPĂDIȚA ȘI SURIOARELE EI. ORAȘUL ÎNGHEȚAT. AMI ÎL CAUTĂ PE PEȘKO

Prin coridoarele albe, pustii, ale Împărăției Frigiderelor șuierau cumplitele viforniță ale ventilatoarelor năprasnice. Viforul rece purta nori de cristale albe, strălucitoare, de gheață. Această pulbere șfichiuitoare învăluia totul, se așternea pretutindeni - totul era alb. Desigur priveliștea ar fi fost încîntătoare dacă nu era atît de

frig. Pînă și aerul, parcă înghețat, răsuna cu sunet de cristal.

La răscrucea a două coridoare, pulberea de gheață troienise o moviliță. Din cînd în cînd moviliţa sălta ușor, de parcă cineva ar fi suspinat sub ea, apoi din nou amorțea. Viscolul o acoperise pe adormita Ami.

Și iată că undeva departe, în fundul coridorului, lunecă o umbră albă. După ea se ivi alta, a treia, a patra... Cu pași domoli mergeau opt fete, ținîndu-se de mînă. Ele aveau părul auriu împletit în cozi bogate, și ochi mari, albaștri. Zăpădița reușise să dezghețe pe cele șapte surioare ale sale. Acum ele o căutau pe Ami, pentru că inimile lor calde le șopteau că fetița e în pericol.

Apropiindu-se de moviliţa albă, se opriră.

- Am găsit-o! șopti Zăpădița.

Fetele îngenunchează și începură a înlătura cu mîinile pulberea sclipitoare, rece. Curînd descoperiră chipul fetiței, palid și trist, cu ochii închiși.

- A înghețat!
- Repede! Să nu pierdem timpul!
- Îi vom da toată căldura noastră!
- Surioarelor,să începem!

Fetele cu cosițele aurii începură să joace un fel de dans straniu. Prima atingea mîinile celei de-a doua. A doua atingea mîinile celei de-a treia. Cea de-a treia, celei de-a patra. Și in felul acesta transmiteau căldura lor una celeilalte. La urma, a opta, cea mai mică, Zăpădița, se apleca și o săruta pe Ami. Asta o dată, de două ori, de trei ori... Treptat roșeața revenea în obrajii fetiței.

După a opta sărutare Ami deschise ochii.

- Unde mă aflu? întrebă, ca după un somn lung.

Bucuroase, surioarele se aplecară asupra ei. Fețele lor zîmbitoare radiau căldură. Mîinile lor calde îi atingeau obrajii, fruntea, năsucul. Zăpădița o trăgea șugubăț de ureche, și după fiecare mîngîiere fetița simțea cum îi este tot mai cald și mai bine.

Ami își revenise pe deplin. În ciuda vuietului puternic al ventilatoarelor reci, nu mai simțea frigul.

- Îți mulțumesc, Zăpădița, vă multimesc, fetelor, că m-ați dezghețat. Altfel cine știe ce pățeam!

- Nu! Nu! o întrerupseră surioarele. Noi trebuie să-ți mulțumim! Din căldura pe care tu ai transmis-o Zăpădiței, ea ne-a dezghețat și pe noi. De-acum Tartorul nu ne va mai congela niciodată, pentru că știm cum sa ne păstrăm căldura.

Zicînd acestea,îi arătară cît de zdravăn se țin una pe alta de mîni.

- În împărăția asta a voastră nu mai sînt alți oameni? întrebă Ami. De cînd alerg pe coridoarele albe și n-am întîlnit pe nimeni.

Fetele își plecară trist capetele:

- Toți sînt congelați, împreună cu casele lor, împreună cu cerul... Nimic n-a rămas neînghețat.

- Împreună cu cerul? se miră Ami.

- Da. Privește!

Zăpădița se apropie de peretele alb și începu să sufle cu suflarea ei caldă, așa cum fac copiii iarna ca să dezghețe un geam înghețat. În locul unde suflarea ei atinse peretele, se formă un mic ochiuleț transparent. Ami privi.

Văzu mai multe căsuțe mici, iar prin fereastra celei mai apropiate zări oameni adormiți, cu fețe palide și reci.

- Înțelegi? explică Zăpădița. Totul este paralizat, totul este înghețat–și casele, și oamenii, și cerul. Iar în locul străzilor de odinioară, acum sînt aceste coridoare albe. Deasupra noastră, cerul e acoperit cu un strat gros de gheață, care împiedică să pătrundă razele calde ale soarelui. Parcă ne-am găsi într-un oraș subpămîntean. Mai exact, într-un oraș sub gheață. Iar pe coridoare mișună numai Nătărăii, să controleze ca nu cumva din întîmplare să se dezghețe careva.

- Și toate acestea Tartorul le-a făcut?

- Da. E un mare învățat, un om de știință...

Ami își frecă năsucul, în semn că se îndoiește.

- Nu poate fi om de știință o dată ce nu iubește oamenii. La ce folosește această știință care congelează totul? Trebuie să facem ceva!

Surioarele scoaseră un suspin:

- Și noi ne-am gîndit. Dar ce-am putea face? E greu, e foarte greu, aproape imposibil să pătrundem în vreuna din case. E prea gros stratul de gheață ca să-l putem topi. Mai gros decît zece pereți. Și chiar de-ar ajunge căldura noastră, ne-ar trebui prea mult timp. Nătărăii ne vor simți și ne vor băga în închisoarea de gheață, iar de acolo nu mai scapă nimeni.

- Dar un foc n-am putea aprinde? întrebă Ami.

Fetele zîmbiră trist.

- Zărești ceva care să poată arde?

Ami aruncă o privire în jur. Coridorul de gheață era cu totul gol. Nu se vedea nimic ce-ar putea fi pus pe foc.

- Noi am căutat-o pe mămica noastră, spuse Zăpădița. Poate ne-ar fi dat un sfat, ne-ar fi învățat ce să facem! Dar n-am găsit-o. Sigur Nătărăii au închis-o undeva.

Ami oftă:

- Dacă Peșko n-ar fi fost congelat, ar fi născocit el ceva. E tare isteț. Hai să-l dezghețăm pe el. Dar unde o fi? Să-l căutăm!

- Atenție! șopti sora cea mai mare. Vine cineva!

Într-adevăr, pe unul din coridoare răsunau pași grei. Se apropia un detașament al Nătărăilor. Aceștia mergeau în pas de marș încet și solemn, ridicînd după obiceiul lor prostesc, picioarele cît mai sus și tropăind puternic cu cizmele lor potcovite. Cele opt surori se grăbiră să cotească pe un coridor lăturalnic.

Nătărăii se opriră chiar în locul unde Zăpădița dezghețase peretele pentru a-i arăta lui Ami casa congelată.

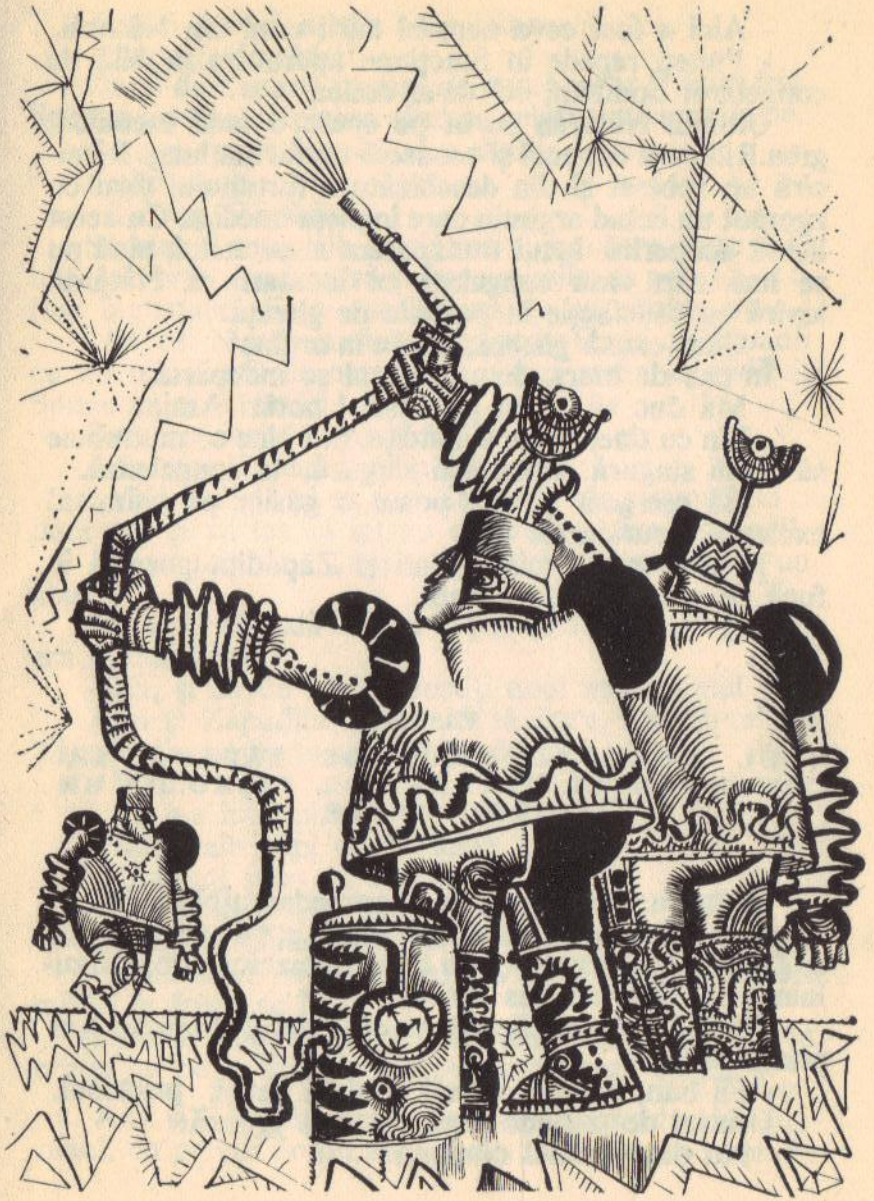

- Aici a fost ceva nerece! mîrîi unul din Nătărăi.

- Puneți repede în funcțiune aparatura mobilă de congelare! bombăni cel de-al doilea.

Ultimul Nătărău purta pe spate o ladă metalică, grea.Ridicară capacul și scoaseră un furtun lung. Răsuciră un robinet și din deschizătura furtunului țîșni cu zgomot un lichid argintiu care îngheța imediat. Cu acest lichid acoperiră locul transparent al peretelui, pînă nu se mai zări casa congelată cu locatarii ei. Nătărăii loviră cu satisfacție în peretele de gheață.

Cînd există gheață, totul e în ordine!

În pas de marș, detașamentul se îndepărtă.

- Mă duc să-l caut pe Peșko! hotărî Ami.

- Vin cu tine, spuse Zăpădița. Știi bine că nu trebuie să rămîi singură. Dacă ești singură, te congelează.

- Să mergem și noi, poate o găsim pe mămica! exclamară surioarele ei.

Ținîndu-se de mînă, Ami și Zăpădița porniră în fugă pe coridorul de gheață.

VII

NOUL NUME AL OMUL DE ZĂPADĂ. LA COMANDANTUL NĂTĂRĂILOR. PEȘKO DĂ UN ORDIN SEVER

În fata usii cu inscriptia„ComandantulNătărăilor". Omul de Zăpăda, cu mătura în mînă, sta de veghe. Ami și Zăpădița se apropiară cu teamă. Paznicul alb, burzuluindu-se, făcu un pas înainte.

- Stai! Omul de Zăpadă nu dă drumul nimănui! Am primit ordin!

- Fii bun, dă-ne drumul! Ami își caută prietenul.

Uriașul de zăpadă tună cu voce groasă:

- Nu dau drumul nimănui!

Atunci Ami îi atinse ușor mîna:

- Te rog, Zăpădel!

Omul de Zăpadă tresări, de parcă i s-ar fi făcut frig. Se lăsa cînd pe un picior, cînd pe celălalt, clătinîndu-se.

- Ce-ai spus? Ia mai zi o dată!

Fetița zîmbi.

- Te rog, Zăpădel!

Sărmanul uriaș alb se clătină și mai tare. Puse mătura sub braț și începu să-și frece mîinile, de parcă i-ar fi fost înghețate. Fața i se lumină de un zîmbet ușor.

- Of, of! Nimeni nu l-a mîngîiat pe Omul de Zăpadă cu un nume atît de nerece! Și-i făcu semn Zăpădiței: Spune-mi și tu la fel.

Fata cu cosițe aurii zîmbi la rîndul ei:

- Te rog, Zăpădel, dă-ne drumul!

- Vai! Vai! Deci eu sînt Zăpădel. Mai spuneți-mi o dată așa și vă las să intrați oriunde. Chiar și la șef!

- Îți mulțumim, Zăpădel! rostiră prietenele într-un glas.

Omul de Zăpadă începu să țopăie de plăcere. Fața îi era numai zîmbet.

- Eh, și cît de nerece rostiți noul meu nume!

Ami și Zăpădița încercară să intre, dar Omul de Zăpadă, încruntîndu-se, le tăie drumul.

- Stați!

- Ce s-a întîmplat?

Uriașul alb clipi cu șiretenie.

- Cine ați spus că sînt eu?

- Ești Zăpădel, răspunse Ami.

Omul de Zăpadă începu să rîdă vesel.

- Așa! Așa! Va să zică eu sînt Zăpădel! Zăpădel cel mititel și frumușel?

Tare îi plăcea numele cel nou! Luînd mătura în brațe, ca pe o chitară, începu să danseze cu ea.

Ami și Zăpădița deschiseră ușa cu prudență. Cabinetul, cu pereții de un alb orbitor, era aproape gol. Pe

un perete atîrna o inscripție: „Prin îngheț și ger, ordine de fier!“ Din spatele biroului, Peșko le privea cu severitate. Ami se bucură atît de mult cînd îl văzu, încît uită că prietenul ei e congelat.

- Peșko! Eu sînt!

Noul comandant al Nătărăilor se încruntă și mai tare:

- Cine te-a chemat?

Fetița, intimidată, se întristă.

- Peșko, de ce-mi vorbești așa? Nu mă cunoști?

Prietenul congelat lovi cu pumnul în birou.

- Ba te cunosc! Ești Ami. Și ce-i cu asta? De ce intri nechemată? Eu sînt comandatul Nătărăilor! Comandant, auzi? Ce se întîmplă dacă oricine intră așa, cînd poftește, la un comandant?

- Dar, Peșko...

Urmă o nouă lovitură de pumn în masă:

- Nici un dar! Dacă ai ceva să-mi spui, vino peste un an și două luni. Atunci am minutele de primire. De la ora șapte și douăzeci și două, pînă la ora șapte și douăzeci și șase de minute. Atunci să vii!

Fetița începu să suspine. Cît îi era de greu!

- Peșko, noi am fost prieteni...

Rigidul șef al Nătărăilor își frecă fruntea.

- Ce-am fost? Asta ce mai înseamnă? Eu sînt comandantul Nătărăilor.Dau ordine!Și ca ordinele să se execute, trebuie să fiu sever și drept. Iar cine-i sever și drept n-are din ăștia, cum zici tu! Ai băgat la cap? Uite, citește aici ce scrie.

Și-i arătă inscripția de pe perete. Cu vocea tremurîndă, Ami silabisi:

- „Prin îngheț și ger, ordine de fier...“

- Exact! Aici trebuie să domnească o ordine de fier! Să se știe cine intră și cine iese! Ce înseamnă asta? Intri așa, nechemată? Să vii peste un an și două luni. Asta-i! Nu mai avem ce discuta!

La auzul vocii lui reci, fetița se cutremură:

- Nu înțeleg nimic...

Zăpădița șopti:

- Nu uita că este congelat.

- Dar e cu totul schimbat, șopti și Ami. Cum să-l ajutăm?

- Nu știu...

Peșko se înfurie:

- Ce tot șușotiți acolo?! Aci discuțiile sînt interzise! Aci domnește ordinea! Tăcere!

Ami întinse mîinile spre Peșko, dar el, ferindu-se, se grăbi să se retragă și se piti după birou, ca să nu fie atins.

- Peșko, dragul meu! De ce te-ai schimbat atît de mult? Cum de-ai putut uita totul? Tu mi-ai fost cel mai bun prieten! Împreună am colindat fundul mării și am vizitat-o pe Crăiasa Apelor. Întotdeauna am fost alături. Nu-ți aduci aminte? Și la lăptărie te-am luat, și niciodată nu te-ai purtat așa. Cum de-ai putut uita totul?

Peșko tăcea îngîndurat. Fruntea i se încreți. Vorbi iarăși cu voce aspră, dar nu atît de brutal.

- N-am uitat nimic. Mi-amintesc totul. Acum sînt comandant. Sute de Nătărăi așteaptă ordinele mele. Trebuie să controlez totul.Peste tot să fie înghețat. Luptăm pentru întețirea frigului și repurtăm mari succese. Iar voi... gata, plecați, lăsați-mă în pace!

Zăpădița o trase pe Ami de mînă.

- Hai să mergem. Poate aflăm cum se dezgheață cei adînc congelați...

Ami nu se urni din loc.

- Cum să-l las așa? Mi-e milă de el. Congelarea asta e mai grea decît o boală. Ce să-i fac? Sînt gata de orice...

Comandantul Nătărăilor repetă din nou:

- Plecați, n-auziți! Sînt ocupat!

Zăpădița insistă:

- Ami, mai bine să plecăm!

Cele două prietene porniră încet spre ușă. La fiecare pas Ami se întorcea. Pe fața ei se prelingeau lacrimi. Cînd se aștepta mai puțin însă, Peșko lovi din nou cu pumnul în birou.

- Stați!

Ami zîmbi printre lacrimi.

- Peșko! Vii cu noi?

Dar comandantul se gîndea la altceva. Ieși de după birou și, punîndu-și mîinile în șold, luă o poziție severă, cumplită.

- Ia stați puțin! Cine v-a permis vouă să vă dezghețați? Aici toți trebuie să fie congelați, ca să nu facă prostii ca voi! Prin îngheț și ger, ordine de fier! Cu aprobarea cui v-ați dezghețat? Ce înseamnă asta?! Încălcați ordinea?! Imediat să vă congelați la loc! Am să dau ordin!

Neliniștită, Zăpădița trase fetița de mînă.

- Să fugim!

Dar Ami se desprinse de mîna ei, și-n clipa aceea un ger cumplit o cuprinse.Zăpădița se grăbi s-o îmbrățișeze și-i șopti la ureche:

- Să fugim, Ami!

- Nu, Zăpădița, dacă prietenul meu cel mai bun vrea să mă transforme într-o bucată de gheață, eu mă supun...

- Dar nu știe ce vorbește!

- Nu-i nimic. Mi-e totuna...

Deodată ușa se deschise, trîntită de peretele de gheață. Omul de Zăpadă apăru surîzător ca o lună plină. Într-o mînă ținea mătura, iar în cealaltă o găleată goală. Săltînd greoi, el strigă bucuros:

- Iacătă-mă-s!

Peșko se încruntă ca un nor ce aduce grindină.

- Cine te-a chemat?

Uriașul alb nu dădu atenție cuvintelor rostite și începu să danseze dansul elefanților.

- Cine m-a chemat? Nimeni! Eu am venit. A venit Zăpădel!

Din norul aducător de grindină bubui primul tunet:

- Tu eşti Omul de Zăpadă, nu Zăpădel! Ce-i răsfăţul ăsta?

Dansul continua nestingherit. Zăpădel ţopăia, se învîrtea, legăna măturа şi găleata, apoi din nou ţopăia.

- Nu-i nici un răsfăţ, ci un nume cald, frumos, cu care aceste două fetiţe dragi m-au mîngîiat şi care-mi face o deosebită plăcere. Spuneţi-i voi, fetelor, că-i greu de cap, nu pricepe nimic.

Ami şi Zăpădiţa, aprobară:

- Da, el e Zăpădel.

Uriaşul de zăpadă bătu bucuros din palme.

- Ai auzit? Zăpădel! ce mult îmi place acest nume atît de cald! Şi continuă să danseze.

Comandantul Nătărăilor se enervă şi mai tare. Bubui al doilea tunet:

- Ascultă! Dacă mai trăncăneşti asemenea cuvinte nereci...

Omul de Zăpadă îl întrerupse.

- Da, ştiu. Dumnealui, Tartorul Frigiderelor mi-a spus de atîtea ori că, dacă ascult sau rostesc cuvinte calde, am să mă topesc. Ştiu. Ei şi? Lasă să mă topesc. De-aia port găleată.

Peşko rămase cu gura căscată de uimire.

- De ce porţi găleată?

- Marele nostru Stăpîn mi-a spus de nenumărate ori că dacă mă topesc, doar o găleată de apă rămîne din mine. Tocmai de aia port găleata, ca să nu se verse apa. Nu-i minunat? Îmi place să ascult cuvinte calde şi-am să ascult chiar dacă mă topesc. Ba chiar prefer să mă topesc, dar să ştiu pentru ce.

Comandantul se aşează la birou şi strecură rece printre dinţi:

- Nimeni nu te-a întrebat ce preferi! Clar? Tu eşti şi rămîi Omul de Zăpadă. Lasă răsfăţul. Aici trebuie să

domnească ordinea! Toţi să fie congelaţi! Şi tu, şi aceste două fete!

Puse mîna pe un clopot mare şi începu să sune furios.

Omul de Zăpadă îşi astupă urechile.

- Ce faci atîta gălăgie? Ştiu că eşti şef. Nu-i nevoie să suni.

Uşa se deschise şi în cabinet intrară trei Nătărăi, cu termometrele în cumpănire. Bătură din picior şi luară poziţia de drepţi. Autoritar, Peşko, ridică mîna.

- Aceştia trei să fie închişi în Peştera de gheaţă! S-au cam moleşit de căldură!

Paznicii ordinei, privindu-se, începură să tremure speriaţi. Nu se urneau din loc.

- De ce nu executaţi ordinul? întrebă sever comandantul.

Nătărăii începură să tremure şi mai tare. De spaimă, se lungiră pe podea, traseră căciula peste urechi şi închiseră ochii. De vorbit nu puteau vorbi căci le era interzis, ca să nu se observe cît sint de proşti. Aplecîndu-se asupra lor, Peşko începu să-i lovească cu piciorul şi să zbiere:

- N-auziţi ce vă spun? Cum îndrăzniţi să-mi nesocotiţi ordinul?! Închideţi-i neîntîrziat pe aceşti trei în Peştera de gheaţă!

Tremurînd, Nătărăii se ridicară, îi încercuiră pe Ami, pe Zăpădiţa şi pe Omul de Zăpadă şi-i împinseră spre uşă. Satisfăcut, Peşko îşi frecă mîinile:

- Ştii că nu-i rău să fii şef!

Afară, pe coridorul alb, Zăpădel se aplecă spre fete şi şopti:

- Cînd le-oi trînti cîte un pumn Nătărăilor ăstora, zboară ca nişte mingi de cauciuc!

Ami îl prinse de mînă:

- Nu Zăpădel, să nu faci asta! Numai băieţii răi procedează aşa.

Uriaşul răsuflă adînc:

- Bine. Dacă spui tu...

VIII

VIZITA NEAȘTEPTATĂ. DORINȚA MĂTUȘII SONIA. TARTORUL FACE TUMBE

În cabinetul său, Tartorul Frigiderelor se gîndea: oare ce-ar mai putea să congeleze? Congelase cerul și pămîntul, trupul și creierul omului. Doar cu inima îi era mai greu. Inima omului nu se lăsa cu nici un chip congelată. Rezistînd și celui mai cumplit ger, continua să bată, chiar dacă bătea mai încet. Și se mai întîmpla ca vreo inimă de om să radieze căldura,cînd te așteptai mai puțin. Atunci în întreaga împărăție a Frigiderelor sirenele începeau să sune alarma, iar imensa armată de Nătărăi se repezea să congeleze locurile dezghețate.

Deodată răsunară lovituri de pumn în ușa cabinetului. Tartorul se încruntă. Doar dăduse cel mai sever ordin să nu fie deranjat de nimeni atunci cînd meditează. Apăsă pe un buton, ușa se deschise și în cabinet intră mătușa Sonia. Foarte îngrijorată, ea începu îndată cu întrebările:

- Unde e? Repede! Spuneți-mi unde e?

Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite nu înțelegea nimic:

- Ce doriți?

Mătușa își strînse pumnii și-i propti în șolduri:

Spuneți-mi unde e, că altfel...

Tartorul se ridică:

- Liniștiți-vă, doamnă. Luați loc. Pe cine căutați?

Mătușa Sonia îl privi cu neîncredere. Evident, nu-i plăcea.

- Cum să mă liniștesc? Nepoata mea, Ami, a dispărut și eu să mă liniștesc? Ia te uită la el!

Bondocul întinse mîna:

- Fetița Ami e nepoata dumneavoastră? Foarte bine. Nu i s-a întîmplat nimic rău. Luați loc.

Apăsă pe butonul albastru de pe birou și din podea apărură măsuța rotundă și cele două fotolii. Mătușa se mai liniștise, dar nu pe deplin.

- Hm... Să stau! Dar ce sînt scamatoriile acestea? De ce ascundeți măsuța și fotoliile sub podea?

Simțindu-se jignit, bondocul se bosumflă, dar vorbi solemn. Vorbea gros, socotind poate că în felul acesta va părea mai înalt.

- Nu-i nici un fel de scamatorie. La noi totul e mecanizat.

Mătușa Sonia se așeză atent în fotoliu, privind în jur cu neîncredere. Se temea ca nu cumva scaunul să dispară cu ea sub podea.

- Tare-i frig aici, la dumneavoastră.

Tartorul aprobă amabil:

- Într-adevăr, e frig, dar sănătos: nu mai transpiri.

Mătușa sări din fotoliu.

- Unde-i acum Ami?

- V-am spus că-i aici.

- Dar ce este aici?

Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite întinse mîinile și începu să vorbească mieros, atent:

- Stimata doamnă nu știe unde a nimerit? O să încerc să vă explic. Am onoarea să vă comunic că vă găsiți în Împărăția Frigiderelor sau, cum i-am spus eu mai just, Împărăția Tinereții Veșnice. Aici nimeni nu îmbătrînește.

Cele auzite, fără doar și poate o bucurară pe mătușa. Ea se așeză din nou în fotoliu.

- Împărăția Tinereții Veșnice? Adevărat? Și aici chiar nimeni nu îmbătrînește?

Tartorul luă poziția de drepți și se înclină sobru:

- Da, doamnă! Permiteți-mi să mă prezint. Sînt

creatorul acestei țări minunate sau, cum mi se spune, Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite.

Ridicîndu-se în picioare, mătușa se înclină:

- Eu sînt Sonia, mătușa lui Ami. Îmi face o deosebită plăcere că v-am cunoscut!

Bondocul se încruntă. Trebuie să vă atrag atenția, doamnă, că în țara noastră nu se obișnuiește folosirea cuvintelor nereci.

Vizitatoarea rămase pe gînduri.

- Atunci cum să spun? Nu-mi pare rău că v-am cunoscut. Și din nou se înclină.

Tartorul dădu din cap, mulțumit.

- Așa, da, se poate. Îndrăznesc să vă invit din nou să luați loc!

Mătușa se așeză comod în fotoliu, atît cît se putea simți comod pe un asemenea frig.

- Și cum mențineți tinerețea veșnică în împărăția dumneavoastră?

Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite se așeză la birou și începu să explice detailat:

- Prin congelare. Dispunem de cîteva metode. Prima, congelare totală. Omul se menține așa cum arăta cu mulți ani în urmă.

Mătușa Sonia se ridică nerăbdătoare:

- Cîți? Douăzeci?

- Și mai mult.

- Cincizeci de ani?

Tartorul aprobă din cap, triumfător.

- Chiar și cincizeci.

Mătușa bătu bucuroasă din palme:

- Minunat! Minunat!

Bondocul continuă:

- Folosim și alte metode. De exemplu, congelarea creierului. Oamenii cu creierul congelat încetează de a mai gîndi și execută tot ce li se ordonă. Asta îi ferește de necazuri: nu mai fac pozne, nu greșesc nimic, nu vorbesc prostii...

- Minunat!

- Și cea mai nouă invenție a mea: congelarea prin intermediul înghețatei speciale. În jurul inimii se formează o pojghiță de gheață și omul se transformă într-un comandant ideal. Numai inimile... Cu regret trebuie să vă comunic că inimile încă nu le putem...

Mătușa îl întrerupse, neputîndu-și stăpîni admirația:

- Sînteți genial!

Tartorul, măgulit, se grăbi să aprobe.

- Sînt de aceeași părere, doamnă.

Mătușa se foi neliniștită în fotoliu, își plecă timid privirea și întrebă sfioasă:

- Nu s-ar putea... să mă congelați și pe mine? O congelare totală pentru menținerea tinereții,de exemplu pentru cincizeci de ani. Care sînt formalitățile? Trebuie să depun cerere?

Tartorul se bucură atît de mult încît urechile începură să-i ardă și să lumineze ca niște felinare roșii. Dacă n-ar fi fost dușmanul zîmbetului, precis ar fi rîs cu gura pînă la urechi, ca o lună plină. Întinse mîinile de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze.

- Nici o formalitate, doamnă! Nouă nu ne pare rău de loc să vă îndeplinim dorința! Va trebui să stabiliți termenul cînd doriți să fiți dezghețată. După cincizeci de ani, ați spus?

Mătușa Sonia aprobă:

- Da, după cincizeci de ani. Atunci nepoata mea Ami va fi de vîrsta mea.

- Da, doamnă. Va fi așa cum doriți dumneavoastră.

- Dar unde-i Ami? Și ea a fost congelată?

Omulețul se încruntă nemulțumit. Nu-i plăcea să i se pună întrebări nelalocul lor. Începu să mormăie.

- Pare-mi-se... Știți, n-a fost... Voi verifica...Dar să nu pierdem timpul, cu fiecare minut ce trece dumneavoastră îmbătrîniți.

Neliniștită, mătușa își privi ceasul.

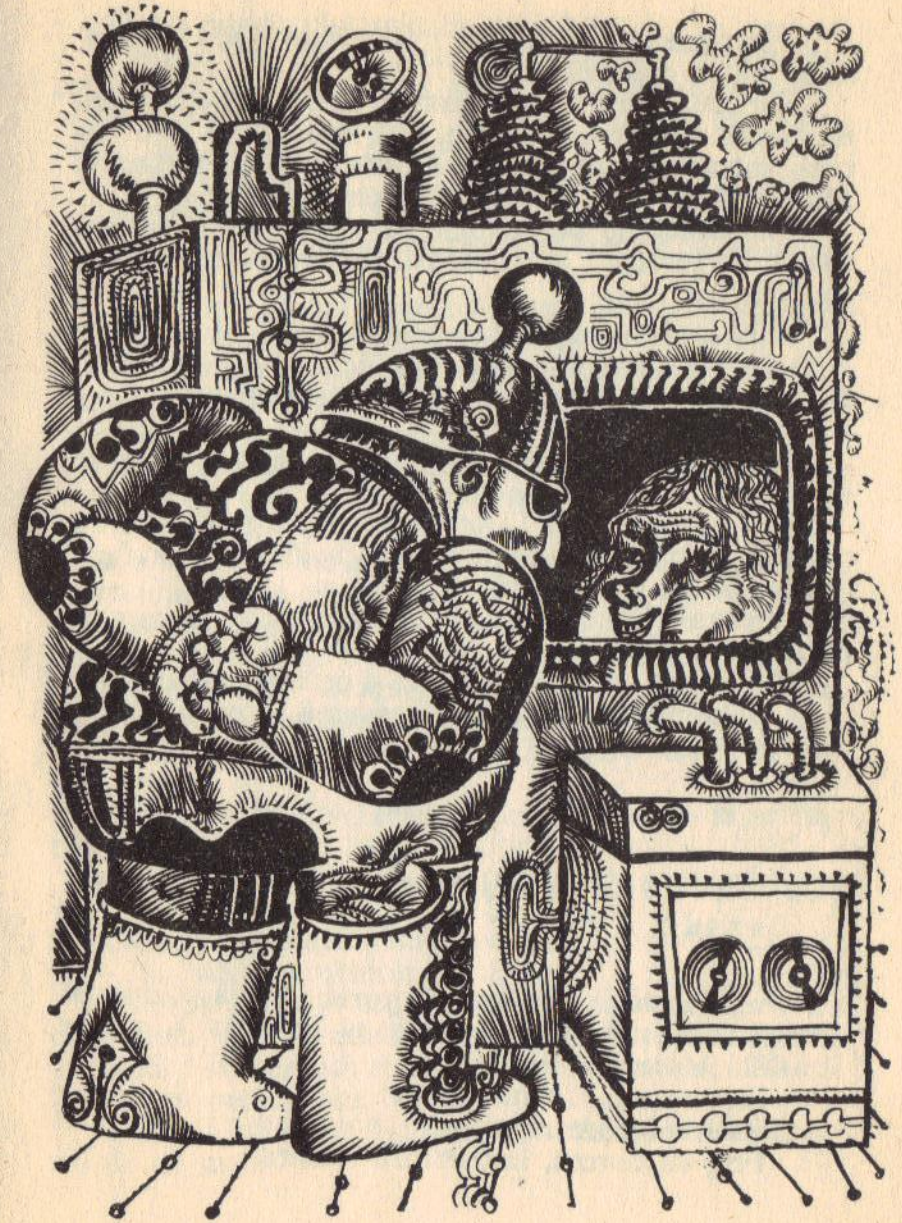

- Într-adevar, cu fiecare minut care trece îmbătrînesc. Să ne grăbim!

Tartorul apăsă pe un buton de pe birou. Se răspîndi un dangăt solemn ca de gong. Ușa se deschise. Doi Nătărăi intrară, luară poziția de drepți și se înclinară. Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite ordonă:

- Conduceți-o pe doamna în camera de congelare totală! La revedere, doamnă! Ne vom vedea peste cincizeci de ani!

Mătușa Sonia salută cu multă bunăvoință:

- La revedere, domnule. Mă închin Marelui Stăpîn al Gerurilor Cumplite. Vă sînt foarte recunoscătoare.

- Și eu, doamna!

Nătărăii o conduseră pe mătușă. La ușă, dînsa se întoarse și zîmbi încă o dată în semn de rămas bun.

Rămînînd singur, Tartorul începu să țopăie ca un nebun, să bată din palme, să se tăvălească, să facă tumbe. Și tot timpul striga:

- Primul! Primul voluntar! În sfîrșit cineva care se prezintă singur!

Cînd obosi, se așeză la birou și ordonă la microfon:

- Comandantul Nătărăilor să vină la mine!

IX

TARTORUL VREA SĂ-ȘI RIDICE UN MONUMENT. PEȘKO A FĂCUT O MARE GREȘEALĂ

Peșko intră în cabinetul Tartorului și luă poziția de drepți, lîngă ușă. Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite îl salută solemn:

- Frig veșnic, comandante!

Peșko răspunse răspicat:

- Frig vă doresc, Înghețimea-voastră!

Ochii bondocului sclipiră satisfăcut:

- Bravo! Nu-mi displace cum răspunzi! Vino încoace! Să stăm puțin de vorbă. Astăzi e cea mai însemnată zi din viața mea! Simt că am atins culmile cele mai înalte ale frigului de cristal.

- Pot să știu și eu ce s-a întîmplat?

Tartorul îi arătă fotoliul.

- Ai să afli, dar mai întîi ia loc. Trebuie să ne cinstim.

Apăsă pe butonul respectiv și un Nătărău aduse imediat, pe o tavă de argint, două cupe cu înghețată.

- Mănîncă liniștit, este înghețată obișnuită, nu-i din cea specială, de congelare. Se instală mai bine în fotoliu și trase una din cupe spre el.

După ce termină înghețata, Peșko întrebă:

- Pot să aflu ce s-a întîmplat?

- Ai să afli. Nu fi nerăbdător. Astăzi, pentru întîia oară, a venit la mine cineva din proprie inițiativă și mi-a comandat o congelare totală. Pînă acum am congelat oameni numai prin șiretlic sau cu forța, pentru că nu puteau înțelege că o fac spre binele lor. Și iată că această minunată doamnă, mătușa lui Ami, și-a dat cea dintîi seama de utilitatea invenției mele si a cerut, da, singură a cerut! să fie congelată. Zi mare astăzi, zi de sărbătoare!

Comandantul Nătărăilor sări din fotoliu și se înclină.

- Felicitările mele cele mai reci pentru succesul obținut!

Tartorul răspunse mărinimos:

- Nu sînt nemulțumit de tine!

Pe neașteptate se urcă pe masă, își îndepărtă picioarele, întinse una din mîini înainte, iar pe cealaltă o propti în șold, se încruntă și rămase așa, încremenit. Peșko îl privi cu nedumerire.

- Ce s-a întîmplat, Înghețimea-voastră? Vreți să săriți de pe masă?

Cu fața nemișcată, Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite spuse:

Cred că e timpul să-mi ridic o statuie. O merit. Omenirea îmi va fi recunoscătoare. Numai că nu știu în ce poziție mi-ar sta mai bine. Așa, cum arăt?

Comandatul Nătărăilor îl privi din toate părțile.

- Arătați foarte bine.

- Sau așa?

Tartorul se lăsă pe un genunchi și își ridică mîinile în sus, puțin depărtate. Rămase așa aproape un minut, dar, nemulțumit, se ridică.

- Nu, nu mă avantajează. Nu se cade ca un binefăcător al omenirii să stea în genunchi. Cred că așa e cel mai bine.

Facu un pas înainte de parcă s-ar fi pregătit să sară ori să-și ia zborul, iar mîinile și le întinse în lături. Peșko făcu ocolul mesei.

- O, da! Poziția aceasta vă avantajează cel mai mult.

- Sînt de aceeași părere. Monumentul va fi turnat din cristal transparent, care să sugereze gheața. Iar de desupt, o inscripție de aur: „Celui mai de seamă om rece, din partea oamenirii nu nerecunoscătoare!“ Ei, cum ți se pare?

- Încîntător!

Fără să miște, ca la fotograf, Tartorul întrebă:

- Cum îți merg treburile? Te descurci în noul post?

Peșko își umflă pieptul de parcă i s-ar fi ridicat și lui statuie.

- Mă descurc. Trei infractori, care au pronunțat cuvinte nereci, i-am prins și i-am trimis în Peștera de gheață.

Statuia celui mai rece om sări de pe masă și-l înșfăcă de ureche.

- Unde?! În Peștera de gheață?! Ce-ai făcut, nătărăule?

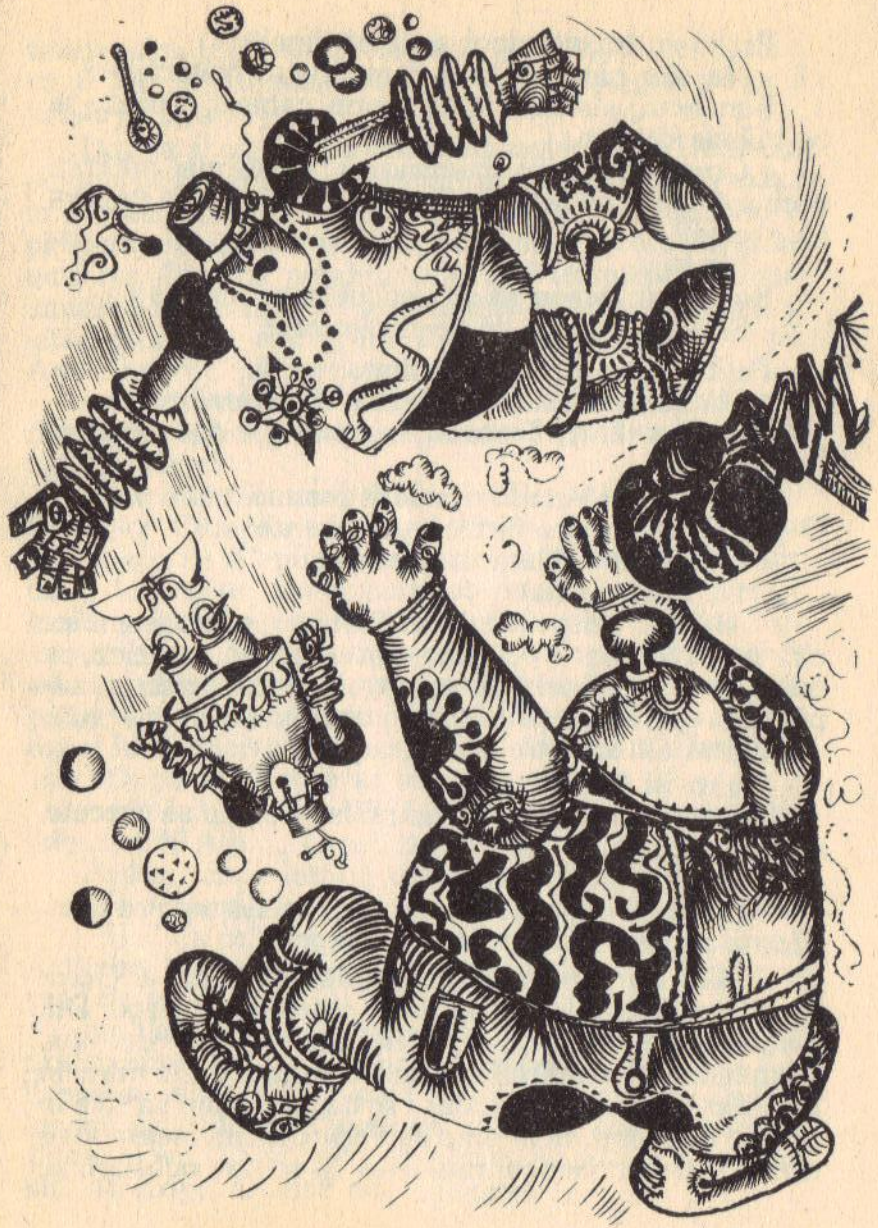

Peşko se trase înapoi şi spuse jignit:

- Nu sînt nătărău. Sînt comandatul Nătărăilor!

Bondocul, alarmat, alerga prin cabinet, ţinîndu-se cu mîinile de cap.

- Comandant! Tu, comandant?! Eşti mai nătărău decît toţi Nătărăii la un loc. Şti tu cine-i închis în Peştera de gheaţă?

- Nu ştiu.

Bondocul începu să-şi smulgă părul din cap.

- Şi dacă nu ştii, de ce nu întrebi?

Peşko răspunse cu demnitate:

- Un comandant nu întreabă. El hotărăşte!

Scos din sărite, Tartorul, începu să se dea cu capul de perete.

- Hotărăşte! Auzi! Ai hotărît cea mai mare prostie! O prostie mai mare nici că puteai face!

Comandantul Nătărăilor se bosumflă:

- Ce mare lucru!

- Ascultă, neisprăvitule, în Peştera de gheaţă am închis unica persoană pe care n-am reuşit s-o congelez, pe mama celor opt fete! Este atît de... atît de nerece, că poate să-mi dezgheţe întreaga împărăţie! Am dat ordin ca nimeni să nu intre acolo, iar tu...

Peşko îşi frecă fruntea:

- Acum înţeleg de ce Nătărăii se temeau să execute ordinul meu.

Tartorul şuieră răutăcios:

- Păi vezi? Pînă şi Nătărăii sînt mai deştepţi ca tine! Pentru asta ai să fii pedepsit. Drepţi!

Peşko lua poziţia de drepţi. Marele Stăpîn al Geru rilor Cumplite apăsă pe butonul negru de pe birou. Din perete apărură pumnii de fier cu mănuşi de box. Comandantul Nătărăilor primi o ploaie de lovituri în cap, dar nu se mişcă – doar i se dăduse ordin să stea în poziţie de drepţi. Şi în timp ce Peşko, tăcut, încasa loviturile de fier, bondocul răutăcios îşi scoase ochelarii şi,

foarte calm, începu să şi-i şteargă cu o batistă de mătase, ca şi cum în cabinetul lui ar fi domnit cea mai perfectă linişte şi pace.

Dar iată că se petrecu ceva neaşteptat. Unul din pumnii de fier îl lovi atît de tare pe băiat în piept, exact în dreptul inimii, încît ceva se sparse în el. Se auzi o pîrîitură, de parcă s-ar fi pornit în sloiuri toate gheţurile unui rîu. Crăpase pojghiţa de gheaţă din pieptul comandantului Nătărăilor. Sînge fierbinte îi năvăli în inimă şi iată-l redevenit adevăratul Peşko, bunul prieten al lui Ami. Într-o clipă înţelese totul.

- Ah, tu, pocitanie! strigă Peşko. Ai umblat cu şmecherii şi m-ai congelat, iar acum mă baţi? Lasă că te învăţ eu minte!

Şi se năpusti asupra Tartorului. Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite se sperie. El ştia foarte bine cît de puternic şi de viteaz e un om cu sînge cald. Se feri din calea lui Peşko, dar nimeri sub pumnii de fier, care îl luară în primire izbindu-l din toate părţile. Năucit de lovituri, bondocul căzu pe podea, dar în clipa aceea apărură din pereţi, automat, picioarele de fier cu cizme potcovite. Picioarele începură să-l lovească, aşa că-i fu dat şi lui să încerce, pe propria-i piele, barbaria invenţiei sale. Disperat, începu să strige:

- Văleu! Opreşte-le! Au! Apasă pe butonul alb! Alb... Oh! Alb... Oleu! Butonul alb! Vai! Ajutor!

Peşko, retras într-un colţ unde mănuşile de box şi cizmele potcovite nu-l mai ajungeau, se prăpădea de rîs.

- Hei, tu, cel mai de seamă om rece! Cum te simţi? Ar trebui să te grăbeşti să-ţi ridici statuia pînă nu te strivesc de tot maşinăriile tale! Fugulita!

Iar Tartorul Frigiderelor zbura ca o minge de fotbal prin cabinet. Pumnii de fier îl pocneau, picioarele de fier îl bușeau şi el, icnind, cînd zbura spre plafon, cînd se lungea pe podea, de unde era din nou luat în primire. Zvîrlit, lovit, bătut, sleit de puteri, nu mai era în stare nici să strige. Gemea doar, răguşit:

- A... oh! pa... vai! să... auleu! pe... oh! bu... văleleu! tonul... oh! alb... oh! oh! alb... oh! alb! oh! ah!

Desigur voia să spună „Apasă pe butonul alb!“dar ieșea ceva cu totul de neînțeles, un fel de limbă păsărească, așa cum vorbesc copiii, cu „pa“ înainte de fiecare silabă: „Pacum pate pasimți?“ Numai că limba lui nu era cu „pa“, cu cu „oh“, „vai“ și „văleleu“.

Izbutind cu ultimele eforturi să ajungă în dreptul biroului, încercă să apese pe singurul buton alb. Dar tocmai atunci doi pumni de fier i se descărcară în ceafă și el se prăvăli cît era de lat pe tabloul de comandă. Corpul apăsa în același timp pe toate butoanele și întreaga aparatură intră în funcțiune.

Se stîrni un haos de nedescris! Din podea apăreau măsuțe rotunde însoțite de cîte două fotolii, dar picioarele și pumnii de fier, cît ai clipi, le făceau țăndări; și mai ieșeau paturi cu șifoniere, dar mănușile de box și cizmele potcovite le transformau îndată în așchii și petice. Ușa se deschidea neîncetat, intrau Nătărăi și aduceau pe tăvi de argint, cupe cu înghețată, dar pumnii și picioarele de fier îi luau în primire și totul zbura prin aer. Din ferestruica cu litera „P“ apăreau una după alta farfurii cu plăcintă caldă, dar mănușile de box le zvîrleau în peretele din față unde se spărgeau.

Printre grohote, trosnete, pocnete, printre măsuțe, fotolii, paturi, șifoniere distruse, printre saltele, pleduri, șube, pulovere, jachete rupte, printre Nătărăi aruncați dintr-un colț în altul,printre cupe de înghețată și farfurii cu plăcintă caldă, zbura însuși domnul Tartor al Frigiderelor. Mănușile de box și cizmele potcovite parcă din adins loveau mai des în el. Un picior de fier îl izbea în fund de-l zvîrlea spre plafon, dar, înainte de a ajunge el acolo, un pumn de fier îl lua în croșet din stînga, de zbura Tartorul spre dreapta, de-acolo pe nevăzute, un alt pumn îl întîmpina și-l zvîrlea înapoi spre stînga, iar cînd cădea pe podea cizmele potcovite îl luau din nou în

primire. O dată cu el prin cabinet zburau ca niște fulgi așchii, scînduri, petice, Nătărăi, cupe cu înghețată și farfurii cu plăcintă.

În colțul său, lipit de perete, Pești se ținea cu mîinile de burtă și rîdea, rîdea cu hohote, cum n-a mai rîs niciodată.

Și acest haos parcă nu mai avea sfîrșit. Mereu apăreau măsuțe rotunde cu cîte două fotolii, paturi și șifoniere, Nătărăi cu tăvi de argint și farfurii cu plăcintă caldă. Iar pumnii și picioarele de fier neîncetat izbeau, loveau,spărgeau, striveau...

X

ÎNTÎLNIREA FERICITĂ DIN PEȘTERA DE GHEAȚĂ. ULTIMA FLOARE. O CĂLDARE PLINĂ CU APĂ LIMPEDE CA LACRIMA

În acest timp, escortați de cei trei Nătărăi, Ami, Zăpădița și Omul de Zăpadă, acesta cu mătura sub un braț și cu găleata pe celălalt, mergeau pe culoarele albe. De undeva de departe se auzea un zgomot infernal. Ce-o fi oare? Ajunseseră în fața unei uși mari, ferecate, toată acoperită cu țurțuri de gheață. Pe ea se afla o inscripție: „Peștera de gheață - Intrare“. Unul din Nătărăi scoase o cheie grea și o introduse în broască. Ușa de fier ruginită scîrțîi puternic. Era clar că Peștera de gheață n-a mai fost de mult vizitată. Nătărăii se grăbiră să-i îmbrîncească pe cei trei înăuntru. Ușa bufni în urma lor și cheia se răsuci din nou în broască.

În Peșteră era mai frig decît pe coridoarele albe. Mult mai frig! Aici gerul te pișca fără milă. Pe pereți atîrnau țurțuri cristalini, mari ca niște rachete. De jos se înălțau stînci ascuțite, amenințătoare, învăluite într-o armură groasă de gheață.

- E cineva aici! șopti Ami. Uitați-vă!

Priviră toți într-acolo. În fundul Peșterii zăriră o mogîldeață neagră, ce părea un om ghemuit.

- Să ne apropiem! șopti Omul de Zăpadă. Veniți după mine. Poate e periculos.

Dar Zăpădița nu așteptă. Alergă înainte.

- E mama! Mama!

Ami și Omul de Zăpadă alergară după ea. Pămîntul înghețat răsuna sub picioarele lor.

Intr-adevăr, în fundul Peșterii ședea ghemuită o femeie în vîrstă, înfășurată într-un șal negru, cu mîinile strînse la piept. Auzind zgomotul pașilor, femia înalță privirea. Fața ei era tare tristă și obosită, dar, cînd văzu copila, ochii i se luminară și zîmbi.

- Zăpădița, mamă! Copila mea!

- Mamă! Mămicuță!

Se aruncară una în brațele celeilalte. Suspine de bucurie înăbușiră vocile lor. Mama mîngîia părul fetei și o săruta pe frunte. Zăpădița, plîngînd cu sughițuri de bucurie, îi sărută mîna. Ami și Omul de Zăpadă priveau tăcuți. Nu voiau să le tulbure.

Omul de Zăpadă șopti:

- Ce drăguțe sînt! Și-și șterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

După ce plînseră de fericire, Zăpădița spuse:

- Mamă, îți prezint pe bunii mei prieteni, Zăpădel și Ami. Ea m-a dezghețat. Toate opt am fost congelate.

- Știam, copila mea! Dar n-am putut să vă ajut, că m-au închis aici. Îmi pare bine și-i sînt recunoscătoare acestei fetițe că te-a dezghețat. Vino Ami, fetița mea, vino să te sărut!

Fetița se apropie. Femeia o îmbrățișă și-i atinse cu buzele fruntea. Ce caldă era sărutarea de mamă! Ami suspină. I se făcu dor de mămica ei. Dorea atît de mult să se întoarcă acasă! Dar iat-o închisă aici, în spatele ușii grele a Peșterii de gheață!..

Neliniștit, Omul de Zăpadă, se lăsa ba pe un picior, ba pe celălalt, și, clătinîndu-se astfel, întrebă cu tristețe:

- Dar pe mine? Pe mine nu mă sărutați?

Mama zîmbi.

- Și pe tine am să te sărut, Zăpădel! Ești băiat bun. I-ai fost Zăpădiței ca un frate.

Ami se grăbi să confirme.

- Zăpădel este un băiat minunat!

Femeia în vîrstă îl sărută și pe el. Omul de Zăpadă începu să topăie de bucurie.

- Ce cald mi-e! Niciodată nu mi-a fost atît de cald!

Zăpădița își privi îndelung mama, apoi își apropie obrazul de al ei.

- Mămico, mămicuțo, ce mult ai îmbătrînit, de cînd ne-a congelat!

Femeia oftă.

- Ei, da, am îmbătrînit...

Eh, mămico, dacă te congela și pe tine, nu îmbătrîneai! Te pomenești că Tartorul Frigiderelor are dreptate cînd spune că prin congelare ne menținem tinerețea veșnică.

Mama se încruntă.

- Nu-mi vorbi de mincinosul ăsta! Îngheață oamenii numai și numai ca să-i supună!

Zăpădița continua s-o mîngîie și s-o sărute.

- Ai încărunțit, mamă... Ai riduri pe frunte... Dar eu și așa te iubesc! Ba te iubesc și mai mult!

Mama zîmbi trist:

- Toți oamenii îmbătrînesc, copila mea, fiecare cînd îi vine rîndul. Eu am îmbătrînit, tu ești tînără, iar cînd tu vei fi bătrînă, atunci copiii tăi, nepoții mei, vor fi tineri. Și tot așa, cînd copii tăi vor îmbătrîni, atunci copiii lor, strănepoții mei, vor fi tineri, iar cînd vor îmbătrîni și ei, copiii copiilor vor fi la rîndul lor tineri. Așa-i, cîtu-i lumea. Înțelegi?

Numai noi, mamele, putem păstra tinerețea veșnică, nu un smintit care bagă oamenii în frigidere!

Omul de Zăpadă începu să plîngă încetișor.

- Auzi, Ami, ce frumos vorbește? Niciodată n-am auzit cuvinte atît de frumoase!

Fetița încercă să-l liniștească:

- Mamele, Zăpădel, rostesc totdeauna cele mai frumoase, cele mai calde și dulci cuvinte.

Uriașul alb începu să plîngă cu hohote:

- Eu sînt om de zăpadă și n-am mamă... Oare nu pot să am și eu o mamă? Fie chiar din zăpadă,numai să am o mămică. Am s-o iubesc mult de tot, și ea o să mă iubească...

Ami îl mîngîe pe umăr:

- Nu fi trist, Zăpădel! Noi toți te iubim.Tu ești fratele nostru.

El mai suspină de cîteva ori, apoi își șterse lacrimile:

- Vorbele tale sînt calde, Ami! Îți mulțimesc!

Toți observară că mama ținea tot timpul una din mîini, cu pumnul strîns, lîngă inimă. Zăpădița întrebă:

- Mamă, ce tot strîngi la piept?

Femeia întinse încet mîna și desfăcu pumnul. În palmă ținea un bulb mic, zbîrcit.

- Este rădăcina ultimei flori din țara noastră. Mulți ani am strîns-o la piept, ca să n-o înghețe Tartorul. Dacă și ea ar fi pierit, primăvara nu s-ar fi mai întors niciodată în țara noastră. Nătărăul ăsta habar n-are cîtă căldură poate să existe în inima unei mame.

Omul de Zăpadă se aplecă și privi cu curiozitate.

- Floare? Asta-i floare?! N-am văzut niciodată așa ceva,dar am auzit că florile ar fi frumoase... Asta nu-i prea frumoasă... Îmi pare chiar urîtă!

Mama zîmbi:

- Nu judeca floarea după rădăcină, Zăpădel.Uite că și eu m-am urîțit, dar privește-o pe fata mea. Vezi cît e de tînără și frumoasă? Așa e totdeauna...

Omul de Zăpadă se ruși nă. Înțelese că a făcut o gafă. De fapt, însă, ce vină avea el că n-a văzut niciodată o floare?

Zăpădița își îmbrățișă mama:

- Nu, mămico! Tu nu ești urîtă!

Femeia în vîrstă o mîngîie pe cap:

- Dar asta n-are nici o importanță. Important e faptul că, atunci cînd floare va înflori, vom putea chema vînturile calde de sud. Și sosind vînturile calde de sud, vor aduce primăvara... și nu va rămîne nimic din gheța ria Tartorului.

- Ciudat! exclamă Ami. Ca în povești...

Mama ridică mîna:

- Ia priviți! Priviți! Ne-am strîns doar o mînă de oameni și cîtă căldură emană din noi. Bulbul a început să miște! Floarea o să crească repede.

Ea îngenunche. Scormoni cu mîinile pămîntul ce începea să se dezghețe în preajma lor, încîlzîndu-l și mai mult cu palmele. Apoi îngropă bulbul și-l acoperi, continuînd să încălzească pămîntul cu mîinile și cu suflarea. Curînd din pămînt răsări un firișor verde, subțire. Firul se despărți în două frunzulițe verzi, ascuțite, iar dintre ele se înălță un lujer verde, gingaș. Lujerul se îndoi ușor, de el atîrna un mic clopoțel alb. Ami bătu din palme:

- Ghiocel! Ce gingaș e!

Zăpădița îngenunche alături de mama ei:

- Cît e de frumos!

- Și ce alb! șopti Omul de Zăpadă. Vă mulțumesc, prieteni, că mi-ați dat prilejul să văd o floare...

Mama se îngrijoră:

- Dar vai, să nu se usuce! N-are apă! În jur totul e înghețat.

Uriașul alb, cu găleata în mînă, se agită emoționat:

- Apă vă trebuie? E atît de simplu! Dragi prieteni, eu acum văd pentru întîia oară o floare! Vă mulțumesc! Floarea asta va trebui să trăiască! De apă n-aveți grijă. Vă fac eu rost.

Și porni spre stîncile înghețate. Ami strigă după el:

- Zăpădel, unde te duci?

- Degeaba, aici nu se găsește apă! rosti cu glas tremurat mama. Toate izvoarele sînt înghețate.

Omul de Zăpadă se opri în spatele unei stînci. Îi zăreau doar fața. Zîmbea și fericit, și trist în același timp.

- Dragi prieteni! vorbi el de acolo. Tare mult vă iubesc! Da, mult! Vă iubesc mult de tot! Vă iubesc din suflet!...

Fața i se subția văzînd cu ochii, căciula-cratiță se lăsa tot mai jos, pînă dispăru în dosul stîncii.

- Zăpădel, ce-i cu tine?! strigă alarmată Ami. Ce faci, Zăpădel?

- Se topește! începu să plîngă Zăpădița.

Amîndouă alergară spre stîncă. Acolo nu mai era nimeni. Găsiră doar găleata plină cu apă limpede ca lacrima. Cratița găurită - căciula Omului de Zăpadă - și mătura zăceau pe pămînt. Fetele îngenucheară în fața găleții. O priviră lung, așteptînd parcă să vadă din nou chipul blînd, surîzător, al uriașului alb.

- Cît de limpede și curată este apa!... șopti Ami, și simți că ceva cald îi îneacă gîtul. Așa a fost și Zăpădel, curat și bun la suflet...

Zăpădița nu-și putu reține lacrimile. Ele i se prelingeau pe obrajii și picurau în găleată.

- Acum Zăpădel se va preface în multe, multe flori...

Își umplură pumnii cu apă limpede și udară ghiocelul. Cît ai clipi, lîngă el răsări al doilea, al treilea, al patrulea... Pămîntul abia dezghețat, din peștera, se acoperi cu un veșmînt alb de clopoței gingași. Mama se ridică în picioare.

- E timpul să chem vînturile calde. Ea întinse mîinile și rosti cu voce puternică: Veniți voi, vînturi calde din sud! Veniți și topiți troienele de zăpadă, topiți gheț urile grele! Veniți și alungați gerul cumplit! Veniți voi, vînturi calde din sud! Cei dintîi ghiocei vă așteaptă!

Nu-i lăsați să înghețe! Vă așteaptă oamenii, dornici de căldură și veselie! Veniți și aduceți primăvara pe aripile voastre. Oamenii de mult așteaptă sfîrșitul iernii!

Din depărtare se auzi un sunet slab. Sunetul, întețindu-se, se transformă în șopot, șopotul în vuiet, vuietul în urlet. Ușa grea de fier se deschise cu zgomot. In Peștera de gheață dădură buzna vînturile calde din sud. Ami și Zăpădița închiseră ochii și întinseră mîinile. Adierea primăverii le alinta obrajii, le răvășea părul.

Ieșiră din Peșteră. În fața ochilor lor, coridoarele albe se topeau, dezvăluind încet-încet străzile obișnuite ale unui oraș obișnuit. De după cerul dezghețat zîmbea soarele Pomii se încărcau de floare. În glastrele de la ferestre înboboceau flori. Oameni se deșteptau, deschideau ușile, ieșeau afară, zîmbeau, se salutau:

- Bun sosit, primăvară!

- Bine ai venit cu fericirea!

Mama cuprinse umerii celor două fete:

- Vă doresc o primăvară fericită, copiii mei! Îmi pierdusem credința c-o să vă mai revăd!

- Și ție, dragă mamă, îți urez o primăvară fericită!...

Pe cer zburau primele rîndunele.

XI

MĂTUȘA SONIA SARE COARDA. NĂTĂRĂII AU CĂȘTI FRIGORIFICE, DAR PEȘKO NU SE TEME. ÎNTOARCEREA

Mama, Ami și Zăpădița pășeau vesele pe străzile orașului fericit, în care domnea primăvara. Curînd întîlniră și pe cele șapte surori ale Zăpădiței. Urmară multe îmbrățișări, sărutări și lacrimi de bucurie. Ami spuse:

- Dacă l-aș găsi pe Peșko, m-aș întoarce acasă. Mi-e tare dor de mămica, de tăticuțu și de mătușa Sonia.

Deodată, de după colț se auzi o vece veselă. Cineva cînta țopăind a joacă:

Tra, la, la, la, ați auzit?
Toți la joacă am ieșit,
Primăvara a sosit,
Soarele a răsărit,
Rîndunelele-au venit
Tra, la, la... ați auzit?
Primăvara a sosit...

De după colț apăru mătușa Sonia. Îmbrăcată cu o fustiță scurtă, plisată, cu șosete și sandale, ea sărea coarda. Părul îi era împletit în două codițe mici, țepene, legate cu funde mari, de culoare roz. Rotind frînghiuța, sărea de pe un picior pe altul și cînta. Era atît de caraghioasă, încît toți izbucneau în rîs. Văzîndu-le pe fete, pe mama lor și pe Ami, mătușa, uluită, se opri din sărit și din cîntat. Apropiindu-se de Ami, curioasă, întrebă:

- Ami, tu ești sau vreo nepoată de-a ta, care seamănă cu tine?

- Eu sînt, mătușă!

Mătușa Sonia, neîncrezătoare, strîmbă din nas.

- Totuși nu-mi vine să cred. Ia să-ți văd semnul de pe genunchi!

Ami își arătă semnul. Nu de mult, cînd a căzut cu cele două sticle cu lapte, s-a tăiat la genunchi, dar rana se vindecase și n-o mai durea. Cînd i-au pus iod pe rană au fost ceva discuții, bineînțeles, dar acum n-o mai durea de loc. Convingîndu-se că semnul e la locul lui, mătușa dădu din cap:

- Da, tu ești. Dar de ce n-ai îmbătrînit? Doar au trecut cincizeci de ani!

Fetița rîse:

- N-au trecut cincizeci de ani, ci numai cîteva ore. Dar tu, mătușă, de ce te-ai îmbrăcat așa?

Mătușa Sonia se privi jenată:

- Eu... eu... mă gîndeam că au trecut cincizeci de ani și că sînt deci cu cincizeci de ani mai mică... Va să zică m-a înșelat Tartotul! Lasă că-l învăț eu minte! Să mă facă el pe mine de rîs! Am să-l leg cu frînghiuța asta!

Și mătușa o rupse de fugă, desigur în căutarea Tartorului, ca să-l lege.

Ami cu mama și fetele își continuară drumul. Cînd ajunseră în strada principală, observară că trecătorii se grăbeau toți să ajungă acasă, ori să se adăpostească. Cineva, alergînd, striga cît îl ținea gura:

- Atențiune! Atențiune! Pericol! Pericol! mare!

Era Peșko.

- Peșko! strigă Ami neliniștită. Ce s-a întîmplat?

Băiatul alergă gîfîind spre ele:

- Mare nenorocire! Tartorul a scăpat, a izbutit să fugă, și a pus dinamită sub Muntele Înalt! Știți care? Cel cu zăpezi pe creștet!...

- Da, îl știm! răspunseră fetele. Dar ce se poate întîmpla? Doar n-o să arunce în aer un munte întreg!

- Nu-l aruncă în aer, dar din zdruncinătura exploziei se vor porni avalanșe, zăpezile vor acoperi orașul! Și atunci totul va îngheța din nou!

Mama se încruntă.

- Îngrozitor! Iar să înghețe totul?! Tartorul își face de cap! Trebuie să-l împiedicăm. După el!

Peșko se trase de ureche, semn că meditează: oare ce-ar fi mai bine să facă?

- E greu să-l oprim. A trimis în oraș detașamente mari de Nătărăi, să-i întemnițeze în frigidere pe toți cei ce i se opun.

- Nătărăi? se miră mama. Dar mai sînt ei oare nătărăi? Oare primăvara nu le-a dezghețat și lor creierii?

Băiatul suspină:

- Au primit ordin să-şi pună pe cap căşti speciale frigorifice şi în loc de termometre li s-au dat puşti adevărate, din cele automate.

În clipa aceea pe stradă se auziră paşi grei de cizme potcovite. Apăru un detaşament mare de Nătărăi. Pe capul lor străluceau căşti de oţel cu inscripţia „Cască frigorifică". În mîini strîngeau automate, gata de atac. Feţele lor exprimau cruzime, iar ochii lor fioroşi se roteau pînditori în dreapta şi-n stînga. Fetele se ghemuiră în jurul mamei. Peşko făcu un pas înainte:

- Am să încerc să-i opresc!

Ami îl prinse de mînă.

- Nu, Peşko, stai cu noi! O să tragă în tine! Peşko, scumpule, nu pleca!

Dar el se eliberă de fetiţă.

- Am făcut o prostie cît mine de mare cînd am mîncat îngheţata specială. Acum să fac a doua prostie? Nu mă tem de această bandă de nătărăi!

Şi porni în calea lor. Nătărăii continuau să înainteze, izbind, zdrobind caldarîmul cu cizmele lor potcovite. Se apropiau tot mai mult, şi deodată automatele lor zăngăniră, toate în acelaşi timp. Se pregăteau să tragă.

- Nu te las singur! spuse Ami.

Îl ajunse pe Peşko şi merse alături de el. Dar cînd, după cîţiva paşi, îşi întoarse capul, văzu că mama şi cele opt fete îi urmau. Femeia îi zîmbi încurajator:

- Unde-s mulţi, puterea creşte. Ia uită-te după noi!

Fetiţa întoarse capul şi privi. În urma lor, locuitorii oraşului, din ce în ce mai mulţi, tineri şi vîrstnici, bărbaţi şi femei, copii şi bătrîni, păşeau hotărîţi. Pe feţele lor se citea dîrzenie. Libertate sau moarte! Ei nu voiau să fie din nou congelaţi. Iar Nătărăii continuau să înainteze. Pe neaşteptate, Peşko strigă:

- Jos căştile!

Obişnuiţi să execute ordinele, paznicii îşi scoaseră căştile. Soarele de primăvară le încălzi capetele. Creierele lor începură sa se dezgheţe. Expresia prostească, crudă, de pe feţele lor dispăru. Începură să zîmbească. Nu mai erau nătărăi, ci oameni adevăraţi. Locuitorii oraşului îi îmbrăţişau cu bucurie, doar erau fraţii, fiii şi taţii lor, cărora Tartorul le congelase creierii. Aruncînd armele, ei spuneau:

- Ce prostie era să facem!

Toţi zîmbeau. Nimeni nu le reaminti că puţin mai înainte erau nişte Nătărăi înrăiţi.

Peşko strigă:

- Să nu pierdem timp! Dintr-o clipă în alta, Tartorul poate să dea foc fitilului şi atunci avalanşele de zăpadă vor acoperi oraşul!

Porniră în căuterea Tartorului, el însă nu era de găsit. Parcă-l înghiţise pămîntul.

Totul părea pierdut.

Dar mătuşa Sonia îi linişti. Urmărit de ea, Tartorul se ascunsese în cel mai mare frigider. Acolo îl găsiră înghetat, într-un bloc uriaş de gheaţă. Luase poziţia lui preferată, cu mîinile întinse în lături şi cu un picior înainte, gata parcă să sară ori să-şi ia zborul, dar n-avea unde sări sau zbura căci era învăluit în gheaţa transparentă.

Semăna cu un gîndac sub glob de sticlă.

- Să-l lăsăm aşa, îşi dădură oamenii părerea.

Numai Ami, miloasă din fire, propuse:

- Hai să-l dezgheţăm şi pe el! Poate se face un om bun. Sînt aproape sigură că n-o să mai fie rău.

- Nu. Lui tot îi plăcea frigul! Să-l lăsam aşa, înghetat!

- Ba să-l dezgheţăm! insistă fetiţa.

. . . . . .

. . . . . .

Mătuşa Sonia intră în bucătărie şi o găsi pe Ami îngenuncheată lîngă uşa deschisă a frigiderului. Fetiţa

ținea în mînă paiața de cauciuc și-i povestea ceva, iar din frigiderul dezghețat apa curgea pe podea.

- Hai, Peșko, să-l dezghețăm! repeta Ami.

- Ce faci, Ami? întrebă mătușa.

Fetița ridică privirea:

- Ne-am întors. Eu și Peșko ne-am întors.

- De unde v-ați întors? Nu v-am auzit ieșind.

- Din Împărăția Frigiderelor.

Mătușa Sonia zîmbi:

- Dacă v-ați întors, atunci închide frigiderul.

Ami închise ușa.

- Și tu ai fost acolo. Ți-aduci aminte? Cîntai și săreai coarda. Caraghios, nu? Ce-am mai rîs!

Mătușa se încruntă, apoi zîmbi din nou:

- Ce făceam?Săream coarda? Într-adevăr, caraghios. Aveați de ce rîde.

- Numai de Omul de Zăpadă îmi pare rău. Săracul! S-a topit.

- Da, s-a topit, dar, cînd va ninge, facem altul.

Ami sări și o îmbrățișă de bucurie:

- Mătușă, ce bună ești! O să-l facem exact la fel!

- Exact! Iar acum cred că-i timpul să te apuci de lecții.

Fetița strîmbă din năsuc:

- Bine, acum mă duc. Dar nu-i așa că-l vom dezgheța și pe Marele Stăpîn al Gerurilor Cumplite?

Mătușa Sonia se scărpină după ureche:

- Da, frigiderul va trebui să-l dezghețăm de tot după ce punem laptele la fiert...

- Dar și pe Marele Stăpîn!

- Asta cine mai e?

- Tartorul Frigiderelor.

- Aha, Tartorul! Bine, și pe el. Și acum fugi de-ți fă lecțiile.

Bucuroasă și mulțumită că are o mătușă atît de bună, Ami trecu în camera de alături. Bineînțeles îl luă și pe Peșko. El n-o deranja. Totdeauna, cînd își face lecțiile, el stă cuminte. Chiar și un mușunache de cauciuc știe cît de importantă este învățătura.

Cea de-a doua călătorie

ÎN ȚARA TRISTĂ A UMBRELELOR

I

FETIȚA CU COMPORTARE EXEMPLARĂ. UN OSPĂTAR CU OCHI DE VRĂJITOR. COMANDA NEOBIȘNUITĂ

Soarele strălucește ca în zi de sărbătoare deși-i o zi de joi obișnuită. Adevărul e că și o zi de joi obișnuită din vacanță poate fi întocmai ca o zi de sărbătoare, dacă te joci. Ami însă nu se poate juca. Adică, mai bine zis, se poate juca, dar mătușa Sonia nu-i dă voie.

Mătușa Sonia e bună și grijulie cu Ami dar, cine știe de ce, se teme de soare. Toată vara poartă o umbreluță mică, pestriță. Chiar și acum, cînd stă cu Ami pe terasa cofetăriei, ea continuă să țină umbreluța deschisă. Cu totul inutil, deoarece fiecare masă se află sub o umbrelă mare, colorată. Umbrela de la masa lor are șase dungi albastre și șase galbene.

Tare ar fi dorit Ami să se joace la soare! Că doar de aia e vacanța - pentru joacă! Iar ea a trecut în clasa a doua cu medii numai de zece și a avut o comportare exemplară. Cu care prilej a și primit cadou un ceas adevărat. Că a luat numai note mari nu-i de mirare, doar este o elevă sîrguincioasă. De asemenea, a fost firesc să primească distincție pentru comportare exemplară. Nu-

mai că această comportare exemplară o obligă. Înseamnă că ea trebuie să servească de exemplu altora. Cel puțin așa susține mătușa Sonia.

- Ami, fii cuminte! îi amintește, ca de obicei. Tu ești o fetiță cu comportare exemplară.

Nu prea înțelege ea cui poate servi ca exemplu aici, pe terasa cofetăriei, unde nu-i nici un copil. Și nici oameni mari nu prea sînt. Doar la masa vecină, trei bătrîni cu pălării albe de pai discută încet, sorbindu-și cafeaua. Dar aceștia sînt oameni serioși. Dacă Ami ar coborî în piață, la havuzul în care înoată doi peștișori roșii, în nici un caz nu s-ar ține după ea.

- Mătușă, îmi dai voie să merg la havuz?

- Nu se poate! răspunde mătușa Sonia, închizînd ochii așa cum face cînd vrea să arate că-i inutilă orice insistență.

- De ce nu se poate? întreabă Ami. Ea știe răspunsul, dar s-a plictisit de atîta tăcere.

- Ți-am spus, soarele dogorește. Stai aici, la umbră.

- Întotdeauna mă joc la soare și n-am nimic. Nu mai vreau să stau sub umbrelă.

Mătușa Sonia se încruntă ușor, cum se încruntă cineva cînd un țînțar plicticos îi bîzîie la ureche.

- Ce tot vorbești, Ami! E atît de plăcut la umbră! Și apoi, nu-ți dai seama că oamenii au făcut cu rost umbrelele? Fără ele, soarele ne-ar coace de vii. Mai rabdă puțin. Dintr-o clipă în alta va sosi prietena mea. Nu uita că ești o fetiță cu comportare exemplară.

Mătușa se lasă comod pe spate, închide din nou ochii și rămîne așa minute întregi. Pare că a uitat să-i mai deschidă, sau poate vrea să arate cu asta că discuția a luat sfîrșit.

Acum Ami se încruntă, de parcă țînțarul ar bîzîi la urecha ei. Mătușa Sonia și prietenele ei parcă n-au altă treabă decît să se aștepte una pe alta. Se așteaptă în parc, pe vreo bancă, se așteaptă la cofetărie, se așteaptă

pe aleea de pe lîngă rîu. Toată prietenia lor se consumă numai în așteptări. Dar Ami ce rost are să aștepte? Peșko, paiața de cauciuc, e cu ea. Iar ei îi arde de joacă. O fetiță care a terminat clasa întîi cu notele cele mai mari și cu comportare exemplară nu se joacă cu păpuși, dar Peșko nu e păpușă, ci un prieten credincios. Deseori Ami îi povestește istorioare minunate, pe care singură le născocește, și el o ascultă totdeauna atent.

Mătușa continuă să stea cu ochii închiși. Ori a uitat să-i deschidă, ori se gîndește la ceva important, ori poate a ațipit. Peșko moțăie și el pe masă. Ami i-a făcut o umbreluță din paiul de plastic cu care și-a băut citronada și din șervețelul de hîrtie împăturit.

În acea clipă se apropie un ospătar cu ochi de vrăjitor.

Ami n-a văzut niciodată un vrăjitor adevărat, dar vrăjitorii așa trebuie să arată, ca acest ospătar cu totul neobișnuit. Iată, îi zîmbește într-un mod cu totul deosebit, ca și cum ar fi înțeles că fetița l-a recunoscut, și întreabă:

- Doriți ceva? Citronadă? Oranjadă? Înghețeată cu ciocolată? Înghețată cu migdale? Înghețată de fructe?

Era limpede că voia să se dea drept ospătar. Dar Ami nu se lăsă păcălită și răspunse:

- Nu doresc nimic.

Neobișnuitul ospătar se întristă:

-Nu doriți nimic? Vă putem oferi orice doriți.

- Orice?

Ami zîmbi cu șiretenie și ospătarul cu ochi de vrăjitor înțelese că-i inutil să se mai prefacă. Se înclină ușor:

- Da, orice doriți! Localul e la dispoziția dumneavoastră.

Fetița se fîstîci. Nu-i ușor să alegi, cînd un ospătar vrăjitor e dispus să-ți îndeplinească orice dorință. Mă-

tușa continua să moțăie. Era o zi fierbinte de vară și Ami întrebă:

- Vînt răcoritor aveți?

Ospătarul zîmbi cu bunăvoință și dădu din cap:

- Vînt? Se înțelege! De care doriți?

Ami își frecă vîrful năsucului.

- De care aveți?

El începu să le enumere, de parcă ar fi citit o listă:

- De tot felul: vînt ușor de seară, zefir de primăvară, vînt rece de nord, crivăț din nord-est, vînt umed dinspre apus, asortat cu furtună. Ați ales?

Fetița privi umbrelele multicolore, deschise deasupra meselor, și întrebă:

- Ceva mai tare nu aveți?

Ospătarul cu ochi de vrăjitor se înclină ușor și șopti confidențial:

- La dorința clientului putem servi și ceva mai tare: viscol, vijelie, uragan, taifun, ciclon. Ce ați ales?

Ami se gîndi puțin. Doar puțin, cît ai număra pînă la trei.

- Uragan, dacă se poate.

El scoase un mic carnețel și notă:

- Uragan... Imediat. Cu fulgere sau fără fulgere?

- Fără fulgere.

- Am înțeles. Uragan fără fulgere. Dau comanda.

Ospătarul alergă spre bufet.

Mătușa Sonia continua să țină ochii închiși, fără să scape din mînă umbreluța. Ami se aplecă spre paiața de cauciuc și-i șopti:

- Să vezi, Peșko, ce o să ne mai răco....

N-avu timp să termine, că deodată se porni un uragan. La început vîntul turbat luă fețele de pe masă și le risipi în aer ca pe niște manifeste. Cei trei bătrîni, apucîndu-și pălăriile de pai cu ambele mîini, se grăbiră să se adăpostească în cofetărie. Ultimul încerca să țină în mînă ceașca cu cafea încă nebăută. Vîntul se întețea

tot mai mult. Umbrelele mari, multicolore, foşneau ca nişte păsări speriate. Dar uraganul începu să le smulgă una după alta şi ele îşi luau zborul spre cer. Părea că un uriaş rupe flori enorme şi le aruncă în toate părţile. Umbreluţa mătuşii încerca şi ea să-şi ia zborul. Totul se încovoia în calea uraganului. Mătuşa deschise ochii şi întrebă sever:

- Ami, iar ai făcut vreo trăsnaie?

Dar n-apucă să primească răspuns. O rafală mai puternică a vîntului, şi Ami o văzu pe mătuşa Sonia, încleştată cu mîinile de mînerul umbreluţei, ridicîndu-se în aer împreună cu scaunul pe care şedea. În ultima clipă ea îşi desprinse o mînă şi ameninţă cu degetul, dar nu se ştie pe cine, pe fetiţă sau pe uragan. Apoi vîrtejul o purtă tot mai departe, pînă nu se mai zări.

Strîngînd la piept paiaţa de cauciuc, Ami se ţinea zdravăn de mînerul umbrelei mari de lîngă masa lor. Încercă să strige:

- Destul! Destul! Ajunge! Acum, un zefir uşor de seară!

Înfruntînd vîntul, ospătarul cu ochi de vrăjitor se apropie. Ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de balustrada terasei, ca să nu-l ia curentul de aer, făcea semne disperate cu capul.

- Imposibil! Imposibil! Comanda servită nu se mai primeşte înapoi la bufet.

Şi mergînd de-a buşilea pe sub mese, se grăbi să se ascundă în cofetărie.

Ami rămase singură pe terasă. Adică nu chiar singură. Era cu Peşko. Uraganul, înteţindu-se, izbuti să ridice în aer una din mese. Zburînd ca o coală de hîrtie, masa se agăţă într-o antenă de televizor pe blocul de vizavi, cu unsprezece etaje. Seara, probabil că locatarii vor vedea pe ecranele televizoarelor numai imaginea mesei, nimic mai mult.

În prima clipă, Ami nu-şi dădea seama că vijelia

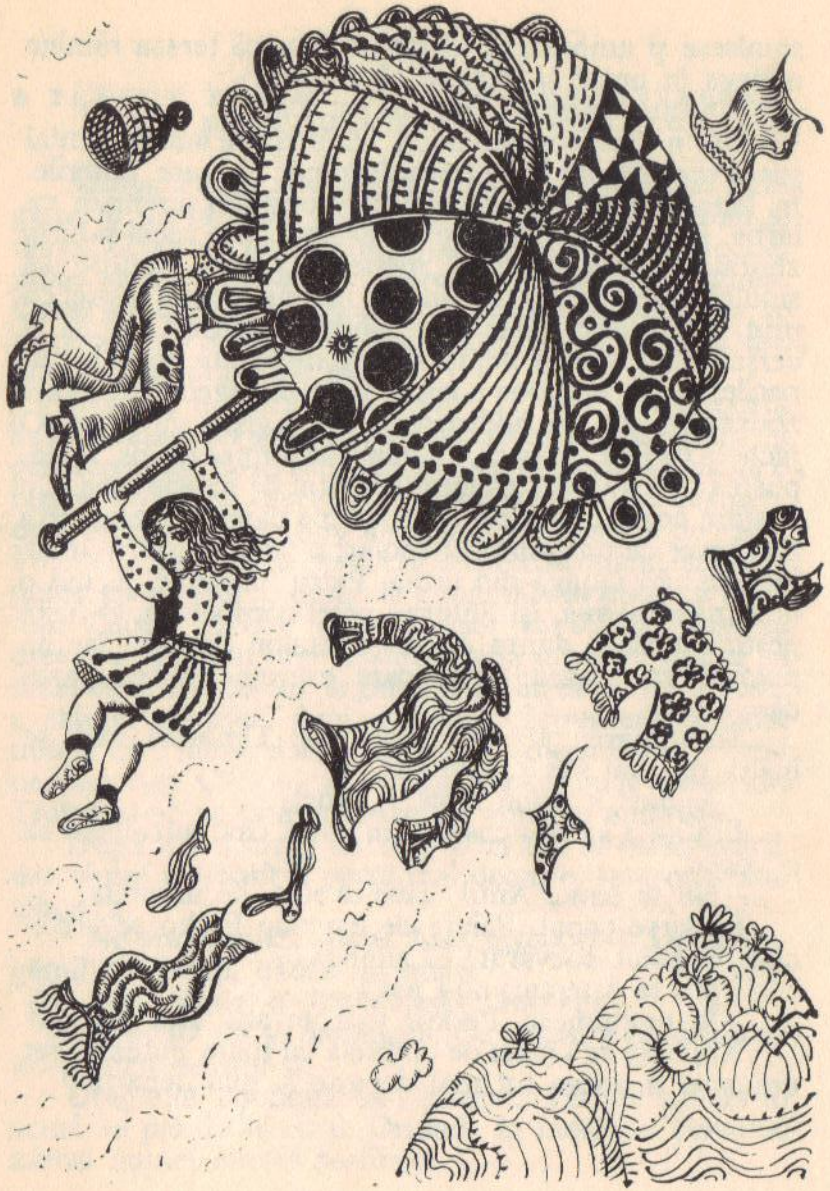

smulsese și umbrela ei. Observă doar că terasa rămîne undeva în urmă și înțelese că zboară.

- Ajutor! Ajutor! izbucni ea. Cad!

Dar n-avea cine s-o audă. Umbrela se înălța tot mai sus și mai sus, iar ea se ținea de mîner cu toate puterile. În bătaia vîntului, jos, vîrfurile copacilor unduiau ca iarba. Deasupra acoperișului caselor, ziare vechi și hîrtii zburau ca niște păsări speriate. Vijelia izbutise să smulgă rufele uitate pe frînghii, într-un balcon, astfel că prin aer zburau pantaloni, cămăși, furouri, bluze și cerșafuri. O pijama bej își flutura disperată cracii și mînecile, ca un înotător novice. Vreo douăzeci de ciorapi zburau în șir- un adevărat cîrd de gîște sălbatice. O jachetă de lînă albastră, cu mînecile întinse furios, se năpustea ca un vultur asupra unui stol de batiste albe. Un costum negru bărbătesc, de gală, pe umerar, trecea prin aer, sever ca un inspector școlar; o pălărie gri, rotundă, încerca să-l ajungă din urmă. Patru fulgarine, jucînd o horă năzdrăvană, își fluturau vesel cordoanele. O fustă pestriță plisată dansa cu un pantalon de doc, iar un pulover roz făcea complicate exerciții de gimnastică...

Totul părea atît de caraghios! Umbrela însă se înălța tot mai sus și mai sus.

- Ajutor! suspină Ami. Ajutor!...

Era gata să izbucnească în plîns, cînd auzi lîngă ea o voce:

- Nu te teme, Ami! Ține-te bine de umbrelă!

Întoarse capul. Paiața de cauciuc Peșko se prefăcuse în băiat adevărat. El zîmbea.

- Nu te așteptai, nu-i așa?

- Îți mulțumesc, Peșko! Ești un adevărat prieten!

Amîndoi se țineau de umbrelă cu toate puterile, iar uraganul îi ducea tot mai departe și mai departe.

II

E PLĂCUT ZBORUL CU UMBRELA. ATERIZAJ. DOI NECUNOSCUȚI CU UMBRELE

Ami și Peșko zburară mult timp cu umbrela. Uraganul îi purta peste păduri și lacuri, peste grădini și miriști. Zburară peste munți înalți, cu piscuri de zăpadă, peste șesuri întinse prin care șerpuiau rîuri argintii. Orașe și sate, cu căsuțele mici cît cutiile de chibrituri, se pierdeau sub ei, șosele și linii de cale ferată își întindeau antenele nesfîrșite pe pămînt.

În drum întîlniră și un avion „TU 124". Transporta în străinătate un grup de pionieri. Aceștia priveau uimiți prin ferestrele mici, rotunde. Pentru întîia oară vedeau o fată și un băiat zburînd cu umbrela. Cînd se dezmeticiră, începură să fluture mîna spre ei, în semn de salut. Pe fețele lor se citea oarecare invidie. Probabil își închipuiau că zborul cu umbrela e mai plăcut decît cu avionul. Pilotul înclină avionul ușor la stînga, apoi la dreapta, apoi din nou la stînga și la dreapta. Puteai să crezi că uriașa pasăre argintie fîlfîie lin din aripi. Acesta e salutul piloților. Ami și Peșko răspunseră la salut numai cu o mînă, și asta ca să nu-i jignească pe prietenii necunoscuți. Căci acum numai de salut nu le ardea lor. Trebuiau să se țină zdravăn de mînerul umbrelei.

După cîtva timp de zbor ajunseră la malul mării, dar vîntul neobosit îi purtă mai departe, spre orizontul albastru.

- Ne-am aranjat! spuse Ami, îngrijorată. Dacă uraganul încetează, cădem în mare!

- Nu-i nimic, o liniști Peșko. Înotăm.

Niciodată nu se descuraja. Ce plăcut e să ai alături un prieten neînfricat!

Uraganul continua să-i poarte. Țărmul rămas în urmă se pierdu în zare. Oriunde îți îndreptai privirea, zăreai numai marea nesfîrșită.

Din cînd în cînd, pe lîngă ei pluteau nori albi, pufoși. Pescărușii se roteau în jurul lor, scoțînd țipete de bucurie. Pe neașteptate, de după un nor apăru mătușa Sonia. Continuînd să stea pe scaunul ei, ea strîngea cu mîinile umbreluța și clătina cu reproș din cap.

- Ami, Ami, ce-ai făcut!

- Nu te supăra, mătușă! N-am știut!

- Bine că am umbrela! Vezi cît de necesare sînt umbrelele? Dar dacă ne aruncă vîntul în mare, ce mă fac? Nu știu să înot!

Uitîndu-se cu teamă în jos, mătușa ținea tot mai strîns umbreluța.

- Priviți! Priviți! strigă deodată Peșko.

El arătă cu degetul. Înainte, departe, se zărea o insulă mare. Uraganul îi purta într-acolo. Cînd ajunseră deasupra unei întinse plaje de nisip, vîntul se mai domoli și umbrelele începură să coboare lin.

Cei trei călători atinseră ușor nisipul. E plăcut să zbori, dar mai plăcut e să simți pămîntul sub picioare. La aterizaj răsuflară ușurați deși, nereușind să-și mențină echilibrul, se rostogoliră pe nisip.

- Iată c-am sosit! rîse Ami.

Peșko o întrebă îngrijorat:

- Te-ai lovit?

- Un pic!

Amîndoi se ridicară.

Căzută într-o parte, umbrela cea mare cu dungi albastre și galbene rămase nemișcată lîngă ei. Vîntul se oprise brusc. Mătușa Sonia, alunecată de pe scaun pe nisip, continua să-și țină strîns umbreluța.

- Oh! suspină ea necăjită. Toate oscioarele mi-s zob!

Dar cînd se ridică și începu să se miște, constată că-i pe deplin teafără și toți trei se bucurară.

Ami aruncă o privire în jur:

- Oare unde ne aflăm?

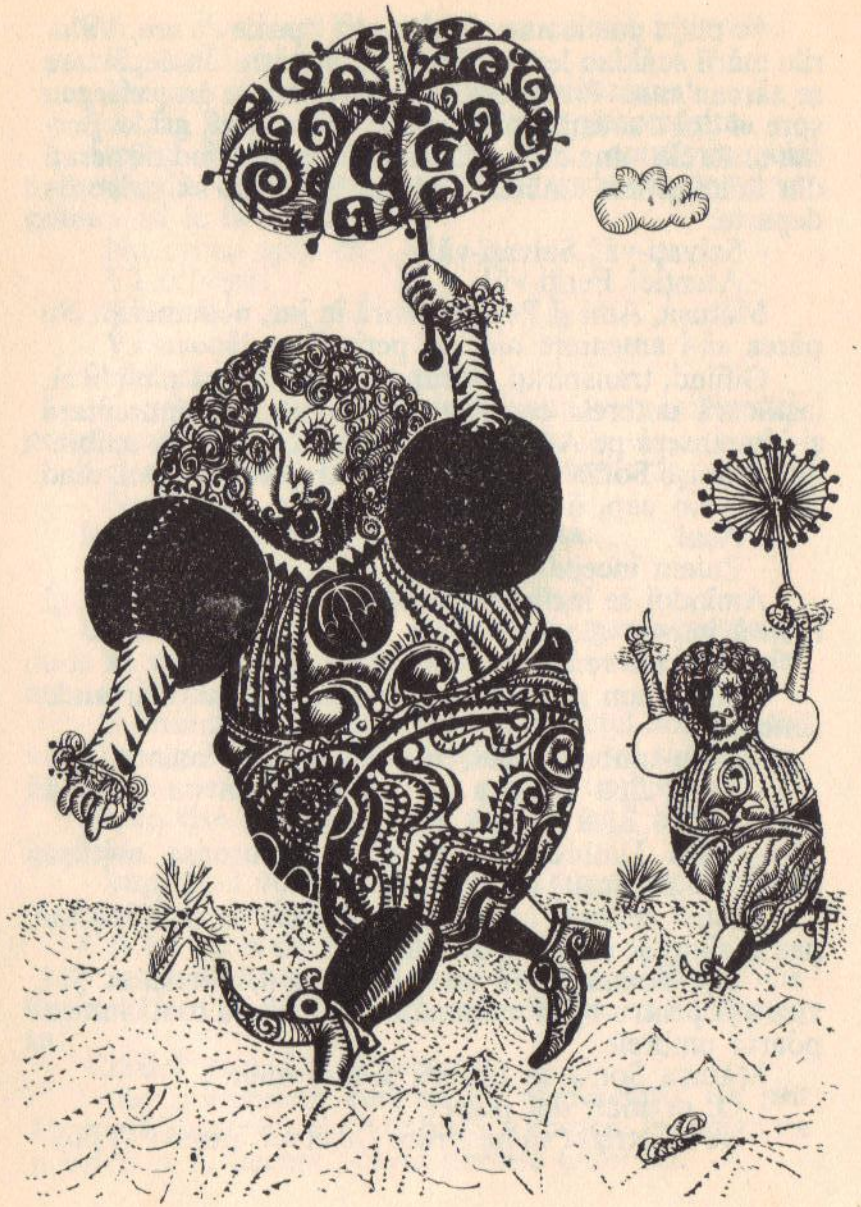

Pe plaja pustie nu se vedea nici ţipenie de om. Valurile mării scăldau leneş stîncile de pe ţărm. În depărtare se zăreau case. Precis era un oraş. Dinspre oraş alergau spre ei doi oameni. Îmbrăcaţi în haine largi, gri, ei purtau umbrele - una albastră,cealaltă verde. Dînd disperaţi din mîini şi din umbrele, cei doi începură să strige de departe:

- Salvaţi-vă! Salvaţi-vă!

- Atenţie! Feriţi-vă!

Mătuşa, Ami şi Peşko priviră în jur, nedumeriţi. Nu părea să-i ameninţe nici un pericol.

Gîfîind, transpiraţi, necunoscuţii alergară pînă la ei, înşfăcară umbrela cea mare de cofetărie, o îndreptară şi-i împinseră pe Ami şi Peşko sub ea, potrivirăumbreluţa mătuşii Sonia exact deasupra creştetului, apoi, dînd liniştiţi din cap, îi examinară atent pe călători.

- Aşa!

- Putem începe!

Amîndoi se înclinară, fără să lase jos umbrelele, şi rostiră într-un glas:

- Bine aţi venit!

- Bine v-am găsit! răspunse amabil Ami. Dar unde sîntem?

Cel cu umbrela albastră făcu un pas înainte.

- Din clipa aceasta vă aflaţi în slăvita Ţară a Umbrelelor! Încă o dată, bine aţi venit!

- Ţara Umbrelelor? se miră bucuroasă mătuşa Sonia. N-am auzit despre ea.

Atunci celălalt, care purta umbrela verde, făcu un pas înainte şi rosti cu demnitate:

- Da, doamnă! Vă aflaţi în Ţara Umbrelelor. Şi-i zice aşa pentru că în minunata noastră ţară toată lumea poartă umbrele.

Mătuşa Sonia se bucură şi mai mult.

- O, ce mult îmi place!

- Ne-aţi strigat să ne ferim. De cine? întrebă Peşko.

Cei doi purtători de umbrele se priviră intimidaţi:

- Ei, parcă nu ştiţi!

- Trebuie să vă feriţi de soarele dăunător!

Arătară în sus, iar feţele lor erau posomorîte.

Ami şi Peşko vrură să privească cerul pe sub umbrelă, dar cei doi se năpustiră cu umbrelele lor şi se grăbiră să le facă umbră.

- Nu priviţi spre el!

- Vă orbeşte!

- Vă arde!

- Vă usucă!

Peşko se retrase, indignat:

- Ce prostii! Doar e soarele obişnuit, care luminează pretutindeni, şi nimeni nu se ascunde de el.

Cel cu umbrela albastră rosti autoritar:

- Nu vorbiţi aşa!

Iar cel cu umbrela verde completă:

- Avem ordin!

- Ce ordin? întrebă Ami.

Umbrelarii se priviră nedumeriţi, parcă nevenindu-le să creadă că aceşti străini nu cunosc cel mai elementar lucru.

- E ordinul împăratului nostru, Măreţul-Soare-Adevărat! rostiră ei într-un singur glas, răspicat şi orgolios. El a dispus ca toată lumea să poarte umbrele.

Peşko rîse. Amîndoi erau ridicoli: cîtă importanţă îşi dau!

- Împăratul vostru este soare? Te pomeneşti că vă luminează el şi vă încălzeşte!

Cel cu umbrela albastră se plecă:

- Împăratul nostru, Măreţul-Soare-Adevărat, ne luminează cu înţelepciunea şi ne încălzeşte cu bunătatea sa!

Celălalt se grăbi să adauge:

- Iar noi sîntem curtenii lui credincioşi. Eu sînt Umbrelă Verde, iar el e Umbrelă Albastră. În minunata noastră ţară, fiecare poartă numele umbrelei.

Mătușa intră în discuție:

- Mi-ar face o deosebită plăcere să-l cunosc pe împăratul vostru.

Cei doi se înclinară solemn. Erau pare-se obișnuiți ca, atunci cînd se rostește numele împăratului lor, să se încline. Umbrelă Albastră îi răspunse mătușii:

- Se înțelege, doamnă. Și dînsul va fi bucuros să vă cunoască. De-aceea ne-a trimis în întîmpinare.

Iar Umbrelă Verde adăugă:

- Numai că în momentul de față măria-sa Mărețul-Soare-Adevărat este ocupat. O consfătuire importantă. Vă roagă să-l așteptați. Primul ministru Umbrelă Neagră și marele sfetnic Umbrelă Bălțată sînt la dînsul.

Pești nu se putu abține:

- Ce zici, Ami! izbucni el în rîs. Caraghioase nume!

Fetița rîse și ea:

- Aici totul mi se pare caraghios.

Curtenii îi priviră cu reproș.

- Vă rog să acordați mai mult respect măreței noastre împărății!

Ami încercă să se scuze:

- N-am vrea să vă jignim, dar, spuneți-mi, dumneavoastră chiar credeți serios că soarele este dăunător?

Revoltat, Umbrelă Albastră se încruntă:

- Așa sună ordinul împăratului nostru!

Iar Umbrelă Verde, înflăcărîndu-se, explică:

- Noi nu credem nimic, nu gîndim nimic! Dacă împăratul nostru, care este atît de înțelept, zice așa, așa e!

Mătușa Sonia găsi că-i momentul să intervină. Îi plăcea tare mult să facă observații:

- Ami, de ce-i superi pe domnii? Ne-au primit atît de frumos!

- Nu-i supăr, mătușă! Am întrebat numai.

Fetița descoperise de mult că oamenii vîrstnici adesea se supără cînd sînd întrebați.

Curtenii făcură o plecăciune mătușii.

- Să mergem, doamnă!

Cei doi o luară la braț și porniră. Mătușa Sonia era tare satisfăcută de atenția ce i se acorda. Niciodată n-a mai avut prilejul să meargă cu curteni la braț.

- Hai, Ami, să mergem și noi! zîmbi vesel Pești. Vom vedea desigur lucruri interesante în această minunată Țară a Umbrelelor.

Fata și băiatul porniră grăbiți să-i ajungă din urmă, dar Umbrelă Albastră, întorcînd capul, le strigă peste umăr:

- Luați-vă umbrela! Cît timp veți sta aici, va trebui să vă supuneți legilor noastre!

Mătușa îl susținu:

- Ami, fii cuminte! Ai uitat că ești o fetiță cu comportare exemplară?

Ami și Pești se întoarseră, luară umbrela cea mare în dungi albastre și galbene și porniră spre minunata Țară a Umbrelelor.

III

ÎN MINUNATA ȚARĂ A UMBRELELOR. O COMUNICARE IMPORTANTĂ. NOUA PROPUNERE. ÎMPĂRATUL IA O HOTĂRÎRE ÎNȚELEAPTĂ

În centrul orașului se înălța un palat. Ar fi putut semăna cu un palat oarecare, dar nu semăna, întrucît cupolele aveau formă de umbrele și nicăieri nu se zărea vreo fereastră. Numeroasele încăperi, săli și saloane erau luminate cu lumînări și lămpi cu gaz. Cea mai frumoasă și mai bogat împodobită era, bineînțeles, sala tronului, unde se țineau consfătuirile. Pe pereți erau zugrăvite cu vopsea de aur umbrele, iar mînerele

umbrelelor zugrăvite erau bătute cu pietre nestemate... Candelabrele de aur aveau de asemeni forma de umbreluțe. Deasupra tronului se găsea deschisă o umbrelă mare de aur. De altfel, totul în această sală ținea să amintească celor ce-i călcau pragul că se află în Țara Umbrelelor. Stăpînul acestei minunate țări, Mărețul-Soare-Adevărat, un borțos plin de sine, cu capul rotund ca un dovleac, era atît de gras încît abia încăpea în jețul tronului. Pe umeri purta o mantie purpurie, brodată cu umbreluțe argintii. Din întreaga lui îmbrăcăminte, gulerul larg era cel mai original. Lucrat dintr-o stofă aurie, tare ca tabla, se prelungea de jur împrejur în numeroase vîrfuri ascuțite, reprezentînd razele soarelui. În felul acesta însă, capul împăratului arăta mai degrabă a dovleac servit pe o tavă de aur, decît a soare.

Doar coronița de pe capul pleșuv, cu vîrfurile în formă de umbreluțe de aur, împodobite cu rubine, amintea de augusta lui putere.

În fața tronului ședeau pe fotolii primul ministru Umbrelă Neagră și marele sfetnic al împăratului, Umbrelă Bălțată. Primul ministru, înalt, uscățiv, îmbrăcat în negru, avea fața încruntată și sumbră. Nimeni nu l-a văzut vreodată zîmbind. Marele sfetnic părea făcut din două bucăți. De la mijloc în sus subțire și slab, iar de la mijloc în jos cu o burtică rotundă și picioare scurte și groase, părea o sticlă cu dop lung, capul lui avînd forma de castravete ușor curbat. Se înțelege că primul ministru purta umbrelă neagră și că umbrela marelui sfetnic era bălțată, cu numeroase pete multicolore.

Împăratul clătină din cap, și-n clipa aceea umbreluțele de pe coroană produseră un clinchet:

- Să continuăm consfătuirea.

Umbrelă Neagră se înclină.

- După cum am spus, poporul nostru este încîntat și fericit că e condus de un împărat atît de înțelept și drept ca măria ta. Bucuria cea mai mare a poporului nostru simplu și neștiutor de carte este de a sluji măriei-tale...

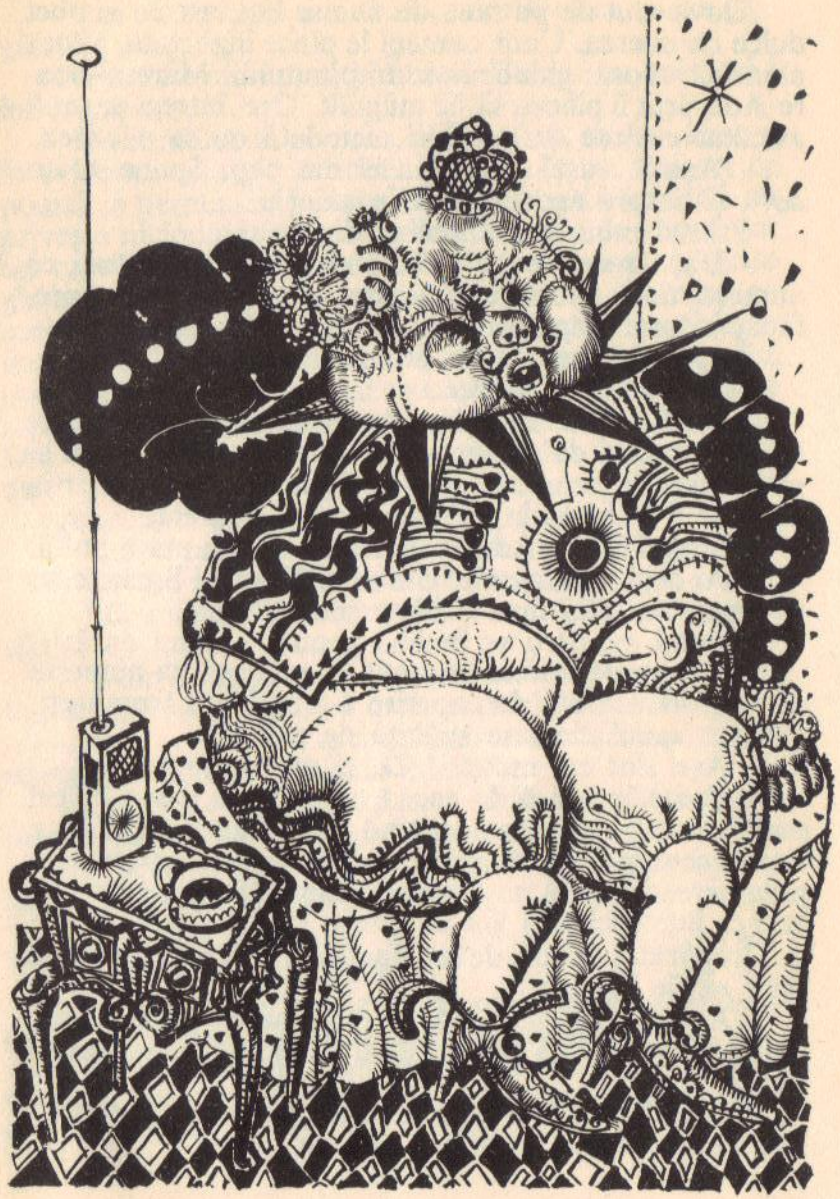

Dovleacul de pe tava de aur se lăți într-un zîmbet dulce ca mierea. Unor oameni le place înghețata, altora alunele, unora ghiudemul. Împăratului Mărețul-Soare-Adevărat îi plăcea să fie măgulit. Ore întregi ar tot fi ascultat cuvinte de laudă și niciodată nu se plictisea.

- Așa!... așa!.. clătină el din cap. Spune acum ceva și despre aportul meu în știință.

Primul ministru se înclină din nou:

- Da, da voi spune! Măria-sa e atît de modest că numește doar aport descoperirea sa genială care a prefăcut în praf și pulbere teoriile învechite ale științei.

Împăratul sughiță de plăcere.

- Așa sînt eu, modest!

- Dacă măria-ta nu descoperea acțiunea dăunătoare a impostorului de pe cer, oamenii ar fi continuat să se pîrjolească la soare, copiii s-ar fi jucat în solarii, iar în casă ar fi pătruns în șuvoaie lumina soarelui.

Mărețul-Soare-Adevărat rîse cu și mai mare poftă.

- Ai deplină dreptate, Umbrelă Neagră! Spune ceva și despre aportul meu în domeniul esteticii.

Primul ministru se înclină pentru a doua oară:

- Voi spune. Măria-ta e atît de modest, că numește doar aport această descoperire a adevăratei frumuseți.

Dovleacul din nou sughiță de plăcere.

- Așa sînt eu, modest! Zi, zi mai departe!

- Toată lumea e de acord că oamenii devin de cel puțin cinci ori mai frumoși cînd poartă umbrele, și asta numai și numai datorită măriei-tale. Atunci cum sa nu te preamărească și să nu te slăvească pe Tine care îi luminezi cu înțelepciunea și-i încălzești cu bunătatea Ta?

Împăratul chițcăi de satisfacție. Îi plăcea nespus de mult să fie lăudat:

- Așa e! Așa e! Dar de ce taci, marele meu sfetnic, Umbrelă Bălțată? Vezi bine doar ce atmosferă plăcută e aici!

Marele sfetnic se legănă neliniștit, părînd acum și mai mult o sticlă cu dopul ștuguiat.

- Am să vorbesc mai tîrziu, miorlăi el cu vocea piți-găiată.

Privindu-l încruntat, Umbrelă Neagră se grăbi să-l întrerupă:

- Dacă măria-ta permite, continuă el, aș dori să scot în evidență uriașele avantaje pe care le au toți cei ce poartă în permanență umbrelă. Cine poartă umbrelă nu privește niciodată în sus, pentru că n-are ce vedea. Iar cel care nu privește niciodată în sus nu visează, nu se gîndește la fleacuri,n-are cum să fie distrat. Oamenii cu umbrele privesc în jos, se concentrează, se gîndesc numai cum să muncească mai mult și cum să slujească mai credincios și devotat măriei-tale. Asta în afară de faptul că se feresc de razele vătămătoare ale soarelui. Dar ce mai spun, avantajul umbrelelor e de netăgăduit!...

Atunci, deodată, Umbrelă Bălțată țipă:

- Dar e prostie! Cea mai mare prostie!

- Ce anume? rînji Umbrelă Neagră.

- Mă refer la umbrele!țipă și mai pițigăiat marele sfetnic.

- Cum?! exclamă, răgușit de indignare, primul ministru. Vrei să spui că ordinul măriei-sale de a purta umbrele e ... O, dar nici nu îndrăznesc să repet! Măria-ta, poruncește-i să tacă!

În afară de faptul că-i plăcea să fie măgulit, împăratului îi plăcea să i se spună ce are de făcut. Îndată se adresă sever lui Umbrelă Bălțată, care întrerupsese această ședință atît de plăcută:

- Îți ordon să taci!

Marele sfetnic se înclină.

- Bine, tac! Dar măria-ta, cu puțin în urmă, m-a întrebat de ce tac. Tac din ordinul măriei-tale.

O mînă grăsună, împopoțonată cu inele de aur, scărpină dovleacul expus pe tava de aur - împăratul se scărpina în cap:

- Atunci vorbește! Îți ordon!

Umbrelă Bălțată zîmbi șiret și, pe neobservate, scoase limba la Umbrelă Neagră:

- Bine, am să vorbesc. Toate cele spuse de primul ministru referitor la umbrele sînt adevărate, dar numai într-o oarecare măsură.

- De ce, numai într-o oarecare măsură? fornăi Umbrelă Neagră.

- Am să vă explic. Știința merge cu pași repezi înainte. Iar noi n-ar trebui să rămînem în urmă.

- Are dreptate! fu de acord împăratul. Nu trebuie să rămînem în urmă.

- Umbrela, e adevărat, te ferește de soarele dăunător, dar umbrela este în același timp o piedică în muncă. Da, o piedică! La cîmp oamenii sapă cu o singură mînă, împing plugul cu o singură mînă. Muncitorii, minerii țin uneltele, cu o singură mînă, secerătorii țin secera cu o singură mînă, întrucît cu cealaltă trebuie să țină umbrela. Propun...

Primul ministru îl întrerupse brutal:

- A, de asta-i vorba? Nu, asta nu! În fabrica mea de umbrele am făcut raționalizări. Se vor produce modele noi, printre care și umbrele fixate pe spate, astfel încît să nu mai fie o piedică pentru muncitorii care au nevoie la lucru de ambele mîini. E adevărat că ele vor costa ceva mai scump, dar...

De data aceasta marele sfetnic îl întrerupse în mod grosolan:

- Ți ai dat arama pe față! Pledezi pentru umbrele întrucît ești unicul proprietar al unicei fabrici de umbrele, și le vinzi la prețuri exorbitante! Ție îți convine, că jefuiești oamenii și îngrămădești bogății...

- Cum îndrăznești?! Eu la ordinul măriei-sale...

Cei doi se certară mult timp, aruncîndu-și cuvinte jignitore. Dar adevărul, ca orice adevăr, era simplu de tot. Cu opt ani în urmă, Umbrelă Neagră nu era prim-ministru, ci un umbrelar oarecare. Mieros la vorbă, el a

izbutit să-l convingă pe noul împărat că pînă atunci țara n-a avut un împărat atît de bun și înțelept. Și nu numai că n-a avut, dar nici n-o să aibă vreodată! Ba, ceva mai mult, l-a convins că el nu e un împărat ca toți împărații, ci un soare adevărat. Și nu numai că e un soare adevărat, dar că e singurul soare de care are țara nevoie, soarele de pe cer fiind nociv astfel încît oamenii ar trebui să se ferească de el purtînd umbrele. L-a ridicat în slăvi atîta și atîta l-a lingușit, încît împăratul, căruia îi plăcea să fie lăudat, l-a crezut. Și nu numai că l-a crezut, dar atîta era de convins că a descoperit adevărul încît, fără să mai stea pe gînduri, a decretat că el este soarele adevărat și că pentru a se apăra de celălalt soare, de soarele de pe cer, vătămător sănătății, toată lumea trebuie să poarte umbrele.

Marele sfetnic, chimist amator, îl învidia pentru că și el ar fi vrut să se îmbogățească. De aceea se certau foarte des.

Împăratul se plictisi să-i mai asculte.

- Terminați cu cearta! Asta nu mai e consfătuire, e bîlci! Destul!

Primul ministru și marele sfetnic întrerupseră gîlceava, se înclinară smerit și vorbiră într-un singur glas:

- Să ne fie cu iertare, măria-ta!

Dar pe furiș se ciupiră unul pe celălalt.

Mărețul-Soare-Adevărat se așeză mai comod pe tronul său strîmt și spuse:

- Așa! Să auzim ce propune marele nostru sfetnic.

Umbrelă Bălțată vorbi repede și pripit, temîndu-se să nu fie din nou apostrofat:

- Trebuie să ținem pas cu știința. Ca mijloc de apărare împotriva soarelui dăunător, umbrelele sînt învechite. Am descoperit un mijloc nou. Pot produce nori.

- Nori?! se miră împăratul.

- Nori? rînji neîncrezător Umbrelă Neagră.

- Da, nori! Nori albi, pufoși ușori ca fulgii, nori

7 – 0639

cenușii de toamnă, nori plumburii de iarnă, nori negri, aducători de grindină, nori grei de ploaie, trandafirii de dimineață, sîngerii-portocalii de seară. De toate felurile și calitățile. Frumusețe și varietate! Și toți acești nori vor acoperi soarele dăunător și vor opri pătrunderea razelor solare.

Mărețul-Soare-Adevărat șuieră încîntat:

- Într-adevăr frumos! Albi, pufoși, trandafirii de dimineață, sîngerii-portocalii de seară... Minunat! Splendid! Ești cineva, Umbrelă Bălțată!

De invidie, Umbrelă Neagră scrîșni din dinți. N-avea ce obiecta. Iar marele sfetnic, simțind că i-a venit și lui rîndul să-și tragă spuza pe turtă, continuă cu o voce cît se poate de dulce:

- Într-adevăr, măria-ta, va fi foarte frumos. Numai că pentru asta va trebui să construiesc o fabrică, o fabrică de nori. Binevoiește, măria-ta, să-mi aprobi strîngerea fondurilor necesare. Eu zic să mărim impozitele la populație...

Să capete aprobarea, că pe urmă știe el ce are de făcut!

Dar primului ministru îi veni deodată o idee:

- Stați! strigă el. Dar dacă norii se destramă și pătrund razele soarelui?! Atunci?

Privi triumfător. Era ferm convins că l-a răpus pe marele sfetnic. Spre stupefacția lui însă, Umbrelă Bălțată rîse batjocoritor.

- Am prevăzut și asta. Norii vor avea o mare rezistență, dar pentru cazul că totuși, accidental, se vor destrăma, am planificat și producția de ceturi. Ceață ușoară, translucidă, deasă și umedă, lăptoasă, ceață din cristale de gheață. Sortiment larg. Frumusețe și varietate!

Umbrelă Neagră nu se mai putu abține. Cuprins de o furie turbată, urlă:

- Nu faci nimic cu norii! Numai umbrele!

- Prostii! i-o reteză marele sfetnic. Numai nori și ceață.

- Umbrele!

- Nori și ceață!

- Umbrele! Umbrele!

- Numai nori și ceață!

Furioși, se năpustiră unul asupra celuilalt. Strînseră într-o clipă umbrelele și începură să se dueleze cu ele. Fiecare căuta să-și străpungă adversarul în ochi, țipînd în același timp cît îi ținea gura:

- Umbrele!

- Nori și ceață!

Împăratul se grăbi să intervină. Rostogolindu-se de pe tron, se postă între ei:

- Ajunge! Nu vă e rușine?! Umbrele, nori! Nori, umbrele! Vreți să vă scoateți ochii?! E clar că fără înțelepciunea mea sînteți pierduți!

Potoliți, adversarii deschiseră umbrelele și se înclinară:

- Măria-ta ai fost atît de înțelept și ai poruncit ca toată lumea să poarte umbrele! lătră Umbrelă Neagră.

- Înțelepciunea-ta și-a dat seama cît de frumoși și utili sînt norii! schelălăi Umbrelă Bălțată.

Mărețul-Soare-Adevărat se urcă pe tron și mormăi solemn:

- Liniște! Acum voi rosti ceva și mai înțelept!

Amîndoi se înclinară cu smerenie:

- Sîntem numai urechi, măria-ta!

Împăratul își propti obrajii dolofani în palme, ca să arate cît de profund gîndește, apoi, deodată, mijindu-și ochii de parcă ar fi fost gata să strănute, comunică hotărîrea sa înțeleaptă:

- Veți face în așa fel ca din nori să plouă continuu. Atunci va fi nevoie și de umbrele. Deci umbrele și nori, nori și umbrele!

Primul ministru și marele sfetnic nu găseau cuvinte

ca să-și exprime admirația. Care mai de care se întrecea să strige:

- Minunat!
- Extraordinar!
- Înțelept!
- Genial!
- De neînchipuit!

Împăratul se topea de plăcere, ca un boț de untură într-o tigaie.

- Eh, dacă nu eram eu! Ce vă făceați dacă nu eram eu? Mda, vom majora impozitele ca să construim fabrica de nori. Doar e spre binele poporului!

Amîndoi ,bucuroși , îl aprobară:

- Ne gîndim numai la binele poporului!
- Numai la binele poporului!

IV

DE CE N-AU CASELE FERESTRE. PRIETENI NOI. PEȘKO A COMPUS UN CÎNTEC

Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde o duceau grijuliu pe mătușa Sonia de braț. Toți trei pășeau agale și solemn de parcă ar fi purtat pe cap străchini cu ouă. După ei, Ami și Peșko legănau umbrela cea mare și rîdeau veseli.

Dar cînd se apropiară de primele case ale orașului, rîsul încetă. Băiatul și fetița priveau nedumeriți: clădirile n-aveau ferestre. Iar ușile erau ascunse sub umbrare.

- De ce n-au casele ferestre? întrebă Ami.

Umbrelă Albastră se grăbi să răspundă:

- Nu-i greu de ghicit! Dacă ar fi avut ferestre, ar fi pătruns razele soarelui dăunător.

- Dar înăuntru precis arde lampa toată ziua și-i umed și rece.

- Sănătatea oamenilor, mai presus de orice! interveni sentențios Umbrelă Verde.

- Sănătate fără soare?! se miră Peșko.

Curtenii nu-i răspunseră.

Pe străzi, rar întîlneau oameni. Toți slabi, palizi, cu înfățișare bolnăvicioasă, purtau umbrele și mergeau cu capul plecat. Copii nu se vedeau. Peste tot domnea o tăcere apăsătoare, ca de spital.

- Ami, Ami, ia te uită! șopti Peșko. Cine mai sînt și ăștia?

Într-adevăr, în umbra unei case, sub o umbrelă cîrpită, stăteau zgribulite două ființe ciudate. De-o părere ai fi zis că sînt doi copii, o fată și un băiat, dar aveau fețele atît de palide și de chinuite, încît păreau mai degrabă doi bătrîni bolnavi, un moșneag și o băbuță.

- Ce-o fi cu ei? se miră Ami. Hai să vedem.

Mătușa strigă:

- Ami, unde te mai duci? Ne așteaptă măria-sa!

- Luați-o înainte, mătușă, că vă ajungem noi din urmă! Ami și Peșko alergară spre necunoscuți.

- Bună ziua, băbuțo, bună ziua, moșule! îi salută Ami.

- Bună ziua! Dar noi nu sîntem bătrîni, răspunse cel care aducea a băiat.

- Bună ziua! Sîntem copii, frate și soră, răspunse și fetița.

Privindu-i mai atent, prietenii descoperiră că, într-adevăr, nu erau o băbuță și un moșneag, cum au crezut la început, ci o fată și-un băiat; aveau însă fețele atît de supte și triste, cum n-au mai văzut pînă atunci.

- Ce-ați pățit? S-a întîmplat ceva? întrebă Ami. De ce sînteți atît de triști?

- Triști?! se miră băiatul. Ce înseamnă asta, triști?

Fetița ridică și ea din umeri-i firavi:

- De cînd ne știm, tot așa sîntem.

Peșko zîmbi:

- Nu-i asculta, Ami! Probabil glumesc. Pun rămăşag că-i vorba de vreun joc, ceva.

Fata se ridică şi examină de aproape gura lui Peşko.

- Ce face el acum? De ce şi-a lungit aşa gura?

- Joc? întrebă şi băiatul. Ce-i aia?

Peşko bufni în rîs:

- Oh, mor de rîs! Uite la ei cum se prefac! Chipurile, nu ştiu ce-i zîmbet, nu ştiu ce-i un joc!

Intrigat, băieţelul se adresă lui Ami:

- De ce sughite? Îl doare ceva?

- Nu sughite, rîde, îi explică Ami. N-aţi văzut pe nimeni rîzînd?

Sora ridică iarăşi din umeri:

- Nu... Ce-i asta?

Ami nu ştia cum să-i explice:

- Cînd cineva se bucură, cînd e vesel... atuncea rîde... Asta e...

Fratele şi sora se priviră nedumeriţi, apoi clătinară din cap:

- N-am văzut...

Peşko nu se mai oprea din rîs:

- Eh, cît de bine se prefac! N-am mai întîlnit aşa meşteri! Pînă la urmă însă îi privi atent, îndelung. Ori nu se prefac? Ce palizi sînt! Voi nu zîmbiţi chiar niciodată? Nu vă jucaţi? Nu rîdeţi?

Fîstîciţi, cei doi fraţi îşi plecară capul de parcă i-ar fi dojenit cineva. Se ghemuiră unul în celălalt.

- Da, noi... niciodată...

Peşko zvîrli umbrela cît colo:

- Veniţi încoace! Vă învăţăm noi să vă jucaţi şi să rîdeţi!

- Nu arunca umbrela! strigă fata, speriată. Soarele vă orbeşte!

- Chiar credeţi în glumă asta prostească? se indignă Ami.

- Nu-i glumă prostească! îngăimă cu spaimă fata. E

porunca împăratului nostru, şi cine n-o îndeplineşte va fi aspru pedepsit.

Fratele începu să povestească melancolic:

- Acasă avem numai două umbrele, că sîntem săraci. Aici toată lumea e săracă, iar primul ministru, Umbrelă Neagră, vinde umbrelele atît de scump! Cînd mama şi tata pleacă la lucru, noi trebuie să stăm în casă. Ei muncesc de dimineaţă pînă seara tîrziu, pentru că lucrează cu o singură mînă. Cu cealaltă ţin umbrela.

- Acum vecinul nostru, Umbrelă Peticită, este bolnav şi ne-a împrumutat umbrela lui, ca să ieşim şi noi puţin la aer. Îi sîntem recunoscători!

- Hm, că bine a mai aranjat-o ministrul ăsta al vostru, Umbrelă Neagră! se înfurie Peşko. Obligă lumea să poarte umbrele, iar el le vinde scump şi se umple de bani!

- O fi vreun escroc! afirmă Ami.

Cei doi copii, fratele şi sora, priviră în jur, speriaţi.

- Nu vorbiţi aşa! Dacă vă aude poliţaiul, o păţim rău de tot!

- Cum se poate să staţi toată ziua închişi în casă?! continuă Peşko, la fel de mînios.

Mereu sîntem bolnavi, aşa că tot nu ne prea arde să ieşim!

- Vă îmbolnăviţi pentru că nu ieşiţi la soare! Aruncaţi umbrela şi veniţi cu noi! strigă Ami.

Fratele şi sora nu ştiau ce să facă. Începură să şuşotească.

- Să mergem?

- Dar soarele? Nu ne arde?

- Uită-te la ei! De cînd tot stau la soare fără umbrelă şi n-au nici pe naiba! Eu zic... să mergem!

Băiatul ieşi şovăind de sub umbrelă, la început nelinişti, de parcă ar fi aşteptat să i se întîmple ceva. Apoi însă ridică faţa spre soare, închise ochii şi zîmbi. Sora lui, de sub umbrelă, îl privea cu emoţie.

- Uite că zîmbește și el! strigă bucuroasă Ami.

- Frățioare, și tu ți-ai lungit buzele! Cît ești de frumos acum! vorbi cu gingășie fata.

-Surioară! De-ai ști cît de plăcut e cînd soarele îți încălzește fața! Lasă umbrela!

Fără să ezite, fata lăsă umbrela jos și ieși din umbră, dar deodată se sperie și-și acoperi fața cu mîinile; apoi zîmbi.

- E minunat! Și eu îmi lungesc buzele! Și eu.... zîmbesc!Începu să rîdă, iar vocea îi răsuna ca un clopoțel; ciripea ca o rîndunică. Într-adevăr, e mai mult decît minunat!

Ami sări de bucurie.

- Veniți cu noi! Hai să ne jucăm!

Toți patru, prinși de mînă, porniră în fugă pe străzile pustii ale orașului, strigînd veseli și rîzînd.

Curînd ajunseră la malul mării. Acolo începură să se zbenguie, să se dea peste cap și să rîdă. Peșko compuse chiar și un mic cîntec.Toți începură să cînte și să joace:

Soarele cînd strălucește
Nu te arde, te călește,
Sănătate-ți dăruiește!
Hai, pe plajă să fugim
Fericiți să fim!
Dați toți mîna, uite-așa,
Căci ne rîde inima.
Hopa , tropa, iha-ha!
Să cîntăm, să chiuim,
Să ne veselim!

Erau veseli, fericiți. Dar nu știau că șeful poliției, Umbrelă cu Zăbrele, îi urmărea de departe cu binoclul.

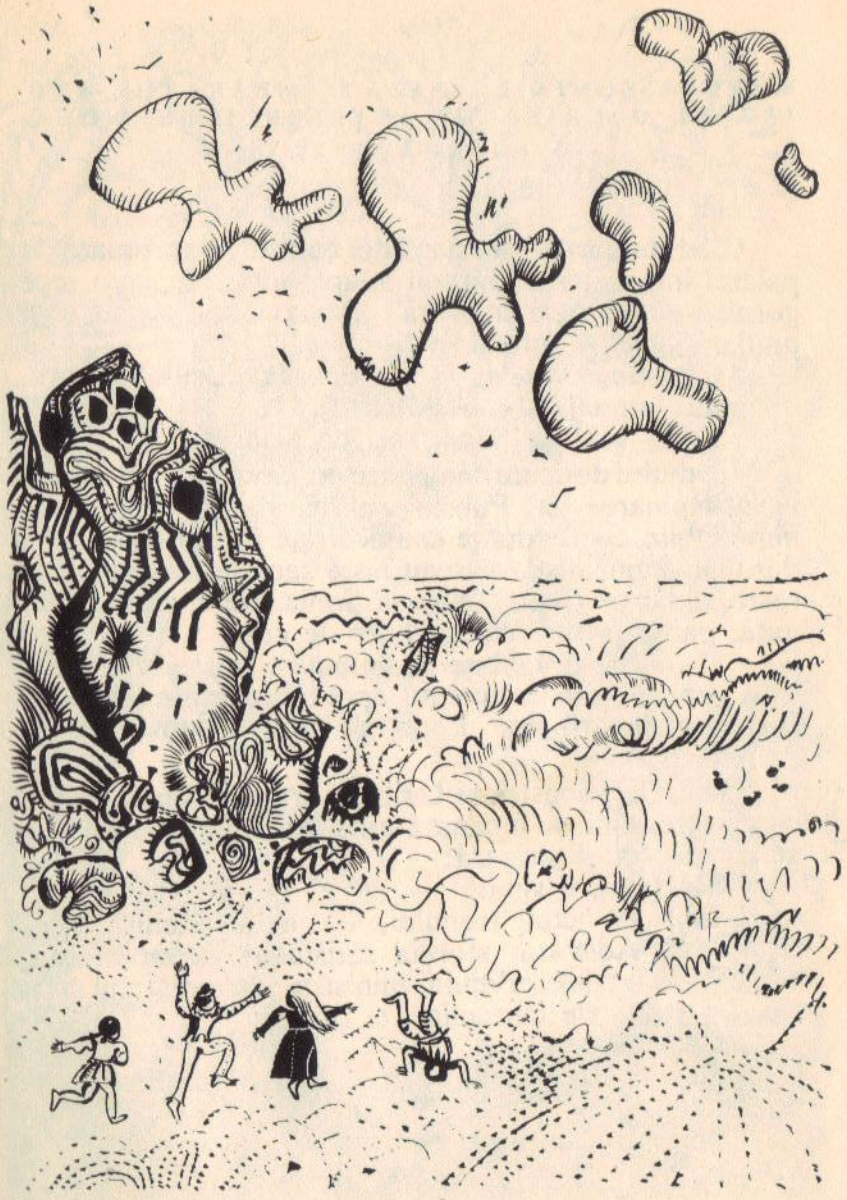

V

MĂTUȘA SONIA LA PALAT. ÎMPĂRATUL ARE IARĂȘI O CRIZĂ DE ÎNȚELEPCIUNE. NOUA ÎMPĂRĂTEASĂ

Cînd mătușa Sonia și cei doi curteni se apropiară de palatul împăratului Măreț-ul-Soare-Adevărat, vreo zece gornișt cu umbrele apărură în balconul cel mare și-și umflară obrajii, suflînd în trîmbițe.

- Toate acestea se fac în cinstea dumneavoastră, doamnă! șopti Umbrelă Albastră.

- Zău? Mătușa Sonia roși de plăcere.

Mai multe doamne de onoare coborau scările, venind în întîmpinarea lor. Purtau umbreluțe mici de dantelă, împodobite cu fundulițe multicolore. Toate doamnele, durdulii și bucălate, păreau niște saci de mătase ce se rostogolesc pe trepte. Mătușa Sonia, cît era ea de plinuță, părea printre ele un lujer de crin.

- O, cît de drăgălașe și simpatice sînt! exclamă ea tare, pentru ca să fie auzită; apoi oftă adînc și adăugă mai încet, pentru sine: Lîngă ele eu sînt numai piele și os!...

Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde dădură buzna în sala tronului, se înclinară pînă la pămînt în semn de adînc respect și strigară:

- Măria-ta, a venit!

Lăfăit în jețul tronului, cu ochii închiși, Măreț-ul-Soare-Adevărat sforăia satisfăcut ca un motan, măgulit de laudele primului ministru și ale marelui sfetnic. La strigătele curtenilor, el tresări:

- Cine a venit?

- Străina. Cea care a sosit în zbor cu umbrelă proprie!

Umbrelă Neagră se încruntă:

- Cum umbrelă proprie? De altă fabricație?! Umbrela nu poartă marca fabricii noastre?! Măria-ta, porunciți să fie întemnițată!

Umbrelă Bălțată avea alt motiv să se bosumfle:

- Măria-ta, să continuăm consfătuirea. Era vorba de construirea fabricii de nori și ceață.

Împăratul făcu un gest autoritar cu mîna, așa cum numai împărații sînt în stare să facă:

- Gata! Continuăm mîine! Să intre străina!

Ușile se deschiseră larg, trîmbițele răsunară din nou și în sala tronului intră mătușa Sonia, însoțită de doamnele de onoare. Ea se înclină ușor:

- Bună ziua, Măria-ta!

Deodată se făcu tăcere. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să răsufle. Mărețul-Soare-Adevărat o măsură atent cu privirea pe noua sosită, apoi făcu un semn discret lui Umbrelă Neagră și-i șopti la ureche:

- E frumoasă!

Auzind, cei de față răsuflară ușurați. În sala tronului se produse rumoare:

- E frumoasă!... Apoi din nou se făcu liniște. De data aceasta împăratul făcu semn discret lui Umbrelă Bălțată și-i șopti la ureche:

- Seamănă cu cineva!

În sală se iscă din nou rumoare:

- Seamănă cu cineva...

În cele din urmă, împăratul dădu solemn din cap:

- Bine ați venit, frumoasă doamnă!

Mătușa Sonia își plecă genele, iar obrajii i se îmbujorară.

- O! Măria-ta mă măgulește! Vreau să spun că dacă nu sînt neagră și urîtă, asta datorită faptului că totdeauna port umbrelă și-mi feresc gingașa piele de razele soarelui arzător.

Toate doamnele de onoare răsuflară în cor. Respirația lor de bucurie fu atît de profundă, încît trei umbrelute de dantelă își luară zborul prin sală. Le prinseră însă imediat. Împăratul privi triumfător:

- Ați auzit? Înțelepciunii mele i s-a dus vestea chiar și în țara ei îndepărtată! Și acolo se feresc oamenii de razele soarelui dăunător!

- Atunci de ce nu ne cer să le furnizăm noi umbrele? mormăi primul ministru. În privința prețului ne-am înțelege.

- Le putem furniza nori și ceață, interveni pițigăiat marele sfetnic.

Amîndoi se priviră cu dușmănie, gata să reînceapă disputa lor nesfîrșită: nori-umbrele, umbrele-nori. Dar Mărețul-Soare-Adevărat îi întrerupse:

- Liniște! Măi, cu cine seamănă?...

Prin sală trecu un murmur.

- Cu cine o fi semănînd?...

Mătușa Sonia se rușină. Nu-i plăcea să i se spună că seamănă cu cineva și să nu se știe cu cine. Din cauza timidității ea începu să vorbească repede-repede:

- Sînt nespus de bucuroasă că pot face cunoștință cu măria-ta! Sînt fericită că pot vedea un adevărat împărat! În ultimul timp împărații tare s-au mai împuținat. Au ajuns o raritate, ca vițelușii cu două capete...

Doamnele de onoare șușotiră indignate:

- Compară pe măria-sa cu un vițel!

- Pe Mărețul-Soare-Adevărat, cu un vițel...

- Compară vițelul cu Soarele...

Auzindu-le, mătușa încercă s-o dreagă, dar o încurcă și mai rău:

- De fapt, împărații cu două capete sînt o bucurie mai mare decît viței... nu, nu așa, am vrut să spun că împărații-viței, nu sînt o raritate...

Cine știe cum s-ar fi terminat dacă împăratul, parcă inspirat, fără să mai asculte, n-ar fi sărit dintr-o dată de pe tron:

- Ascultați cu toții aici! Simt că voi înfăptui ceva deosebit... ceva ce va trezi admirație! Acum știu cu cine seamănă! Frumoasa doamnă seamănă cu luna!

Oare nu e o minune că noi, Măreţul-Soare-Adevărat, v-am întîlnit pe dumneavoastră, Luna?

Doamnele-saci respirară uşurate, emoţionate de bucurie:

- Cît de înţelept eşti, măria-ta!

Împăratul făcu un pas înainte:

- Fiţi atenţi cu toţii! Noi, împăratul vostru, avem o nouă criză de înţelepciune. Am să vă fac o demonstraţie. Voi, cei patru, aşezaţi-vă aici! Staţi jos şi acoperiţi-vă cu umbrelele!

Umbrelă Neagră, Umbrelă Verde, Umbrelă Albastră şi Umbrelă Bălţată se aşezară pe podea în mijlocul sălii, se rezemară unul de altul şi deschiseră umbrelele. Împăratul privi triumfător:

- Ei, asta a ce seamănă?

Doamnele, intimidate, şoptiră:

- A ce seamănă?...

- A ce seamănă?...

Mătuşa Sonia se încruntă. Se pare că în această ţară totul trebuie să semene cu ceva.

- A ce seamănă?... A patru umbrele...

Măreţul-Soare-Adevărat zîmbi îngăduitor.

- Nu! Va trebui să vă explic. Seamănă cu globul pămîntesc!

Doamnele cotcodăciră:

- Într-adevăr! Într-adevăr!

- Extraordinar! Întocmai globul pămîntesc!

- Într-adevăr! confirmă şi mătuşa. Un adevărat glob pămîntesc.

Împăratul îşi săltă cu amîndouă mîinile mantia purpurie şi cu paşi mărunţi porni să înconjoare globul, rotindu-se din cînd în cînd.

- Acum răsar eu!

Păşea atît de mărunt, încît dădea impresia că se rostogoleşte.

- A răsărit soarele! A răsărit soarele! exclamară sacii.

- Da, a răsărit Măreţul-Soare-Adevărat! Luminez luminos cu înţelepciuna mea şi încălzesc cu bunătatea, dar... împăratul suspină adînc. Dar sînt tare trist.

- Trist? De ce? întrebă intrigată mătuşa Sonia.

- Pentru că sînt singur. Atît de singur! Şi iată că răsari dumneata.

- Eu?

- Da, dumneata, Frumoasă Lună!

Cu un gest autoritar împăratul o invită pe mătuşă să-l urmeze. Ea porni la fel, cu paşi mărunţi, parcă dansînd, să se rotească în jurul celor patru ghemuiţi pe podea. Jocul nu-i displăcea de loc.

- O, cît e de minunat!

- Eu luminez cu înţelepciunea şi încălzesc cu bunătatea, iar dumneata luminezi cu frumuseţea şi încălzeşti cu dragostea. Oare ce le-ar trebui oamenilor mai mult pentru a fi fericiţi?

De duioşie, ochii doamnelor-saci se umplură de lacrimi.

- Da, ce le-ar mai trebui?

Împăratul şi mătuşa continuau să se învîrtească, întocmai ca nişte sfîrleze, în jurul umbrelelor. Cu cîteva rotiri repezite, Soarele durduliu ajunse Luna din urmă şi spuse:

- V-am ajuns şi pot să vă declar: „Frumoasă Lună, trebuie să scap de singurătate. Doriţi să fiţi împărăteasa mea?“ Acum dumneata răspunde...

- Să fiu împărăteasă? Mătuşa se răsuci cu zgomot de două ori pe loc. Sigur că vreau! Pentru mine e cea mai mare fericire, măria-ta!

- Fericire e pentru întreaga omenire! Şi împăratul se învîrti atît de repede de bucurie, încît s-ar fi prăvălit dacă trei doamne de onoare n-ar fi sărit să-l sprijine. Ne vom uni şi din alianţa noastră se vor naşte o mulţime de Steluţe mici. Mi-a fost sortit deci să făuresc întregul univers!

Sacii de mătase scînciră de entuziasm:

- O, cît de fericite sîntem! Cît de fericite sîntem!...

Împăratul bătu din picior.

- Un tron pentru împărăteasa noastră, Frumoasa-Lună-Gingașă!

Toți strigară pînă la răgușire:

- Trăiască împărăteasa noastră!
- Slavă împărătesei noastre!
- Fericire împărătesei noastre!
- Viață lungă împărătesei noastre!

Emoționată și cu lacrimi în ochi, mătușa flutura amabil umbreluța. Ce plăcere să fii împărătească! Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde apărură curînd cu un nou tron și ea se așeză comod. Împăratul durduliu, transpirat de atîta mișcare, se rostogoli în tronul său. Primul ministru și marele sfetnic se postară de ambele părți ale împăratului și fiecare îi șoptea la ureche:

- Vreau să vă intreb măria-ta, ce facem cu luna cealaltă, de pe cer?

- Nu aveți impresia că razele ei sînt vătămătoare?..

Maretul-Soare-Adevărat își scoase coroana ca să se scarpine în cap. Căzuse pe gînduri. Nimeni nu mișca. Cei prezenți își țineau chiar și respirația ca să nu-l tulbure pe împărat și să nu-i alunge importantele idei. În cele din urmă, una din prea înțeleptele idei împărătești, după ce i se învîrti mult timp prin cap ca un bărzăune, reuși să-și facă loc spre buze și el spuse:

- Da... de mult mă frămîntă această problemă. Dar abia acum, cînd Adevărata-Frumoasă-Lună-Gingașă e lîngă mine, am ajuns să mă conving că cealaltă lună este falsă și vătămătoare și că oamenii trebuie să se ferească de ea și să n-o privească.

Umbrelă Neagră se grăbi să strige:

- Cît de înțelept ești, măria-ta! Voi pune în vînzare umbrele speciale de noapte, ca să ne ferească de razele

dăunătoare ale falsei luni. Poruncește, măria-ta, ca fiecare cetățean al țării să-și cumpere și o umbrelă de noapte. O să coste poate ceva mai scump, dar...

Umbrelă Bălțată îl întrerupse:

- Inutil! Cu totul inutil! Voi produce eu nori minunați de noapte, de toate felurile și mărimile, precum și ceață,ceață gingașă de noapte...

- Prostii! urlă mînios primul ministru. Numai umbrele!

- Nici un fel de umbrele! scînci marele sfetnic. Numai nori și ceață!

Începură să se ciupească, să se calce și să se lovească pe furiș cu piciorul în spatele tronului.

- Umbrele!

- Ceață!

Soarele cel durduliu interveni, să-i liniștească:

- Încetați cu certurile! Vor fi și umbrele, și nori – si de zi, și de noapte. Sînt fericit!

Trîmbițașii sunară din goarne, doamnele-saci se înclinară și-și fluturară umbrelușele de dantelă, de sus începură să cadă petale de trandafiri, iar prin sală se răspîndi un miros de varză cu carne de porc, mirosul preferat al împăratului. Totul era solemn. Dar tocmai în acea clipă ușile se dădură în lături și apăru șeful poliției, Umbrelă cu Zăbrele. Gîfîia ca o locomotivă, gata să se sufoce și,de tare ce gîfîia, nici să vorbească nu putea. De sub casca de oțel, căzută pe ochi, se arătau niște mustăți stufoase de voinic. Pe umeri îi atîrnau arma automată, binoclul, masca de gaze. În mîna dreaptă ținea umbrela lui cu zăbrele, iar în cea stîngă, umbrela peticită, abandonată de cei doi copii. În cele din urmă șeful poliției reuși să-și revină și bolborosi:

- Alarmă, măria-ta!

Împăratul clătină din cap.

- Ce vrea să spună șeful poliției noastre, Umbrelă cu Zăbrele? Vorbeste!

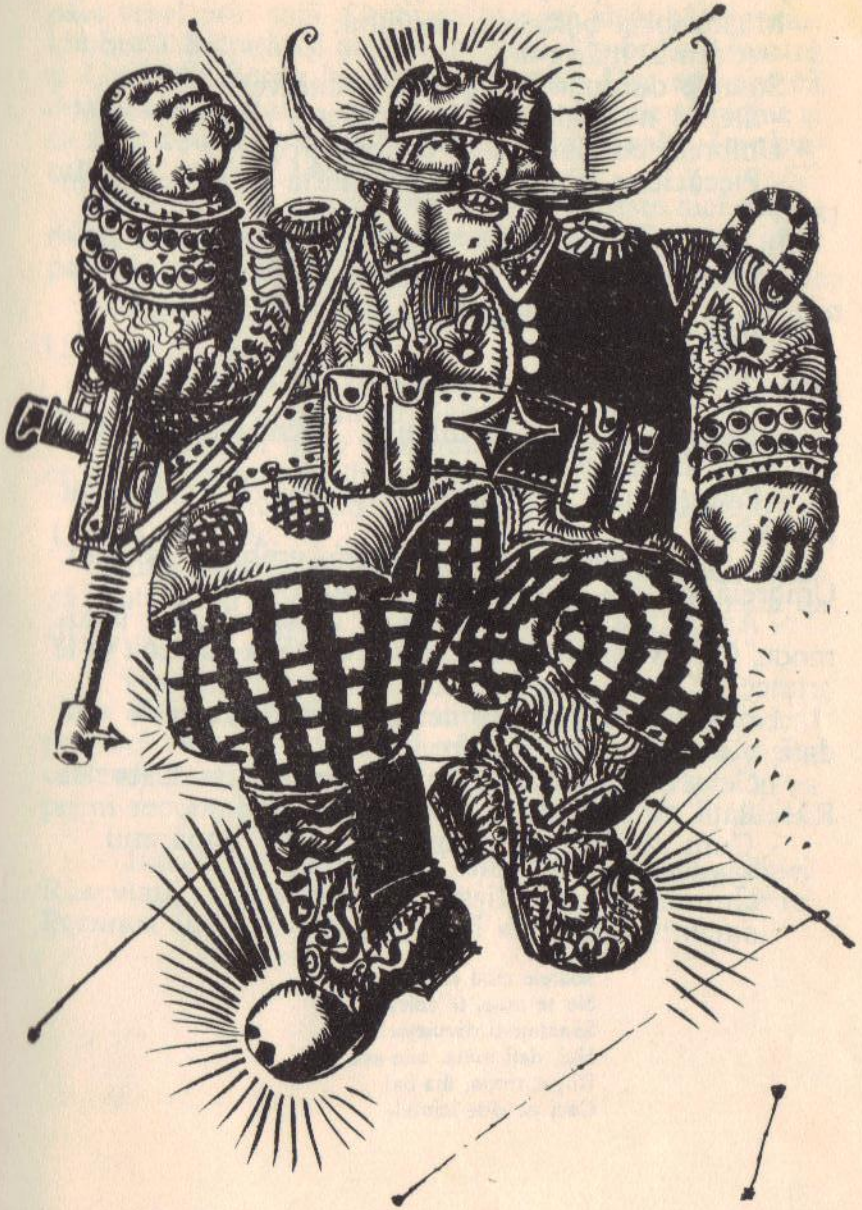

Mustăciosul bolborosi din nou:

- Alarmă, măria-ta!

Soarele durduliu începu să se enerveze:

- De ce n-o saluți pe împărăteasa noastră?

Umbrelă cu Zăbrele se înclină greoi:

- Plecăciune, alteță! Alarmă, măria-ta! Răscoală în țară!

În sala tronului parcă năvălise vijelia. Doamnele-saci începură să dîrdîie, clănțănind din dinți, iar în mîinile lor umbrelușele de dantelă tremurau neliniștite.

- Răscoală?

- Răscoală!

- Răs-coa-lă?!...

- Răscoală? gemu și mătușa. Tocmai acum, cînd am ajuns împărătească!

- Privește, măria-ta! strigă șeful poliției. Au aruncat umbrelele!

Și ca să demonstreze, flutură umbrela peticită. Umbrelă Bălțată chicoti cu satisfacție:

- Așa e, așa e! Am spus eu că umbrelele sînt incomode. Cînd vom introduce nori și ceață, n-au decît să le arunce!

Umbrelă Neagră rînji nemulțumit, dar nici de astă dată n-avea ce să obiecteze.

- Ceva mai mult, continuă Umbrelă cu Zăbrele. Răsculații au început să cînte și să joace!

- Cum să cînte și să joace? întrebă împăratul.

- Uite-așa !

Soarele cînd strălucește
Nu te arde, te călește,
Sănătate-ți dăruiește!...
Hai, dați mîna, uite-așa,
Hopa, tropa, iha-ha!
Căci ne rîde inima!...

Cîntînd cîntecul lui Peșko, șeful poliției începu să țopăie vesel prin sală. Umbrela Neagră strîmbă din nas. Umbrelă Bălțată își astupă urechile, Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde își acoperiră ochii. Dar se pare că doamnelor le plăcea cîntecul. Începură și ele să îngîne și să salte ușurel pe loc, atît cît pot sacii să salte. Împăratul bătu mînios din picior.

- Ajunge! În acest cîntec nu se vorbește nici despre mine, nici despre împărăteasa mea! E un cîntec prost! Interzic acest cîntec!

- Nimeni să nu cînte acest cîntec! scrîșni din dinți Umbrelă Neagră.

- Nimeni să nu fredoneze acest cîntec! scîrțîi cu vocea pițigăiată Umbrelă Bălțată.

- Nimeni să nu-și mai amintească de acest cîntec! croncăni Umbrelă Albastră.

- Nimeni nici să nu viseze măcar acest cîntec! lătră și Umbrelă Verde.

Dar Umbrelă cu Zăbrele, pornit pe făgaș, continua să cînte și să danseze. Deodată tresări, luă poziția de drepți și urlă atît de puternic încît toți tresăriră:

- Nimeni! Nimeni... acest cîntec! Clar!

- Răsculații să fie arestați și aduși în fața mea! porunci Mărețul-Soare-Adevărat. Vor primi pedeapsa cea mai grea. Iar cel care mi-i va aduce pe vinovați va primi recompensa împărătească.

- Înțeles, măria-ta! lovi din pinteni șeful poliției. Răsculații să fie arestați și aduși! I-am pus în urmărire! Porunca Înălțimii-voastre va fi executată întocmai!

VI

BUNUL MOȘ UMBRELĂ GOALĂ E FERICIT. ȘASE POLIȚIȘTI MOR DE RÎS. GRĂDINA DE MUSTĂȚI

Uitînd de toate, Ami, Peșko, fata și băiatul continuau să se joace pe plajă. Din nisipul umed construiră o mică cetate pe care o numiră „Cetate jocurilor vesele", iar pe cel mai înalt turn al cetății înălțară un steguleț făcut din panglica roșie a lui Ami. La un moment dat, Peșko strigă:

- Priviți! Vine cineva spre noi.

- Probabil au observat că ne jucăm fără umbrele! spuse speriată surioara.

Într-adevăr, dinspre oraș venea spre ei un om în vîrstă, uscățiv, cu barbă albă, lungă. Ținea într-o mînă o umbrelă numai cu spițe, fără pînză, iar în mîna cealaltă un baston cu care își călăuzea drumul.

- Iată-l pe moș Umbrelă Goală! exclamă fratele. Nu vede, e orb, dar e tare bun.

Moșneagul se opri. Puse mîna la gură și strigă:

- Unde sînteți, copii? Am auzit cîntecele voastre și am pornit să vă caut.

Copiii alergară spre el.

- Aici sîntem! Bună ziua, moș Umbrelă Goală!

- Bună ziua, copii!

Băiatul, bucuros, începu să-i explice:

- Moș Umbrelă Goală, aceștia sînt noii noștri prieteni. Au sosit dintr-o țară îndepărtată. Nu poartă umbrele și se joacă fără frică la soare.

Moșneagul întinse mîna tremurîndă.

- De atîta vreme îi aștept! Mă temeam că nu mai apuc să-i văd. Veniți la mine, copii!

Ami și Peșko, aruncînd unul celuilalt priviri mirate, se apropiară. Moș Umbrelă Goală, emoționat, îi mîngîie pe cap.

- Știam eu, știam că o să veniți! Vă așteptam.

- Noi sîntem Peșko și Ami, zise Ami. Venim de departe. În țara noastră toți copiii se joacă, bineînțeles după ce își fac lecțiile. Avem grădinițe de copii și școli luminoase, minunate. Avem terenuri de joacă pentru vară și derdelușuri pentru iarnă. Pe noi ne-ați așteptat?

Moșneagul clătină din cap.

- Da. Nu știam cum vă cheamă, dar vă așteptam. Am auzit cîntecele și am pornit să vă caut.

- Noi am nimerit cu totul întîmplător în țara dumneavoastră, completă Peșko. Ne-a adus un uragan.

Moșneagul zîmbi:

- N-are importanță cum ați venit. Principalul e că sînteți aici. Acum umbrelarii noștri tremură de frică.

Ami ridică din umeri:

- Nu înțeleg. De ce să le fie frică? Doar noi nu facem rău nimănui.

Ea își privi prietenii parcă spre a se convinge că nici unul din ei nu poate înspăimînta pe cineva. Cine să se sperie de fețele zîmbitoare ale unor copii?

Moș Umbrelă Goală ridică mîna.

- Nu de voi se sperie. Tremură că le veți spulbera minciuna! De acum nimeni n-o să mai creadă că soarele e dăunător.

- Dar și dumneata știai că totul e o minciună! se miră Ami. De ce n-ai spus oamenilor?

Moșneagul se întristă.

- Le-am spus, dar nu m-au crezut. Adică, mai bine zis, nu îndrăzneau să creadă. Am încercat chiar să le dovedesc. Vedeți umbrela mea? Ordinul împăratului nu prevede ca umbrela să aibă și pînză. Am vrut să arăt oamenilor că razele soarelui nu dăunează nimănui. Ba dimpotrivă.

Fratele și sora exclamară bucuroși:

- Acum am înțeles! Ne miram noi de ce porți o astfel de umbrelă!

- Sînt bătrîn. Bătrîn și orb! suspină moș Umbrelă Goală. Abia mă mai țin picioarele. Ce puteam face singur? Dar acum vă am pe voi. Sînteți tineri și puternici. În voi mi-e nădejdea.

- În noi? Ce putem face noi?

- Minciuna are picioare scurte, dar și mintea omului nu-i totdeauna ageră. Mereu ascuns sub umbrelă, ajungi să uiți că viața ne vine de la soare. Noi știm că e așa, dar fără luptă nici cel mai adevărat adevăr nu biruie. Trebuie să aveți încredere în victoria voastră și să luptați pentru adevăr!

- Să luptăm? întrebă Peșko. Dar cu ce? Noi n-avem arme!

- Armele voastre sînt cîntecele, jocul, zîmbetul. Oamenii au uitat de mult ce e bucuria. Reamintiți-le toate aceste și vă vor crede!

Se gîndiră la copiii din această țară tristă a umbrelelor, care nu se pot juca, la muncitorii istoviți de munca grea, chinuitoare, strîmbă, în minele de aur și în fabrica de umbrele, la țăranii înfometați de pe ogoarele insulei, la toți truditorii țării, în ochii cărora licărește o hotărîre dîrză. Dacă împăratul, Mărețul-Soare-Adevărat, și curtenii lui ar fi putut vedea în această clipă cum lucesc ochii lor, precis că s-ar fi urcat în prima corabie și ar fi fugit departe, în largul mării.

- Copii, lupta va fi grea! spuse moș Umbrelă Goală, dar simt că nu vă lipsește curajul. Înainte!

Ce păcat că moș Umbrelă Goală era orb și nu putea să vadă cum le strălucesc ochii!

- Să mergem!

- Plecăm chiar acum!

- Îți mulțumim pentru cuvintele înțelepte, moș Umbrelă Goală!

- La revedere, copii! Vă urez succes!

Cei patru prieteni hotărîră să mearga mai întîi la minele de aur și alergară într-acolo.

Așezîndu-se pe nisip, cu fața spre mare, moș Umbrelă Goală se lăsă furat de zgomotul valurilor. Fericit și încrezător, aștepta desfășurarea evenimentelor, ferm convins că vitejii copii vor reda libertate țării sale.

În acest timp, din oraș ieșau patruzeci de polițai pe motociclete, cu o mînă pe ghidon, iar cu cealaltă ținînd umbrela. În fruntea lor, Umbrelă cu Zăbrele striga furios:

- După mine! Cu viteză maximă, după mine! Știu unde se joacă și cîntă răsculații!

Polițaii săltau pe motociclete. Cu fețele lor mustăcioase încruntate, ei strigau care mai de care:

- Îi vom prinde!

- Îi vom prinde! Sigur îi vom prinde!

- Îi vom prinde și vom împărți recompensa împărătească!

Privindu-i peste umăr, șeful poliției rînjea diabolic:

- Întîi să punem mîna pe ei, pe urmă o să vedeți ce împărțiți!

Umbrelă cu Zăbrele nici nu se gîndea să împartă recompensa cu subalternii săi. Voia s-o încaseze singur.

Curînd ajunseră la malul mării, dar acolo îl găsiră numai pe moș Umbrelă Goală care, liniștit, asculta freamătul valurilor.

- Prindeți-l! Puneți-i cătușele! ordonă șeful. Din moment ce este aici, înseamnă că e și el cu răsculații.

Moș Umbrelă Goală zîmbi:

- Ce vrei să spui, Umbrelă cu Zăbrele? Că m-ai văzut pe mine, om bătrîn, cîntînd și jucînd?

Polițaii începură să chicotească, ascunzîndu-și fețele mustăcioase după umbrele.

- Șeful nostru l-a văzut pe bătrînul orb jucînd!

Umbrelă cu Zăbrele se înfurie. Își dădea seama că s-a făcut de rîs.

- Spune atunci, urlă el furios, încotro au luat-o răsculații?!

Moș Umbrelă Goală zîmbi din nou:

- Doar știi că sînt orb! Și atunci, cum puteam eu să văd încotro au luat-o?

Polițaii chicotiră și mai tare. Ba chiar trei din ei căzură de pe motociclete de rîs.

- Auzi la șeful! Ar vrea ca orbul să vadă în locul lui!

Comandantul polițailor turbă de mînie:

- Șterge-o de aici, moșule, că fac moarte de om!

Moș Umbrelă Goală se ridică și se îndepărtă liniștit. Cînd ajunse destul de departe, Umbrelă cu Zăbrele se adresă autoritar subalternilor:

- Iar voi, nemernicilor, nu mai rîdeți! Dacă răsculații au fost aici, se mai întorc ei! Ascundeți-vă, să nu vă vadă, și așteptați-i! De astă dată, șase motocicliști căzură de pe motociclete, morți de rîs.

- Dar,domnule șef. . .Abia mai puteau vorbi, stacojii la față de rîs. Unde naiba să ne ascundem? Aici pe plajă nu există nici tufe, nici stînci. Unde să ne ascundem?

- Neghiobilor! Capete seci ce sînteți! țipă înrăitul șef. Tot eu trebuie să vă învăț și asta? Fiecare să sape cîte o groapă în nisip! Să se îngroape în ea și să aștepte înapoierea răsculaților! Executarea!

Fiecare polițai săpă cîte o groapă în nisip, intră în ea și se acoperi, lăsînd afară numai fața mustăcioasă. Părea că plaja e o grădină de mustăți.

Umbrelă cu Zăbrele privi satisfăcut în jur.

- Așa! Acum stați aici și așteptați! Mă întorc repede!

El urcă pe motocicletă și porni în goană. Istețul șef observase pe nisip urmele celor patru prieteni. Acum porni după ei, să-i prindă singur, ca să primească numai el recompensa împărătească.

VII

ȘEFUL POLIȚAILOR PLÎNGE. LA MINELE DE AUR. UN BICI PENTRU FIECARE MINUT DE ÎNTÎRZIERE

Minele de aur se aflau sus, în munți. Drumul făcea numeroase serpentine. Ca să ajungă mai repede, prietenii porniră pe scurtături. Dar, la un moment dat, tocmai cînd să iasă de pe o scurtătură la șosea, auziră zgomot de motocicletă și, înainte de a izbuti să se ascundă în tufe, se treziră cu șeful polițailor lîngă ei. Umbrelă cu Zăbrele sări de pe motocicletă din mers și rîse cu răutate:

- Oho! Credeați că ați scăpat, hai? Ei, acum să vă văd! Mai cîntați, mă? Vă mai arde de joacă? Unde vi-s umbrelele? Le-ați aruncat! Binee! S-a zis cu voi, porumbeilor! Am să vă arunc în cea mai adîncă hrubă din închisoarea umbrelelor!

Copiii se ghemuiau unul într-altul. Mustățile mari ale șefului se zburliseră de mînie, iar de sub ele se arătau dinții lui galbeni și strîmbi. Părea un mistreț întărîtat, dar un mistreț cu cască și umbrelă.

Peșko făcu un pas înainte:

- De ce să ne închideți, domnule șef? Ce rău am făcut noi? În toată lumea copiii cîntă și se joacă la soare.

Umbrelă cu Zăbrele rîse și mai răutăcios:

- Ia uite la el ce clanță are! Tu, mucosule, dacă vrei să te joci și să cînți, du-te unde vrei, dar nu aici, în măreața Țară a Umbrelelor! Auzi tu? Aici e interzis! În numele împăratului Măreț-ul-Soare-Adevărat, sînteți arestați!

Șeful poliției scoase de la centură o frînghie lungă, solidă. Cu una din mîini ținea umbrela, cu cealaltă frînghia. Se apropie de copii:

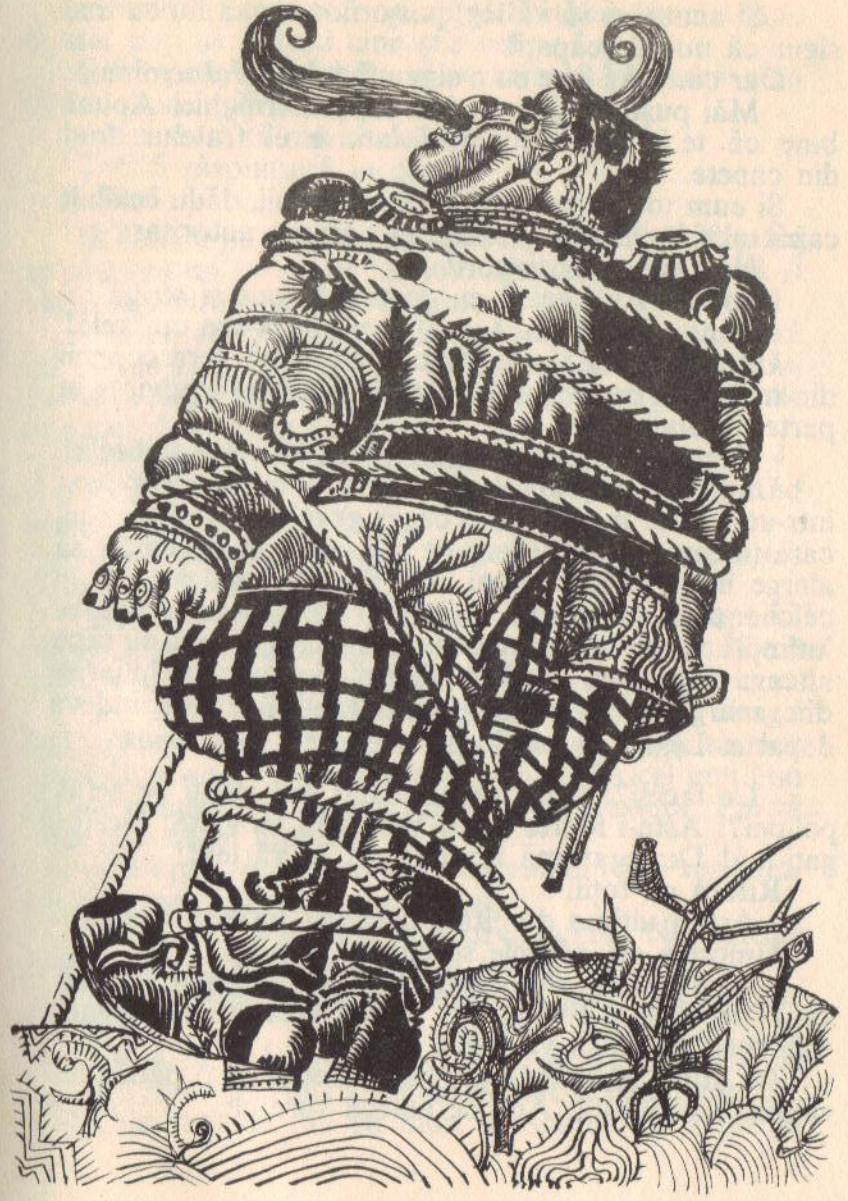

- Și acum, ia să vă leg, puișorilor, ca să fiu eu mai sigur că nu-mi scăpați!

Dar cum să-i lege cu o singură mînă? Pufni mînios:

- Măi pușlule, ține aici de capătul frînghiei. Apucă bine că te ia mama naibii! îi întinse el fratelui unul din capete.

Și cum tot nu putea să-i lege pe copii, dădu celălalt capăt al frînghiei lui Peșko și-i porunci autoritar:

- Hai, legați-vă singuri!

Deodată Ami arătă cu degetul în sus și strigă :

- Nene, uite acolo, sus o veveriță! N-are umbrelă!

Umbrelă cu Zăbrele ridică naiv ochii spre copacii din marginea drumului. Iar fetița își îndreptă privirea în partea cealaltă.

- Nene, nene! Uite și o gaiță! Nici ea n-are umbrelă!

Umbrelă cu Zăbrele își mută plictisit privirea și într-acolo. Iar în timp ce el căsca gura, Peșko și băiatul, care țineau cele două capete ale frînghiei, începură să alerge în jurul lui. Cît ai clipi îl legară fedeleș, de la călcîie pînă la bărbie. Cînd își dădu seama ce se întîmplă și vru să se împotrivească agitîndu-se, nu făcu altceva decît să-și piardă echilibrul. Se rostogoli în iarba din marginea drumului, iar umbrela îi zbură undeva departe. Legat, mustăciosul începu să urle furios:

- Ce faceți?! Cum vă permiteți să-l legați pe șeful poliției?! Asta-i foarte grav! Veți plăti cu viața! Dezlegați-mă! Dezlegați-mă imediat, ca să vă leg!

Rîseră cu toții.

- Asta-i ultima dumitale dorință? întrebă Peșko.

Umbrelă cu Zăbrele se strobși la el:

- Cine ești tu, derbedeule? Cum îndrăznești să rîzi?! Rebelilor! Banditilor! Sînteți arestați! Dezlegați-mă imediat, ca să vă leg!

De atîtea sforțări, fața i se învinețise ca o pătlăgică vînătă. Îngrijorată, Ami se aplecă spre el:

- Nene, nu te mai forța atîta! Frînghia tot n-o rupi, și mai poți să pățești cine știe ce!

Șeful poliției se zbătu și se zvîrcoli pe iarbă pînă obosi. Apoi, gîfîind, spuse:

- Nu vreți să mă dezlegați?

Toți îi răspunseră în cor:

- Nu!

Și atunci, pe neașteptate, izbucni în plîns. Pe fața lui se scurgea un torent de lacrimi. Mustățile i se udară și vîrfurile zburlite se lăsară jalnic în jos.

- Ah, dragii mei copii, băieți și fete, dacă nu vreți să mă dezlegați, vă rog din suflet, măcar acoperiți-mi capul cu umbrela, să mă apere de razele ucigătoare ale soarelui. Nu vreau să mor!

- Și el crede în prostia asta! se miră Ami.

Suriora se întristă. Ea totdeauna se întrista cînd vedea pe cineva că plînge.

- Să-i punem umbrela? întrebă. Uitați-vă ce jalnic plînge. Ți se rupe inima!

Auzind cuvintele ei, Umbrelă cu Zăbrele începu să plîngă și mai tare. Plîngea așa de tare încît mustățile îl intrară în gură, mai să-l înece. Printre lacrimi se ruga:

- Fie-vă milă! Fie-vă milă, copilașilor dragi! Înduplecați-vă de un biet bătrîn! Nu mă lăsați să mor aici! Vă promit că mă îndrept! Am să fiu cel mai bun șef de poliție! Dacă doriți, îmi rad și mustața! Fie-vă milă, puneți-mi umbrela!

- Să-i pun totuși umbrela? întrebă din nou surioara. Nu mai pot să-l văd cum plînge.

- Lasă-l în pace! se împotrivi Peșko. Nu pățește nimic dacă stă puțin întins la soare.

Șeful poliției se lăsă pe spate și începu să suspine din greu:

- Auăleu, mă prăpădesc! . . . Mor! . . . Razele soarelui m-au pătruns . . . Dar treptat se liniști. Oh, oh, nu-i chiar atît de rău să mori de soare!. . . E plăcut

chiar! Da, e plăcut. . . Aș muri de cîteva ori pe zi. . . Nu-i așa că nu mor?

Fratele rîse:

- Bineînțeles că nu mori. Abia că-ți mai moaie oasele.

- Da, îmi înmoaie oasele! oftă Umbrelă cu Zăbrele. Stau tolănit la soare și zău că-mi place. . . Ah, ce-mi place!. . . Nu mi-aș fi închipuit!. . . Soarele îmi mîngîie fața. . . îmi mîngîie mustața. . .

Pe neașteptate adormi. Începu să sforăie, iar mustața, uscîndu-se la soare, i se însumeți la loc.

- Iar acum, rosti Pește, întocmai ca un comandant de oaste, direcția minele de aur, înainte!

Prietenii continuară să urce pe scurtăturile abrupte. Curînd ajunseră la mină, dar nu putură pătrunde pentru că intrarea era păzită de șapte paznici cu bice lungi. Pe umbrelele lor erau desenate bice.

- Trebuie să intrăm cu orice preț! hotărî Ami. Ca să putem sta de vorbă cu muncitorii!

- Să intrăm, dar cum? întrebă fratele.

- Să născocim ceva!

În clipa aceea observară că spre șeful paznicilor se apropie un muncitor care întîrziase la lucru. Într-o mînă ținea umbrela, iar în cealaltă tîrnăcopul. Șeful îl întrebă sever:

- De ce ai întîrziat?

- Copilul mi-e bolnav. A trebuit să-i fac un ceai.

Șeful își privi ceasul.

- Pentru că ai întîrziat două minute, vei primi două lovituri de bici!

Și-i aplică fără milă, cu toată puterea, două lovituri de bici pe spate. Muncitorul nu tresări, nici nu oftă. Doar ochii îi scăpărară de ură. Tăcut, intră în mină.

Pește șopti:

- Am o idee! Noi, băieții, intrăm chiar acum în

mină. Zicem că sîntem muncitori. Iar voi, fetele, ne aşteptaţi aici.

- Nu se poate! se împotrivi Ami. Omul ăsta rău o să vă bată cu biciul!

- N-are nici o importanţă! interveni fratele. Principalul e să putem vorbi cu muncitorii.

- Atunci mergem şi noi! insistă surioara. Nu vă lăsăm singuri.

Peşko se burzului de-a binelea:

- Ascultaţi, fetelor! Nu ne mai ţineţi! Fiecare minut, un bici în plus pe spinare!

Abia atunci fetele căzură de acord. Peşko şi frăţiorul alergară spre depozit, luară cîte o umbrelă şi cîte un tîrnăcop şi se îndreptară spre intrarea în mină. Văzîndu-i, şeful paznicilor îşi învîrti biciul de departe.

- Oho! Încă doi întîrziaţi! Vă învăţ eu minte! Nu vreţi să băgaţi la cap că fără ordine şi punctualitate nu vă merge?! Aici nu-i casă de odihnă, fiecare să vină cînd poftеşte!

Şi privi din nou ceasul.

- Patru minute întîrziere! Cîte patru bice de om! Întoarceţi-vă cu spatele!

Băieţii se întoarseră, supuşi. În felul acesta abia că nu-i vedea la faţă, să-i cunoască. Biciul şuieră de patru ori pe spatele fiecăruia.

- Aha! rînji Bici Lung. (Acesta era numele şefului.) Iar mîine, dacă vă convine, întîrziaţi douăzeci şi cinci de minute. Ce-am să vă mai împestriţez spinarea!

Scrîşnind din dinţi, Peşko şopti:

- Om crud! Ai să plăteşti pentru toate suferinţele pe care le-ai pricinuit oamenilor!

Apoi cei doi băieţi intrară în mină.

VIII

MARELE OSPĂŢ. PLANURILE PRIMULUI MINISTRU. COMPLOT

În cinstea împărătesei Frumoasa-Lună-Gingaşă, în palat se pregătise un mare ospăţ la care fuseseră invitaţi toţi curtenii din Ţara Umbrelelor. Masa era încărcată cu tot felul de bunătăţi şi vinuri tari. Oaspeţii mîncau cu lăcomie, beau şi strigau întruna:

- Trăiască Măreţul-Soare-Adevărat!
- Trăiască împăratul nostru înţelept!
- Trăiască Frumoasa-Lună-Gingaşă!
- Trăiască minunata noastră împărăteasă!

De fiecare dată cînd se rostea numele împăratului sau al împărătesei, toţi se sculau în picioare, se înclinau şi din nou se aşezau. Mătuşa Sonia răspundea prietenos la ovaţii, iar împăratul cel rotofei radia de fericire. Obrajii lui dolofani luceau reflectînd lumina lumînărilor. Numai Umbrelă Neagră, posomorît şi încruntat, apoape nu mînca şi nici nu bea. De fiecare dată cînd se scula să se încline, se ţinea cu mîna liberă de şale, caci îl dureau cumplit.

În toiul ospăţului curtenii începură să cînte şi să strige; chefuiau, făceau gălăgie şi nimeni nu asculta de nimeni. Atunci primul ministru se apropie neobservat de Umbrelă Bălţată şi-i şopti la ureche:

- Urmează-mă!

- De ce? Ce naiba vrei?! se miră marele sfetnic. Aici e atît de plăcut!

- Ţine-ţi gura şi urmează-mă! şuieră printre dinţi Umbrelă Neagră. Dacă nu vii, ai să regreţi!

Umbrelă Bălţată se ridică fără tragere de inimă de la masa îmbelşugată şi-l urmă. Amîndoi se strecurară

afară din sala tronului și intrară în cabinetul primului ministru. Aici totul era vopsit în negru - pereții, podeaua, tavanul, mobila. Pe candelabrele negre ardeau lumînări mari, negre. Umbrelă Neagră se lăsă întrun fotoliu negru și cum hainele îi erau tot negre, i se vedea doar fața palidă, încruntată. Marelui sfetnic începură să-i clănțăne dinții de frică. Umbrela lui bălțată era unica pată colorată din cameră. Se lăsă și el într-un fotoliu negru și murmură nedeslușit:

- De ce m-ai adus aici?

- Vreau să stăm puțin de vorbă. Umbrelă Neagră se întinse în fotoliu, oasele îi trosniră. Of, mă dor șalele de atîtea plecăciuni! Ce părere ai de noua împărăteasă?

- Ce părere să am ? O împărăteasă ca toate împărătesele. Principalul e că mulțumită ei vom produce și nori de noapte și ceață...

- Și umbrele de noapte. Nu uita asta! rînji primul ministru.

- Ei da și umbrele de noapte! acceptă împăciuitor Umbrelă Bălțată.

Umbrelă Neagră își pironi privirea asupra lui. Îl fixă îndelung și încordat pînă ce pe marele sfetnic îl trecură nădușelile. Apoi întrebă cam dur:

- Poți să-ți ții gura?

- Dacă trebuie, tac ca un pește!

- Ca un pește?

- Da! Și la școală, cînd eram mic, tăceam ca un pește...

Primul ministru se foi mulțumit în fotoliu.

- Atunci ascultă. Mi s-a urît să tot fac plecăciuni. Plecăciuni în fața Lui, acum și-a Ei? Mi s-a urît!

- O, de asta e vorba? respiră ușurat Umbrelă Bălțată, care se aștepta să audă ceva înfiorător. Parcă mie îmi place? Și eu sînt sătul pînă în gît. Dar ce să-i faci? E împărat!

Umbrelă Neagră se ridică și începu să se plimbe prin cabinetul negru. Vorbea cu dispreț, iar cuvintele păreau a-i ieși nu din gură, ci din nas:

- E împărat! Mă rog, un împărat-soare! Dar uite că acum avem și o împărăteasă-lună! Iar după cîțiva ani vom avea și mici prințișori-stele. Ce ne facem atunci? Păi căpiem de atîta aplecat! Înainte, înapoi, la stînga, la dreapta! Of! Nu mai pot de șale!

Marele sfetnic sări de pe canapea și scoase un strigăt îngrijorător:

- Ehei! Îmi cam miroase a complot aici! Uneltești împotriva măriei-sale, Mărețul-Soare-Adevărat!?

- Mărețul-Soare-Adevărat! Un zevzec înfumurat! Gîndește-te numai: ce face el? Nimic! Cine produce umbrele? Cine produce nori și ceață? Eu și tu! Iar el? El face pe grozavul și dă porunci pe care tot noi i le sugerăm! Și-acum, i-ar fi trecut lui prin minte că razele lunii de pe cer sînt otrăvitoare dacă nu-i băgam noi asta în cap?

Umbrelă Bălțată se scărpină după ureche.

- Dacă te gîndești bine... așa e.

- Așa e! Se înțelege că-i așa! E prost ca un pește!

- Ce tot spui! Atunci și eu sînt prost că tac ca un pește?

- A, nu! Una e să taci ca un pește, alta e să fii prost ca un pește. El dă în gropi de prost ce e!

- Așa mai merge!

Primul ministru continua să se plimbe prin cabinetul negru.

- Cînd era singur îl suportam, că ne făceam interesele cu el. Dar acum? Trăiască Mărețul-Soare-Adevărat! Apleacă-te pînă la pămînt. Trăiască Frumoasa-Lună-Gingașă! Apleacă-te! Și tot apleacă-te și apleacă-te, pînă ce într-o bună zi poc!... s-a frînt șira spinării.Și cu asta, basta! A fost și nu mai este! Cine o să-și mai amintească de înțeleptul prim-ministru Umbrelă Neagră

sau de bunul său prieten, marele sfetnic Umbrelă Bălțată? Nimeni! Morminte singuratice, pe veci date uitării!

Marele sfetnic suspină: Lasă-mă, că încep să plîng! Așa e. Cine să-și mai amintească de noi? Morminte singuratice, pe veci date uitării!

Își șterse ochii cu dosul palmei.

- Iar el, grăsunul, o să continue să trăiască, fiindcă dumnealui nimic nu face, doar se umflă și se îmbuibă cu toate bunătățile. Și-or să calce nepăsători pe mormintele noastre și el, și împărăteasa-lună, și toată liota de copii-stele și toți Nătărăii care se vor roti în jurul lor. Să nu te apuce damblaua?

Cei doi se smiorcăiră și scîncirâ îndelung, apoi Umbrelă Bălțată vorbi printre lacrimi:

- Bine, dar dacă n-ar mai fi împăratul-soare și împărăteasa-lună la ce ar mai servi umbrelele noastre, norii și ceața, de noapte și de zi?

Umbrelă Neagră atîta aștepta. Se năpusti asupra prietenului său, îl înșfăcă de haină și-l ridică din fotoliu. Apoi spuse scăpărînd din ochi:

- Împărat trebuie să avem! M-am gîndit eu și la asta! Dar... Zici că știi să taci?

- Ca un pește!

- Bine! M-am gîndit... De ce să nu mă proclam eu împărat? Mărețul-Soare-Negru!

Marele sfetnic începu să dea din picioare, căutînd să scape de încleștarea mîinilor puternice ale primului ministru.

- Dă-mi drumul! Lasă-mă! Tu, împărat? Iar eu să mă plec în fața ta?! Curată prostie! Lasă-mă! Complot împotriva măriei-sale!

Izbuti să scape din strînsoare și o luă razna prin încăpere, să caute ușa. Dar ușa fiind și ea neagră ca pereții, n-o mai nimerea. Și tot bîjbîind și căutînd, striga cît îl ținea gura:

- Alarmă! Poliția! Complot împotriva împăratului!

Din patru sărituri Umbrelă Neagră îl ajunse, îl trînti pe canapeaua neagră de lîngă perete, îi astupă gura cu o pernă neagră, apoi, aplecîndu-se asupra lui, rînji:

- Ascultă-mă cu atenție! Nici tu n-ai să mai fii tu!

Umbrelă Bălțată scuipă colțul pernei negre care-i intrase în gură și începu să se văicărească:

- N-am să mai fiu eu? Dar cine să fiu? Eu sînt eu!

Primul ministru se plecă și mai mult asupra lui:

- Nu! Cînd eu voi fi Mărețul-Soare-Negru, tu vei fi Frumoasa-Lună-Înțeleaptă. Tot un fel de împărat.

De uimire, marele sfetnic sări de pe canapea drept pe masa din mijlocul cabinetului.

- Eu? Eu... Frumoasa-Lună-Înțeleaptă?

Umbrelă Neagră se înclină adînc:

- Da, tu! Ce, ori nu ești înțelept? Sau nu ești frumos?

De bucurie, Umbrelă Bălțată începu să chicotească de parcă cineva l-ar fi gîdilat. Își rotea satisfăcut privirea și țopăia pe masă:

- Cei-i drept e drept! Sînt și înțelept... sînt și frumos...

Primul ministru puse cele două umbrele în mijlocul cabinetului și porni ocol în jurul lor, cu pași de dans solemn, rotindu-se ușurel, așa cum a făcut și împăratul în sala tronului.

- Acesta e globul pămîntesc. Răsar eu, Mărețul-Soare-Negru! Luminez cu măreția mea și încălzesc cu bunătatea. Hai, răsari și tu!

Marele Sfetnic sări de pe masă și începu să se rotească și el în jurul umbrelelor.

- Am răsărit!

- Luminezi cu frumusețea ta și încălzești cu înțelepciunea.

- Minunat! Minunat! Luminez cu frumusețea mea și încălzesc cu înțelepciune!

Încîntați, continuau amîndoi să se învîrtească și să cînte răgușit:

- Scăpăm de grăsan și de grăsana lui, pagubă-n ciuperci și mămăligă-n cui! Să mai fim și noi soarele și luna, umbrele și nori vom produce-într-una!

Umbrelă Bălțată se opri deodată speriat, încît cele două corpuri cerești se ciocniră.

- Dar cum aranjăm toate astea?

Umbrelă Neagră îl mîngîie pe cap cu înduioșare:

- Bine că ți-a trecut prin cap să întrebi. Foarte simplu. Merg în sala tronului și... poți să aduci o sticlă de ceață? Din cea mai deasă și opacă.

- Cît ai zice pește! O sticlă din ceața cea mai deasă și opacă. Acum aduc! Va să zică mergem în sala tronului. Și pe urmă?

- Cînd îți fac semn, dai drumul cetii. Pe nesimțite. Nimeni să nu observe! Și în timp ce ceața se împrăștie, îi înhățăm pe grăsun și pe grăsuna lui și-i închidem în pivnița palatului, iar cînd se risipeste ceața eu mă proclam Mărețul-Soare-Negru, iar tu, Frumoasa-Lună-Înțeleaptă!

Marele sfetnic necheză de bucurie.

- Clar! Cînd ceața se împrăstie, răsărim noi!

Cei doi se îmbrățișară, fiecare își rezemă capul pe umărul confratelui sau împărătesc și începură să-și șoptească cu înflăcărare:

- Umbrelă Neagră, ești cel mai măreț Soare Negru pe care l-am văzut în viața mea!

- Umbrelă Bălțată, ești cea mai frumoasă Lună Înțeleaptă pe care am întîlnit-o vreodată!

Se desprinseră din îmbrățișare, se priviră în ochi, suspinară și, de duioșie, se puseră pe plîns.

- Iar acum, Frumoasă-Lună-Înțeleaptă, fugi de adu sticla cu ceață!

- Cît ai zice pește, Mărețule-Soare-Negru!

Marele sfetnic o luă la fugă prin cabinetul negru, dar tot nu nimeri ușa neagră. Primul ministru îi ajută s-o găsească, i-o deschise larg în față, iar Umbrelă

Bălțată, țîșni ca săgeata și porni în goană spre laboratorul său particular unde experimenta producția de nori și ceață. De atîta grabă și-a uitat și umbrela.

IX

PRINTRE MUNCITORI. MOMENTUL FIERBINTE. UMBRELELE SE TRANSFORMĂ ÎN ARCURI. O UMBRELĂ ACOPERĂ SOARELE

În galeriile minelor de aur era umezeală și un aer infect. Sudoarea se prelingea pe frunțile muncitorilor. Săpau din greu minereul de aur pentru că mînuiau tîrnăcopul cu o singură mînă, cu cealaltă trebuind să țină umbrela. Prin galerii se plimbau cîțiva supraveghetori cu bice lungi. Îndată ce observau că vreun muncitor s-a oprit o clipă să se odihnească, biciul intra în funcțiune!

Peșko și celălalt băiat se apropiară de cîțiva muncitori, vreo trei, care săpau în galeria cea mai îndepărtată.

- Sînteți noi în mină? întrebă unul din muncitori.

- Da, noi, răspunse Peșko. Dar n-avem de gînd să îmbătrînim aici.

- Ce vrei să spui, băiete? intră în vorbă al doilea muncitor. Vorbești în șarade?

- Nici o șaradă, explică băiețelul din Țara Umbrelelor. Am venit să vă spunem că nu merită să munciți pentru un împărat ghiftuit de trai bun! De ce-i îndepliniți poruncile? De ce îngăduiți supraveghetorilor să vă bată cu biciul?

- Oho! zîmbi al treilea muncitor. Tinerii noştri sînt curajoşi. Vorbiţi însă mai încet că, dacă vă aude vreunul din paznici, vă încrustează spatele cu biciul!

- Să îndrăznească! se aprinse Peşko. Tot trebuie să înceapă careva! El o să dea în mine, eu am să ţip şi toţi o să audă! Aruncaţi umbrelele! Împăratul e un neghiob.

Peşko se înflăcărase atît de tare, încît se trezi strigînd de-a binelea. Primul muncitor îi astupă gura.

- Taci! Graba strică treaba!

- Ce să mai stric?

- Crezi cumva că tu eşti primul care ai descoperit asta?

Toţi ştim că împăratul e un neghiob! Dar el are armată, are poliţişti înarmaţi. Au mai încercat şi alţii înaintea ta să-i lămurească pe muncitori, dar paznicii i-au prins şi i-au dat pe mîna poliţiei, iar poliţaii i-au ferecat în închisoarea umbrelelor!

- Dar nici aşa nu mai poate continua!

Al treilea muncitor, cel mai în vîrstă, clătină din cap:

- Ai dreptate, nu mai poate continua aşa! Apoi se adresă tovarăşilor săi: Să le spunem şi lor? Par băieţi de treabă.

Ceilalţi doi muncitori îi examinară cu atenţie pe noii veniţi şi dădură din cap în semn de aprobare:

- Să le spunem. Într-adevăr, sînt băieţi de treabă.

Muncitorul în vîrstă le şopti:

- Astăzi se anunţă momentul fierbinte!

- Şi ce va fi cînd se anunţă acest moment fierbinte? întrebă Peşko.

Muncitorii se întreceau care mai de care să explice:

- Cînd se anunţă momentul fierbinte, toţi aruncăm umbrelele!

- Îi prindem pe paznici şi-i legăm!

- Apoi ieşim din mină şi ne îndreptăm spre capitală!

- Poporul ne va sprijini!

Pe neașteptate, băiatul țipă:

- Priviți! Ia uitați-vă ce șobolan mare!

Într-adevăr, un șobolan uriaș alerga pe lîngă peretele galeriei, tîrîndu-și coada lungă. Privind însă mai atent, înțeleseră că nu-i vorba de un șobolan, ci de unul din paznici care se aplecase pentru a putea alerga mai repede și care tîra după sine biciul cel lung.

- Prindeți-l! strigă muncitorul în vîrstă. A tras cu urechea și a auzit discuția noastră!

Toți alergară după șobolanul-paznic, dar acesta fugea foarte repede. Ba chiar în unele locuri, unde galeria făcea cotituri, o apuca de-a dreptul pe perete, nu pe podea. Și fugind, tot chițăia:

- Alarmă! Alarmă! Răscoală în mină! Se va anunța momentul fierbinte!

Din galeriile laterale săriră alți șobolani-paznici, tîrîndu-și lungile cozi-bice. Toți alergau spre ieșire. Muncitorii istoviți nu-i puteau ajunge. Numai Peșko reuși să prindă o coadă și s-o smulgă. În mînă îi rămase un bici.

Paznicii se strecurară afară din mină și închiseră porțile grele de fier. Muncitorii auziră cum rîdea răutăcios, afară, paznicul principal, Bici Lung:

- Ce v-a apucat, mă?! V-ați răsculat? Vreți să declarați moment fierbinte? Am să vă țin închiși în mină pînă crăpați de foame! Să vă iasă pe nas momentul vostru fierbinte! Dar nu, nu scăpați voi așa de ieftin! Ia să chem poliția! Chiar acum dau telefon!

Muncitorii fură cuprinși de panică.

- Ce facem?

- Nu putem sparge porțile de fier!

- Bici Lung cheamă poliția!

Deodată răsună vocea muncitorului în vîrstă:

- Mai bine să pierim ca oameni, decît să trăim ca robi!

Ceilalți îl sprijiniră:

- Așa e!

- Are dreptate!

- Nu mai putem îndura!

Cîțva mai fricoși însă începură să mormăie:

- Ce facem cînd vine poliția?

- Ei au arme!

- Iar noi cu ce îi întîmpinăm, cu mîinile goale?

Pesko se ridică pe o grămadă de minereu și strigă:

- Fiecare să-și facă din umbrelă arc, iar din spițele ei, săgeți! În felul acesta vom avea cu ce-i întîmpina pe polițai!

Exclamații de bucurie acoperiră ultimele lui cuvinte. Toți se puseră pe treabă. Rupeau umbrelele, încovoiau bastoanele și le legau cu sfoară, obținînd arcuri foarte flexibile. Iar spițele de fier, ascuțite, erau adevărate săgeți.

- Sîntem gata! Să poftească acum polițaii, dacă vor!

- Îi vom întîmpina așa cum se cuvine...!

În acest timp, Ami și cealaltă fetiță stăteau ascunse într-un tufiș, nu departe de intrarea în mină. Ele observară cum au dat buzna afară paznicii-șobolani, cum au închis apoi ușile de fier, și îndată înțeleseră ce s-a întîmplat.

- Băieții sînt în pericol! șopti surioara.

- Tu rămîi aici! hotărî Ami. Eu dau o fugă în oraș după ajutor!

Se furișă printre tufe fără să fie observată de paznici și alergă la vale, spre oraș, pe poteca cea mai scurtă. Crengi spinoase îi răvășeau părul, îi zgîriau mîinile, dar nimic n-o putea opri. Doar prietenii ei erau în pericol! Trebuia cu orice preț să-i salveze.

Mult timp Ami alergă prin pădure. De cîteva ori se rătăci, dar de fiecare dată regăsi repede poteca. Uneori îi venea să plîngă de ciudă. Îi era teamă să nu întîrzie.

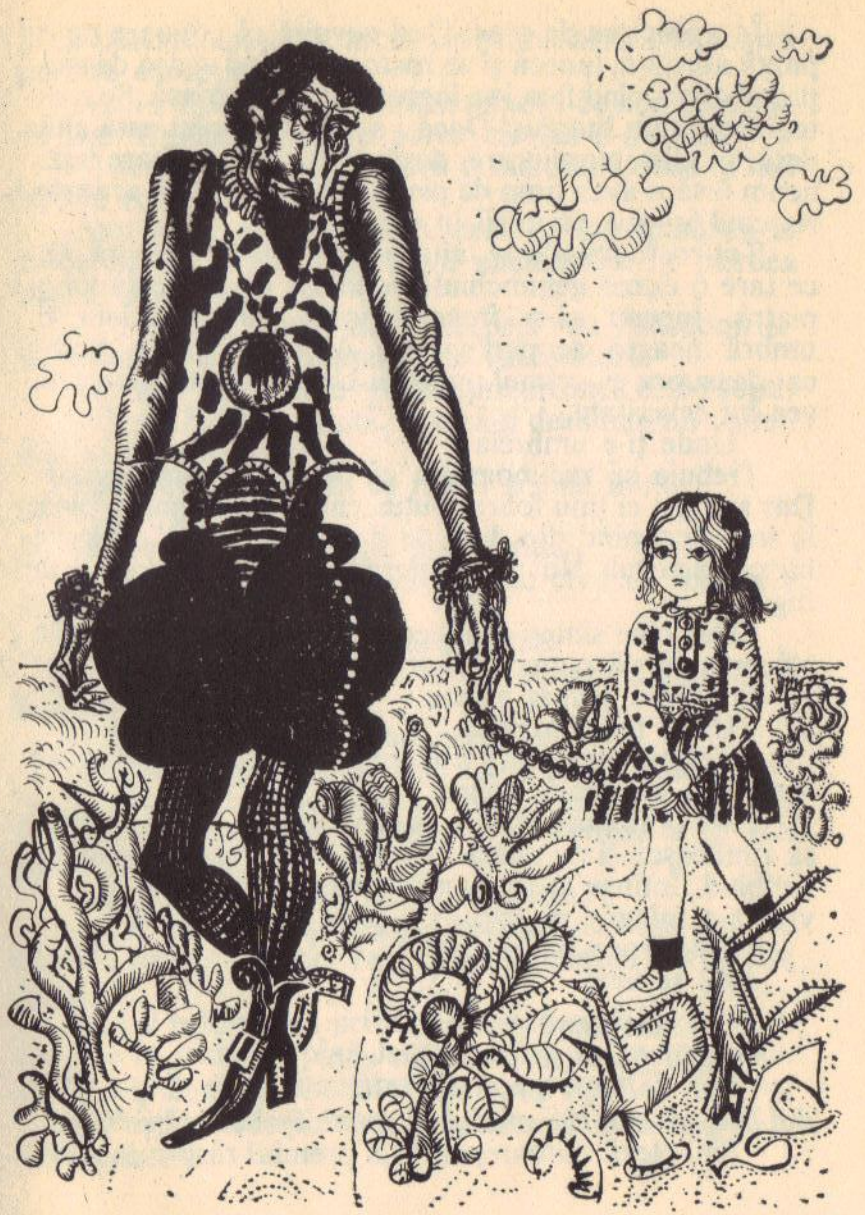

În apropiere de oraș, fiind nevoită să coboare pe o pantă abruptă, lunecă și se rostogoli. Cînd vedea deasupra ei cerul, cînd fața i se îngropa în iarba deasă. Se rostogolea ca un butoiaș. Dacă i s-ar fi întîmplat asta altă dată, în altă împrejurare, desigur ar fi făcut mare haz, acum însă n-avea timp de pierdut. Și-apoi, cui îi arde de rîs cînd își știe prietenii în pericol?

Tot rostogolindu-se, ajunse într-o mică poieniță. O, ce tare o durea genunchiul! Se lovise pesemne de vreo piatră. Începu să-și frece piciorul, cînd deodată o umbră neagră acoperi soarele. Ami privi în sus. Aplecat deasupra ei, primul ministru Umbrelă Neagră o privea cu severitate.

- Unde ți-e umbrela?

Trebuie să recunoaștem că Ami s-a cam speriat. Dar spaima ei ținu foarte puțin, cam cît ai număra pînă la trei. Scrîșnind din dinți de durere se ridică. Abia își mișca piciorul. Nu putea alerga, altfel ar fi luat-o la fugă.

- Dar cine sînteți dumneavoastră? A, da! Am avut plăcerea să vă cunosc. Sînteți Umbrelă Neagră.

El repetă și mai aspru:

- Unde ți-e umbrela?

- Terminați o dată cu umbrelele dumneavoastră! Vreau să mă joc la soare!

Fața primului ministru se schimonosi. Poate încerca să zîmbească și nu putea. Nimeni nu l-a văzut vreodată zîmbind. Întinse mîna cu mănușa neagră, de parcă ar fi vrut s-o mîngîie pe cap.

- Fetiță prostuță ce ești!

Ami se feri.

- Nu sînt fetiță prostuță!

Primul ministru dădu din cap.

- Ba da, ești prostuță! Numai la joacă ți-e gîndul. Dar nu mai ești mică, uiți asta? Trebuie să și înveți.

- Sînt elevă silitoare, am luat premiu! răspunse Ami.

Și la purtare am nota zece. Am primit distincție pentru purtare excepțională.

Pentru întîia oară se simțea mîndră de comportarea ei. Dar Umbrelă Neagră părea că nici n-o aude.

- Nu-i nimic. O să fii elevă și mai bună dacă îți faci lecțiile cu umbrelă.

Ami ridică o sprînceană, ceea ce înseamnă că în zadar ar fi încercat cineva s-o păcălească. Își pierdea timpul degeaba!

- Vă rog, nu mai începeți cu născocirile dumneavoastră, că soarele este vătămător!

- Primul ministru se aplecă spre urechea ei și-i șopti:

- Ești o fată deșteaptă. Am să-ți destăinui un secret. Hai să fim prieteni!

Sprînceana lui Ami se ridică și mai mult:

- Ce secret?

Umbrelă Neagră șopti confidențial:

- Fie vorba între noi, nici eu nu cred că soarele e dăunător!

Spusese ceva cu totul neașteptat.

- Nu credeți? Atunci de ce obligați oamenii să poarte umbrele?

- Pentru că sînt absolut necesare.

- A, da... aproape căzu de acord fetița. Cînd plouă.

- Nu numai atunci. Dacă înveți de pildă cu umbrelă, nu mai casti gura în dreapta și în stînga, ci îți vezi numai de lecții.

- Dar de ce să mă joc cu umbrelă?

- Ca să te obișnuiești. Deprinderile bune așa se capătă, prin stăruință. Vezi că ne înțelegem? O să fim prieteni.

Ami îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare, apoi de la picioare pînă la cap. Voia sa se convingă: „Oare crede el cu adevărat că m-a păcălit?“ Zîmbi.

- Doriți să vă spun și eu un secret? Asta așa, ca între prieteni.

- Ce secret? se încruntă primul ministru.

- Dumneavoastră obligați oamenii să poarte umbrelă, pentru că sînteți unicul proprietar al fabricii de umbrele. Și le vindeți tare scump. La revedere, nene! Poate ne mai întîlnim.

Șchiopătînd, fetița o luă la goană. Piciorul tot o mai durea, dar mai puțin. Umbrelă Neagră urlă de mînie:

- Stai! Sau vrei ca prietenii tăi să piară?

- Cum? se opri mirată Ami.

- Poate nu știi. Acum am primit telefon că prietenii tăi sînt prinși în minele de aur! Îi iert numai dacă te predai de bună voie.

- Minciună!

- Jur pe umbrela mea! Nu uita că prietenii voștri, cei doi frați, sînt cam slăbuți, și în beciul umed al închisorii tare mi-e să nu se îmbolnăvească!

Așa cum sta drept și îngîmfat, îmbrăcat totul numai în negru, cu umbrelă neagră și mănuși negre, primul ministru părea o sperietoare.

- De ce sînteți așa de rău?

- Tu ești rea! Nu vrei să-ți salvezi prietenii!

Ami își lăsă privirea în pămînt.

- Ba vreau să-i salvez... Îmi promiteți că-i eliberați?

- Jur pe umbrela mea! strigă solemn Umbrelă Neagră.

- Bine, atunci merg cu dumneavoastră...

Primul ministru scoase un lănțișor subțire, dar rezistent, legă mîna fetiței și porni tîrînd-o după sine pe Ami, ca pe un cățeluș.

X

CE S-A ÎNTÎMPLAT LA MINELE DE AUR. ȚINTIȚI NUMAI ÎN MUSTĂȚI! UMBRELĂ DE FIER SE GÎDILĂ

Umbrelă Neagră mințise. Iată cum stăteau lucrurile la minele de aur.

Abia terminaseră muncitorii să facă din umbrele arcuri, cînd auziră zgomot de motociclete în fața minei. Sosise un detașament de polițai condus de Umbrelă de Fier, locțiitorul lui Umbrelă cu Zăbrele. Despre acest șef de poliție se povesteau lucruri înfiorătoare. Era foarte puternic. Poate de aceea, în timp ce ceilalți purtau umbrele obișnuite, el strîngea în mînă o umbrelă grea de fier. Feroce și necruțător, el schingiuia pe toți cei care îndrăzneau să se răscoale împotriva împăratului Mărețul-Soare-Adevărat. Ba chiar umbla zvonul că el, om capabil cum era, curînd va fi numit șef principal al poliției în locul lui Umbrelă cu Zăbrele.

Era într-adevăr un om capabil, capabil să bată, să schingiuiască, să zbiere, să ordone și să lovească năprasnic cu pumnul. Martori oculari afirmă că era în stare, cu o singură lovitură de pumn, să sfarme douăzeci și opt de cărămizi. Se pare că aceste calități îi sînt suficiente unui șef de poliție, mai ales că el nu știa nici să citească, nici să scrie. Vocabularul lui se reducea numai la vreo zece cuvinte, printre care: „Atinge-l"! „Stai!" „Mîinile sus!" „Predați-vă!"

Ușile grele de fier se deschiseră cu un puternic scîrțîit. La intrarea în mină se postase un detașament de polițai cu armele automate gata de tragere, cu căști de oțel și cu mustățile zburlite. În fruntea lor, Umbrelă de Fier țipă amenințător:

- Predați-vă!

Muncitorii îi răspunseră:

- Nu ne predăm!

- Vino de ne prinde, dacă eşti atît de viteaz!

- Intră în mină, dacă ai curaj!

Poliţaii înaintară. Îi întîmpină un nor de săgeţi, dar săgeţile ricoşau în căştile lor de oţel şi în echipamentul lor de luptă.

- Foc! urlă Umbrelă de Fier.

Automatele intrară în funcţiune. Gloanţele izbeau în pereţii galeriilor, scorojeau minereul şi scăpărau ca nişte scîntei de aur.

- Să ne retragem spre interiorul minei! şopti bătrînul muncitor. Aici ne jertfim degeaba.

Muncitorii începură să se retragă fără zgomot, tot mai în adîncul galeriei. Umbrelă de Fier ordonă:

- După ei!

Poliţaii intrară în galerie. Atunci Peşko strigă:

- Ţintiţi numai în mustăţi! Uite aşa!

El ochi cu atenţie şi dădu drumul săgeţii. Zbîrrrrr! Şi încă o dată: Zbîrrrrrr! Săgeţile fixară mustăţile unui poliţai de bîrnele de lemn lîngă care se pitise. Încercînd să se elibereze, burduhosul ofta şi mormăia. Parcă era un bondar fixat cu un ac de gămălie.

Cu cît înaitau mai adînc poliţaii în mină, cu atît mai des zbîrnîiau săgeţile. Şi altă pereche de mustăţi era fixată de cea mai apropiată bîrnă, iar zdrahonul de poliţai ţopăia într-un picior neputîndu-se elibera.

- Smulge mustăţile! urla Umbrelă de Fier!

Subalternii lui încercau să execute ordinul, dar prea îi durea cînd încercau să şi le smulgă, şi afară de asta nici n-ar fi vrut să renunţe la asemenea podoabă. Că poliţistul fără mustaţă numai a poliţist nu seamănă, ci mai degrabă a pernă - pernă cu cască, armă şi umbrelă, dar tot pernă!

- După mine! dădu pe şoptite dispoziţie bătrînul muncitor. Să-i atragem cît mai mult în interiorul minei!

Mina de aur avea multe galerii care şerpuiau, se întretăiau şi comunicau între ele prin treceri înguste. Un adevărat orăşel subteran. Numai cel care cunoştea bine străzile, intersecţiile şi pieţile lui se putea descurca. Altfel uşor te puteai rătăci. Poliţaii înaintau, pătrunzînd tot mai adînc în păienjenişul necunoscut al galeriilor subterane.

Săgeţile muncitorilor fixau ici-colo de bîrne cîte un frumos mustăcios, care rămînea să atîrne de perete ca o podoabă stupidă cu ochii holbaţi şi faţa caraghioasă.

Umbrelă de Fier îşi dădu în sfîrşit seama că fusese atras în cursă şi că dacă mai înaintează riscă să nu mai găsească drumul înapoi spre ieşire.

- Staţi! ordonă el sever.

Poliţaii se opriră, iar unii dintre ei făcură chiar stînga împrejur, gata de fugă. Le era groază aici, sub pămînt.

- Cu orice preţ trebuie să-i atragem şi mai înăuntru! şopti muncitorul cel bătrîn. Să nu mai găsească drumul spre ieşire!

- Lăsaţi pe mine! spuse Peşko. Îi fac eu să dea toţi buzna după mine.

Scoase capul de după colţul galeriei şi strigă:

- Hei tu, Umbrelă de Tinichea! Ţi-e frică?

Umbrelă de Fier se înfurie, iar cînd se înfuria nu mai era în stare să gîndească nici cît o găină.

- Puneţi mîna pe el! urlă Umbrelă de Fier. Eu, tinichea?! Auzi!! Puneţi mîna pe el!

Toţi poliţaii se repeziră după Peşko. Muncitorii se ascunseseră într-o galerie laterală, aşa că poliţaii trecură pe lîngă ei fără să-i observe. Peşko se strecura prin galeriile subterane şi prin treceri înguste pe unde urmăritorii nu-l puteau ajunge. Din cînd în cînd, burduhoşii sufocaţi se opreau la intersecţii, neştiind încotro s-o apuce. Atunci pe neaşteptate şuiera cîte o săgeată sau două şi din nou un mustăcios rămînea agăţat de bîrne;

și în timp ce acesta se văicărea, în altă parte se auzea vocea cunoscută:

- Tinicheluță! Aici sînt! Sîc, că nu m-ai prins!

- Puneți mîna pe el! țipa disperat Umbrelă de Fier.

Și polițaii din nou se repezeau. Vocea și săgețile veneau din cele mai neașteptate direcții, cînd din față, cînd din spate, cînd din stînga, cînd din dreapta. Burduhoșii alergau ca niște tauri întărîtați, dar nu puteau nici măcar să-l zărească pe fugărit. Ei nu-și dădeau seama de fapt că urmăresc două persoane, căci Peșko nu era singur. Celălalt băiețel își urmase prietenul. Amîndoi strigau din toate părțile și trăgeau cu arcul, unul din stînga, altul din dreapta, încît îi zăpăciră de tot pe burduhoșii de polițai.

Trecuse destul timp de cînd începuse urmărirea, iar polițaii abia se mai țineau pe picioare de oboseală. Mulți dintre ei se tîrau de-a busilea și, cînd auzeau vocea lui Peșko sau a celuilalt băiat, trăgeau cu automatul. Gloanțele șuierau fără țintă prin galerii, mușcînd din pereți minereul de aur scînteietor.

Cei doi băieți se întîlniră într-una din strîmtele galerii laterale. Nu mai puteau de bucurie.

- Bine i-am aranjat!

- Iar acum s-o ștergem cît mai repede la ceilalți.

Alergau spre ieșirea principală cînd deodată auziră la spatele lor o respirație grea și o voce răgușită:

- Stai! V-am prins!

Se întoarseră. Neobositul Umbrelă de Fier îi urmărea. Cu o forță de uriaș aruncă după ei umbrela grea de fier. Băieții abia apucară să se culce la pămînt. Fierul greu zbură cu un șuier înspăimîntător la cîțiva centimetri pe deasupra lor și se înfipse în perete, desprinzînd o bucată bună de minereu, cît o stîncă de mare. Dacă i-ar fi nimerit, praful se alegea de ei. Băieții se înțeleseră dintr-o privire. Cu atenție își potriviră arcurile.

- Eu pe cea stîngă, tu pe cea dreaptă! șopti Peșko.

Șeful poliției alerga spre ei în salturi mari. Cînd să pună mîna pe ei, două săgeți zburară în sus. Una fixă mustața stîngă, cealaltă pe cea dreaptă de bîrna din tavan. Umbrelă de Fier, atîrnat de mustăți, dădea disperat din picioare. Peșko se apropie de el și-l gîdilă sub bărbie:

- Ce-ai zice să te pîrăsc împăratului tău că ai aruncat umbrela?

Din gura întredeschisă a polițaiului spînzurat de mustăți izbucni un rîs răgușit:

- Hă-hă-hă-hă! Mă gîdi... mă gîdili!...

Cei doi băieți își continuară fuga spre ieșire. Acolo îi așteptau toți muncitorii. În fața porților de fier tremurau speriați paznicii. Fără să piardă timp, îi legară cu propriile lor bice și îi aruncară ca pe niște saci în mină. Apoi închiseră porțile grele de fier. Polițaii și paznicii rămaseră închiși în galerii.

Muncitorii respirau bucuroși aerul curat și se dezmorțeau la soare.

- Ce plăcut e fără umbrelă! spuneau ei.

- Iar acum, le reaminti bătrînul muncitor, spre oraș! Să-l alugăm pe nerodul nostru de împărat!

Surioara rămasă în fața minei alergă spre ei. Era tare neliniștită.

- Ami s-a dus în oraș după ajutor și nu s-a mai întors! Să nu i se fi întîmplat ceva!

- Să nu pierdem timp! strigă Peșko.

Încolonați, muncitorii se îndreptau cu pași repezi spre orașul de reședință al Mărețului-Soare-Adevărat. Pășeau curajos și dîrz, încît pămîntul se cutremura sub picioarele lor. Vai de pielea umbrelarilor!

XI

CINE NU SE SPALĂ REGULAT PE MÎINI. ÎMPĂRATUL SE AȘAZĂ PE COROANĂ. UN RĂSCULAT ÎN PLASĂ

În timp ce întreaga împărăție a umbrelelor era zguduită de răscoale, lupte și comploturi, în palat domnea liniște și plictiseală. Împăratul Mărețul-Soare-Adevărat sta tolănit pe tron și mînca alviță cu nuci. Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde se foiau în jurul lui, gata să-i îndeplinească orice dorință și să-l distreze, numai că nu-l prea distrau, că nu știau decît o singură poveste, una singură, povestea cu Umbreluța Roșie. Era bine cunoscuta poveste cu Scufița Roșie, puțin schimbată, pentru ca împăratul să creadă că și în alte împărății se găsesc neghiobi care umblă toată ziua cu umbrelă.

Povestea începea astfel: „A fost odată o fetiță. Ea avea o umbreluță roșie și toți îi spuneau Umbreluța Roșie. Într-o zi mama ei i-a spus: „Umbreluță Roșie, bunicuța ta e bolnavă. Am pregătit în acest coșuleț turtă caldă și lapte dulce"... Mai departe, oricine ar putea să continue povestea.

După ce ascultă de șaptezeci de ori povestea, Mărețul-Soare-Adevărat interzise curtenilor s-o mai repete, pentru că i se acrise de ea. Porunci să i se spună o altă poveste, dar ei nu - și puteau aminti nici una, căci aveau capul sec ca baloanele de cauciuc. Amîndoi își aruncau priviri triste și la fiecare minut oftau. Suspinele lor dese semănau mai mult a pufăit de locomotivă.

Și mătușa Sonia se plictisea. Nu mai dorea să fie împărătească. Se tot foia pe tron și la un moment dat strigă:

- Ce tot pufăiți atîta? Parcă ați fi niște locomotive! Mai terminați odată, că și așa-i zăduf! Auzi! Să n-ai nici o fereastră, să mai intre puțin aer!

- Dar, împărăteasa mea, interveni Măreţul-Soare-Adevărat, eu am dat ordin să se construiască clădirile fără ferestre!

- Curată prostie! Păi atunci cum aerisiţi?

- E bine aşa, se înclină Umbrelă Albastră. Nu pătrunde nici o rază de soare şi nici curent nu se face!

- O prostie şi mai mare! Una e aerisirea, altceva e curentul! se enervă mătuşa. Ei, voi doi! Arătaţi cam nespălaţi. Ia să vă văd mîinile!

Umbrelă Albastră şi Umbrelă Verde se apropiară timid. Îşi arătară mîinile una cîte una, mai întîi stînga apoi dreapta.

- Nu umblaţi cu fofîrlica! Arătaţi amîndouă mîinile!

Curtenii îngenunchează.

- Nu putem, măria-ta, trebuie să ţinem umbrela.

- Mîinile vă sînt murdare! Şi unghiile! De ce nu vă spălaţi?

Amîndoi îşi plecară frunţile pînă la podea.

- Nu putem, măria-ta, trebuie să ţinem umbrela.

Mătuşa Sonia sări de pe tron.

- Doamne, doamne, ce prostie! Aruncaţi imediat umbrelele şi mergeţi de vă spălaţi bine pe mîini, cu săpun!

Curtenii se ridicară, surprinşi:

- Să aruncăm umbrelele?!...

Se uitară cu teamă la împărat. Măreţul-Soare-Adevărat dădu din cap plictisit:

- Îndepliniţi porunca împărătesei!

Amîndoi se priviră nedumeriţi, îşi făcură semn cu ochiul ca să se încurajeze şi aruncară deodată umbrelele. Erau veseli, îşi simţeau mîinile libere. Începură să dea din palme ca bebeluşii, apoi începură să se joace de-a bătuta. Loveau mai întîi palmele, două contra două, apoi stînga cu cea stîngă, dreapta cu cea dreaptă, şi iarăşi o luau de la început. De bucurie începură să strige:

- Hop! Hop! Iac-aşa!

- Hop! Hop! Iar aşa!

Îi furase într-atîta joaca, încît nu observară cînd a intrat în sala tronului Umbrelă Neagră. Primul ministru îşi încrucişă mîinile pe piept, bineînţeles fără să dea drumul umbrelei, şi-i privi îndelung, încruntat. Apoi urlă sever:

- Ce se petrece aici? Curtenii aruncă umbrelele?! Voi de colo!

Umbrelă Albastră şi Umbrelă Verde încremeniră cu mîinile întinse. Pînă şi degetele le tremurau de frică. Acum nu purtau umbrele aşa că nu mai ştiau nici ei cum îi cheamă, fiind îmbrăcaţi la fel. Clănţănind din dinţi, abia izbutiră să răspundă:

- Noi?... Care noi?.... Cine sîntem noi?

Atunci interveni mătuşa Sonia:

- Umbrelă Neagră, ia vino încoace! Pare-mi-se că nici tu nu te prea speli regulat pe mîini. Ia să văd!

Primul ministru îşi ascunse mîinile la spate:

- N-arăt nimic!

- Clar! Nici tu nu te-ai spălat pe mîini!

Măreţul-Soare-Adevărat înghiţi alviţa pe care o mesteca în gură şi se burzului la el:

- Cum îndrăzneşti să nu împlineşti porunca împărătesei?!

Umbrelă Neagră lovi cu piciorul în podea.

- Ea nu mai este împărătească!

De uimire, coroana săltă pe capul plesuv al Măreţului-Soare-Adevărat. Ochii i se rotiră în cap ca nişte bile de sticlă şi se înţepeniră împrăştiat. Unul privea spre stînga, celălalt spre dreapta. Cu mari eforturi reuşi să-şi revină, îşi potrivi coroana, luă o nouă bucată de alviţă şi mormăi cu gura plină:

- Ce-ai spus?! Ia mai repetă o dată! Ea nu e împărăteasă? Şi-atunci eu cine sînt?

Primul ministru şuieră:

- Ești o găgăuță burduhănoasă!

Mărețului-Soare-Adevărat i se opri alvița în gît și începu să tușească. Mătușa Sonia îl lovi de cîteva ori pe spate. Apoi, cu vocea tremurîndă, împăratul întrebă:

- Eu, găgăuță burduhănoasă? Atunci, mă rog, cine-i împăratul?

Umbrelă Neagră lovi și mai tare cu piciorul în podea:

- Eu!

Toți încremeniră, nimeni nu mai putea să scoată un cuvînt. Totul era atît de neașteptat! Umbrelă Neagră începu să se plimbe prin sala tronului. Pășea solemn, cu pași grei, așa cum se cade unui împărat proaspăt proclamat.

- Da! De azi înainte împărat voi fi eu! Tu ești un tontălău și nu poți să cîrmuiești. Doar să mănînci alviță, atîta știi! În țară au loc răscoale și habar n-ai. Eu personal am reușit să prind pe căpetenia răscoalei, o fetiță care știe o mulțime de cîntece și s-ar juca tot timpul. Am zvîrlit-o în temnița umbrelelor. Țara era în primejdie, iar tu, tu ce faci? Mănînci alviță și moțăi, iar sub nasul tău pînă și curtenii își aruncă umbrelele!

Umbrelă Verde și Umbrelă Albastră se tînguiră:

- Dar ce, noi nu sîntem oameni? Aici, în palat, ce nevoie avem de umbrele? Cît de plăcut e să ai amîndouă mîinile libere și să poți bate din ele!

Erau atît de zăpăciți de spaimă, încît din nou începură să se joace de-a bătuta. De ciudă, și mînie, Umbrelă Neagră sări pînă în tavan dar, fiind cu umbrela deschisă, lunecă încet înapoi în jos de parcă ar fi coborît cu parașuta. Înainte de-a atinge podeaua cu picioarele, el țipă:

- Destul! Prima mea poruncă împărătească e să legați umbrela de mînă cu o curelușă!

- Ce absurditate! strigă mătușa. Să încătușezi oamenii de umbrelă! Și atunci cum se spală?

Dar nimeni n-o lua în seamă. Umbrelă Verde și Umbrelă Albastră porniră de-a bușilea, luară umbrelele și se grăbiră să îndeplinească porunca noului împărat. Neavînd alte cureluțe, își scoaseră curelele de la pantaloni și cu ele legară umbrelele de mîini. Acum nu mai aveau nici o mînă liberă. Cu una țineau umbrela, iar cu cealaltă își țineau pantalonii ca să nu le cadă.

Umbrelă Neagră se plecă amenințător spre împărat și rînji:

- Iar tu dă-mi imediat coroana, că altfel...

- A-altfel... se bîlbîi burduhănosul.

- Altfel opresc producția de umbrele! Oamenii vor umbla fără umbrele și tu nu vei mai fi Mărețul-Soare-Adevărat.

- Nu ți-o dau! strigă soarele cel burduhănos.

Împăratul își luă coroana de pe cap, gîndindu-se unde s-o ascundă. În cele din urmă se așeză pe ea, dar se înțepă în vîrfurile ei ascuțite și sări ca ars.

- Ai văzut cît ești de tont? rînji Umbrelă Neagră. Coroana trebuie să-ți stea pe cap, nu tu să stai pe ea.

Vru să i-o smulgă împăratului din mînă, dar acesta nu-i dădea drumul. Amîndoi trăgeau de coroana împărătească, mai s-o rupă în două. Începură să se lovească cu picioarele.

În acea clipă intră în sală șeful poliției, Umbrelă cu Zăbrele. Purta în spate o plasă mare, în care sta ghemuit un om. Intrînd, el strigă cît îl ținu gura:

- Am prins un răsculat, Măria-ta! Cîntă și umblă fără umbrelă!

Umbrelă Neagră făcu un pas înainte.

- Nu-i el măria-tă! Eu sînt măria-ta!

- Nu-i adevărat! Doar mă știi! scînci Mărețul-Soare-Adevărat. Nu-i el măria-ta! Eu sînt măria-ta!

Încurcat, Umbrelă cu Zăbrele privea cînd la unul, cînd la celălalt.

- Ce să fac acum?...

- Jos cureaua de la pantaloni! rostiră în cor Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde.

- Mie cine îmi dă recompensa împărătească? se tîngui șeful poliției.

- Eu! țipă Umbrelă Neagră.

- Ba eu! strigă Mărețul-Soare-Adevărat!

- Asta-i foarte bine! Dați-mi amîndoi. Două recompense nu strică, eu n-am nimic împotrivă! rîse cu gura pînă la urechi Umbrelă cu Zăbrele.

El dezlegă plasa și din ea se rostogoli pe podea Umbrelă Bălțată, care ținea strîns la piept, ca pe un bebeluș, o sticlă mare. Toți rămaseră cu gura căscată de uimire.

- Umbrelă Bălțată?!

- Marele Sfetnic!?

Ce se întîmplase? Cum nimerise Marele Sfetnic în plasă? E o poveste încîlcită care trebuie povestită ulterior.

XII

MĂTUȘA SONIA ARE DE FURCĂ CU ȘASE ÎMPĂRAȚI

Iată și povestea încîlcită.

După ce s-a despărțit de Umbrelă Neagră, abia ieșit din cabinetul negru al acestuia, marele sfetnic a dat fuga spre laboratorul său ca să ia sticla cu ceață opacă. Din grabă și de bucurie că va domni,după cum vă amintiți desigur, și-a uitat umbrela. Iar laboratorul lui se afla la celălalt capăt al orașului. Pe drum spre laborator se tot gîndea:

„Vom fi doi împărați, eu și Umbrelă Neagră. Dar care din noi va fi primul? El, că e Soare!"

La una din răspîntii hotărî:

„Nu! Mai bine să fiu eu primul! Am să-i spun!"

La a doua răspîntie însă îl prinse îndoiala:

„Umbrelă Neagră e om hain. Degeaba îi spun. N-admite el ca eu să fiu cel dintîi!"...

La a treia răspîntie răsuflă adînc:

„Dacă nu-s primul, nu-s nici un fel de împărat..."

La a patra răspîntie:

„Dar fără Umbrelă Neagră n-ajung niciodată împărat..."

La cea de-a cincea:

„Și totuși, în fond, el cu ce mă ajută? Doar totul se face cu ceața mea!"

Umbrelă Bălțată trecuse prin multe răspîntii pînă să ajungă la laborator, dar cînd ajunse, hotărîrea definitivă era luată:

„Eu singur voi fi împărat. Mă voi proclama Soarele-Lună! Pînă acum n-a existat un astfel de împărat, deci va fi premieră pe țară!"

Înșfăcă sticla cu ceață opacă și porni într-un suflet spre palat. Sărea cînd pe un picior, cînd pe celălalt, fredonînd vesel:

- Eu voi fi Soarele-Lună! Eu voi Soarele-Lună!

Dar deodată se simți prins într-o plasă și cineva îl luă în spate.

Acum să vedem cum de-a ajuns șeful poliției să-l prindă în plasă...

După ce s-a săturat de somn la soare, Umbrelă cu Zăbrele s-a trezit și, mai întîi și-întîi și-a văzut mustața creață sumețită spre cer. Asta l-a bucurat. Descoperise că n-a pierdut nimic din frumusețea lui, numai că tot mai era legat. Începu să răcnească fioros ca un leu și să facă sforțări să rupă frînghia.

Poienița pe care zăcea era puțin în pantă și el porni să se rostogolească ușor. Călătoria lui însă nu dură mult. Nimeri peste un mușuroi de furnici, iar furnicile,

mîniate că le-a stricat casa, tăbărîră asupra lui. Simțea furnici pe picioare, sub pantaloni, în mîneci, pe după guler, în nări, în urechi.Și unde începură să-l piște și să-l piște! Urla, țipa, zbiera, dar n-avea cine să-i vină în ajutor. Se răsucea ca un vierme.

Și deodată, poc!... Frînghia se rupse. Dintr-o săritură Umbrelă cu Zăbrele fu în picioare, se scutură de furnici și alergă spre oraș. Tot timpul înjura, furios peste măsură. Voia să se răzbune pe răsculații care l-au legat. Găsind în cale o plasă mare, o înșfăcă. Tocmai atunci auzi niște sunete suspecte. Cineva venea cîntînd. Se ascunse după un colț, la pîndă. Pe lîngă el trecu omul care cînta și care, culmea! nu purta nici umbrelă. Umbrelă cu Zăbrele aruncă plasa peste el, îl înfășură bine, îl luă în spate și porni spre palat să-și ceară recompensa cu vîrf și îndesat meritată.

Și uite-așa, marele sfetnic fu rostogolit din plasă la picioarele tronului, iar toți, cu gura căscată de uimire, strigară:

- Umbrelă Bălțată!
- Marele sfetnic!

Pentru o clipă amețit, marele sfetnic se ridică încet, clătinîndu-se, se scutură fără să dea drumul sticlei cu ceață și începu să strige:

- Pardon! Nici o Umbrelă Bălțată! Eu sînt marele împărat Soarele-Lună! Închinați-vă pînă la pămînt în fața mea!

- Ha! Tu erai? scrîșni din dinți Umbrelă Neagră. Unde mi-ai umblat?!

- Încă un pretendent! Mărețul-Soare-Adevărat se prinse cu ambele mîini de capul pleșuv. Umbrelă cu Zăbrele, arestează-l pe acest obraznic!

- Arestează-l! porunci și Umbrelă Neagră.
Dar Umbrelă Bălțată sări pe masă.
- Să nu îndrăznești! Arestează-i pe ăștia doi!

- Eu sînt împăratul! țipă Mărețul-Soare-Adevărat. Eu port coroana!

- Nu-i adevărat! Eu sînt împăratul! urlă Umbrelă Neagră. Eu sînt proprietarul fabricii de umbrele!

- Ba nicidecum! Eu sînt împăratul! zbieră pițigăiat Umbrelă Bălțată. Eu produc ceața, și dacă îi dau drumul...

Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde se uitau cu surprindere la cei trei împărați, ploconindu-se pe rînd fiecăruia, ținînd cu una din mîini umbrelele, iar cu cealaltă pantalonii, ca să nu le cadă. Dar deodată, pe neașteptate, Umbrelă cu Zăbrele rînji:

- Destul! Vă arestez pe toți trei ! Eu sînt împăratul! În calitatea mea de șef al poliției, eu comand!

Iată-l deci și pe-al patrulea împărat! Curtenii se ploconiră în fața lui. Mătușa Sonia, cu un oftat, se lăsă pe tron:

- Asta-i bună! Patru împărați și numai o singură împărătească! Știți că are haz!

Întorcînd capul spre ușile deschise ale palatului, Umbrelă Albastră făcu ochii mari de spaimă și bîlbîindu-se strigă:

- Priviți! Priviți!

Toți rămaseră cu gura căscată în fața tabloului ce li se înfățișa.

Spre palat se îndrepta o mare mulțime de oameni: muncitorii de la minele de aur și toți cei care pe drum li se alăturaseră. Înaintea tuturora, numeroși copii cîntau și jucau. Nimeni nu purta umbrelă.

- Adevărată răscoală! Unde sînt polițiștii mei? Umbrelă cu Zăbrele scoase fluierul și începu să fluiere disperat.

Ar fi fost însă o minune să răspundă cineva la semnalul lui. O mare parte din polițiști continuau să stea la pîndă pe malul mării, îngropați în nisip pînă la mustăți, iar ceilalți, în frunte cu Umbrelă de Fier, erau închiși în minele de aur.

Umbrelă Neagră încuie repede ușa și, sărind pe masă, luă cuvîntul:

- Fraților împărați! Să ne unim! Iar după ce vom învinge dușmanul comun, vom hotărî cine să fie ales împărat!

Ceilalți trei împărați se grăbiră să cadă de acord:

- Are dreptate! Să ne unim!

Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde prinseră curaj:

- Înseamnă că și noi sîntem împărați...

Cei patru îi priviră nemulțumiți, dar n-aveau încotro. Trebuiau să-i accepte și pe ei.

- Bine. Și voi sînteți împărați!

Bucuroși, Umbrelă Albastră și Umbrelă Verde se grăbiră să se încline unul în fața celuilalt.

- Șase împărați! se indignă mătușa. Și numai o singură împărătească! Asta-i bătaie de joc!

Umbrelă Neagră își continuă discursul:

- Fraților împărați! Prima noastră sarcină e să-i legăm pe copii. Pe toți! Să nu mai cînte și să nu se mai joace! Prin aceste manifestări nesănătoase, ei atîță oamenii și-i provoacă la răscoală!

Ceilalți îl sprijiniră:

- Să-i legăm pe copii! Pe toți!

- Să nu se mai joace!

- Să nu mai cînte!

Atunci mătușa Sonia se înfurie grozav. Iar cînd mătușa Sonia se înfuria grozav nu era bine să-i stai în cale.

- Ce face?! Vreți să legați copiii? Și să le interziceți să mai cînte și să se mai joace? Și vă mai pretindeți împărați! Rușine! Mai bine v-ați spăla pe mîini, jegoșilor, nu să legați copiii! Lasă că vă vin eu de hac!

Mătușa Sonia intră în acțiune. Își închise umbreluța și mînuind-o cînd ca pe o spadă, cînd ca pe un buzdugan, îi luă la goană de la locul întrunirii pe cei șase împărați. Alerga după ei și cînd ajungea pe vreunul îl prin-

dea cu mînerul umbreluței de gît și-l zvîrlea cît colo. În felul acesta Umbrelă Albastră nimeri într-un colț al sălii cu capul într-un dulap, Umbrelă Verde în celălalt colț, Umbrelă Neagră grămadă lîngă tron, Umbrelă cu Zăbrele sub masă, Mărețul-Soare-Adevărat între brațele unui sfeșnic, în timp ce Umbrelă Bălțată, atîrnat de candelabru, tot mai ținea sticla în mîini.

Ușile se deschiseră larg și în sală pătrunse mulțimea de copii și muncitori. În fruntea lor pășeau Peșko și Ami. Prietenii tocmai o eliberaseră pe Ami din temnița umbrelelor.

- Nimeni să nu miște! strigă Peșko. Aruncați umbrelele!!

Umbrelă Bălțată se sperie atît de tare încît scăpă sticla. Căzînd pe podea, se prefăcu în cioburi și din ea ieși o ceață opacă, deasă, care învălui repede întreaga sală. Nimic nu se mai vedea. Se auzeau numai țipete:

- Ceață!
- Ce s-a întîmplat?
- Unde mi-e umbrela?
- Puneți mîna pe burduhănos!
- Care dai, mă?!
- Văleu, m-a mușcat!
- Of, bătătura mea!
- Hi-hi-hi, mă gîdili!
- Ajutoor!

Dar mănuchiuri de raze luminoase începură să străbată ceața și în cîteva clipe ea se risipi. Muncitorii din minele de aur, cu tîrnăcoapele, spărgeau pereții palatului, deschizînd loc ferestrelor. Pe podeaua sălii, cei șase împărați, legați buștean, zăceau ca niște saci. În fața lor, cu umbreluța-spadă în mînă și cu pumnii în șold, mătușa Sonia continua să-i ocărască:

- Auzi, hal de împărați! Să lege copiii! Atîta vă duce capul pe voi, umbrelari nătîngi?! Nici nu știți la ce servesc umbrelele!

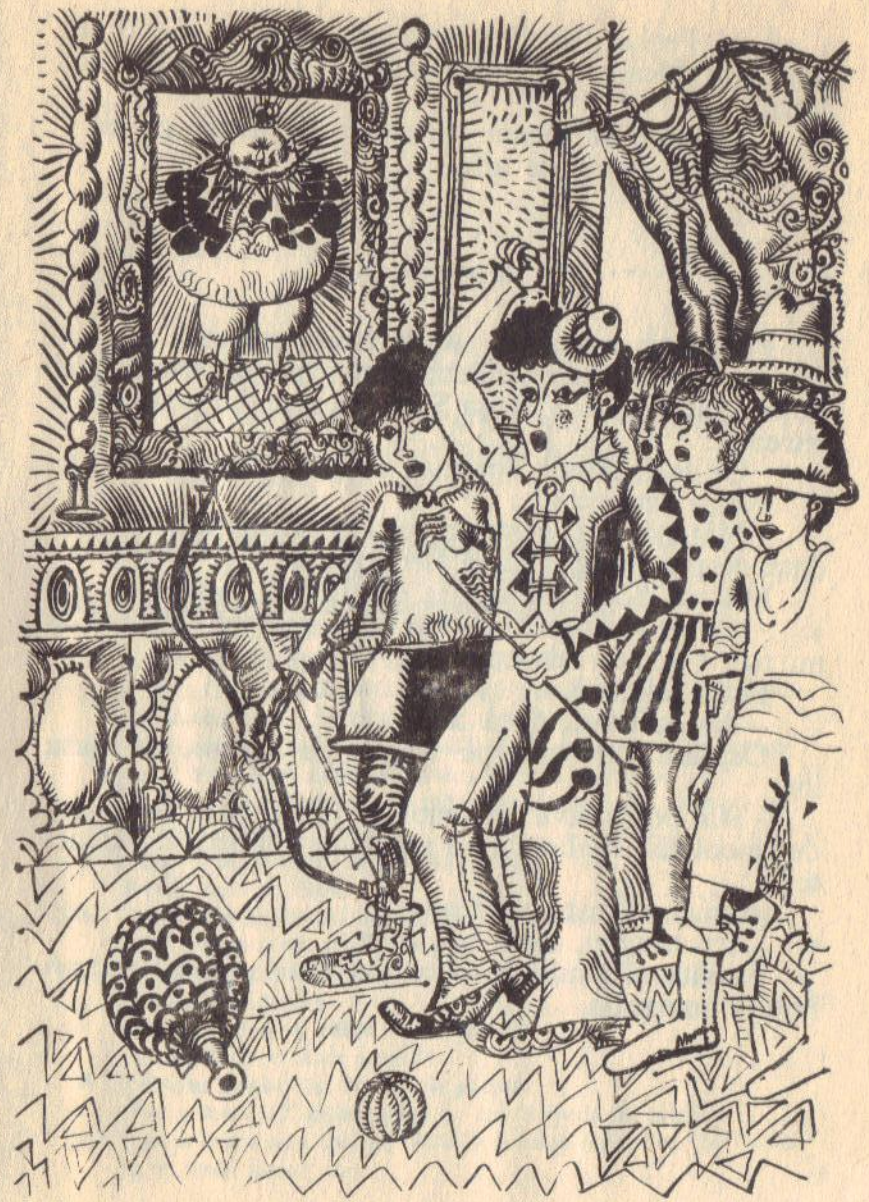

Ami, Peşko, fratele şi surioara, precum şi toţi ceilalţi copii rîdeau veseli. Muncitorii începură să dea sacii afară:

- E timpul să facem curăţenie. La gunoi cu ei!

- Afară, că miros urît!

. . . . . .

. . . . . .

Pe terasa cofetăriei, sub umbrela colorată cu şase dungi albastre şi şase galbene, Ami şopteşte ceva paiaţei de cauciuc Peşko. Mătuşa Sonia tresare din moţăială şi întreabă:

- Ce faci, Ami? Vorbeşti de una singură?

Fetiţa zîmbeşte:

- Mătuşă, îi povesteam lui Peşko o istorioară ciudată despre trista Ţară a Umbrelelor.

Mătuşa Sonia se uită la ea cu nedumerire.

- Ce tot vorbeşti? Nu cumva ai insolaţie? Vezi dacă nu stai cuminte sub umbrelă?

Fetiţa oftează:

- Ah, mătuşă, dacă ai fi auzit!...

Ospătarul cu ochi de vrăjitor se apropie de masa lor.

- Mai doriţi ceva? întreabă el. Citronadă? Îngheţată de ciocolată? Îngheţată cu migdale? Îngheţată cu fructe?

Ami îl priveşte zîmbind:

- Un uragan, dacă se poate.

Ospătarul zîmbeşte la rîndul lui şi dă din cap. A înţeles comanda.

CUPRINS

Prima Călătorie

ÎN CUMPLITA ÎMPĂRĂŢIE ALBĂ A FRIGIDERELOR

I Două sticle cu lapte şi ora exactă la telefon. Cincizeci de ani în frigider, şi iat-o pe Amibunică 7

II Fata congelată. Cum se face gimnastică anuală. Nătărăii în acţiune. Descoperiţi! 10

III În faţa Marelui Stăpîn, Tartorul Frigiderelor. Dorinţa Omului de Zăpadă. O măsuţă rotundă şi două fotolii răsar din pămînt 19

IV Peşko mănîncă îngheţată specială. Ami pronunţă multe cuvinte nereci. Faţa Tartorului începe să semene a măr copt 24

V Marele secret al Tartorului. Mîinile şi picioarele de fier. Omul de Zăpadă stă de veghe 30

VI Zăpădiţa şi surioarele ei. Oraşul îngheţat. Ami îl caută pe Peşko 35

VII Noul nume al Omului de Zăpadă. La comandantul Nătărăilor. Peşko dă un ordin sever 40

VIII Vizita neaşteptată. Dorinţa mătuşii Sonia. Tartorul face tumbe 48

IX Tartorul vrea să-şi ridice un monument. Peşko a făcut o mare greşeală 54

X Întîlnirea fericită din Peştera de gheaţă. Ultima floare. O căldare plină cu apă limpede ca lacrima 61

XI Mătuşa Sonia sare coarda. Nătărăii au căşti frigorifice, dar Peşko nu se teme. Întoarcerea 68

Cea de-a doua călătorie

ÎN ŢARA TRISTĂ A UMBRELELOR

I Fetiţa cu comportare exemplară. Un ospătar cu ochi de vrăjitor. Comanda neobişnuită 77

II E plăcut zborul cu umbrela. Aterizaj. Doi necunoscuţi cu umbrele 85

III În minunata Ţară a Umbrelelor. O comunicare importantă. Noua propunere. Împăratul ia o hotărîre înţeleaptă 91

IV De ce n-au casele ferestre. Prieteni noi. Peşko a compus un cîntec 100

V Mătuşa Sonia la palat. Împăratul are iarăşi o criză de înţelepciune. Noua împărăteasă 106

VI Bunul moş Umbrelă Goală e fericit. Şase poliţişti mor de rîs. Grădina de mustăţi 118

VII Şeful poliţailor plînge. La minele de aur. Un bici pentru fiecare minut de întîrziere 124

VIII Marele ospăţ. Planurile primului ministru. Complot 131

IX Printre muncitori. Momentul fierbinte. Umbrelele se transformă în arcuri. O umbrelă acoperă soarele 137

X Ce s-a întîmplat la minele de aur. Ţintiţi numai în mustăţi! Umbrelă de Fier se gîdilă 147

XI Cine nu se spală regulat pe mîini. Împăratul se aşază pe coroană. Un răsculat în plasă 153

XII Mătuşa Sonia are de furcă cu şase împăraţi 158

EDITURA ION CREANGĂ